BINEFACERILE
CĂSĂTORIEI
Susanna
Craig

COLECȚIA

Iubiri de poveste

SERIA „IUBEȘTE ȘI SPIONEAZĂ“

Dacă domnișoara Laura Hopkins și-ar fi dorit un soț, frumusețea, inteligența și averea ei i-ar fi făcut sarcina ușoară. În schimb, Laura preferă să-și folosească șarmul într-un mod cu totul și cu totul diferit. Ajutându-se de numele de împrumut de Lady Sterling, Laura sare în ajutorul tinerelor femei care sunt abuzate sau compromise de angajatorii lor. Unii ar putea să vadă acțiunile ei ca pe niște acte de hoție și șantaj. Pentru ea însă, nu sunt decât mici acte justițiare. Aflată în urmărirea ultimei ei ținte, Laura e ajutată în mod neașteptat de un gentleman care anunță că se numește *Lord* Sterling.

Ca spion al Coroanei, căpitanul Jeremy Addison, viconte de Sterling, a primit tot soiul de misiuni periculoase, însă nici una la fel de complicată ca investigarea seducătoarei Lady Sterling. Obligați să pozeze ca proaspăt căsătoriți în căminul unui conte rău famat, Laura și Jeremy formează o alianță neașteptată și o... legătură pasională. Dar e posibil ca o asemenea mascaradă periculoasă să ducă la o dragoste adevărată, care să dureze?

Susanna Craig a debutat în 2016 cu seria „Dorințe nestăpânite“ și a câștigat în scurt timp aprecierea criticilor de specialitate și a iubitorilor de *historical romance*.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-9492-8
9 786063 394928

Alma

voxa audiobooks

Better Off Wed
Susanna Craig
Copyright © 2021 by Susan Kroeg
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Binefacerile căsătoriei
Susanna Craig
Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Laura Runcanu
Corector: Dorina Lipan
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Bogdan Coscaru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CRAIG, SUSANNA
Binefacerile căsătoriei / Susanna Craig
trad. din limba engleză: Elena Arhire. –
București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-9492-8

I. Arhire, Elena (trad.)

821.111

SUSANNA CRAIG

Binefacerile căsătoriei

Traducere din limba engleză
Elena Arhire

LITERA
București

Pentru Anne,
care-mi este și prietenă, și fan

Prolog

Lady Sterling se născuse din întuneric.

Nu din întunericul nopții, deși mare parte din munca ei se petrecea între amurg și răsărit. Nu, numele ei fusese făurit în sufletele întunecate ale bărbaților – bărbați a căror dorință de putere se întindea dincolo de imperii și coroane, dincolo de pământuri și titluri, dincolo chiar de negoț și politică, în mansardele și pivnițele lipsite de confort ale căminelor lor, deseori asupra unor biete fete, ale căror rugăminți nu erau luate în seamă și ale căror refuzuri nu însemnau nimic pentru aceștia.

Lady Sterling devenise o hoață în numele acestor victime inocente.

În această seară, terenul ei de vânătoare erau grădinile Vauxhall. Lanternele de hârtie dansau leneș în vânt și pe sub ele se plimbau cupluri zâmbitoare, bărbați tineri, plini de energie, chiar și familii. Aerul cald era înțesat de regretul că, în curând, plăcerile verii vor ajunge la final. În depărtare, se auzea muzica și oamenii sporovăind în timp ce își luau cina compusă din șuncă tăiată subțire, ca hârtia.

Privirea ei era ațintită spre aleile întunecate unde puteau fi satisfăcute alte pofte.

Într-un grup de domni se afla lordul Penhurst, gata să fie desprins din turmă și sacrificat. Cu un zâmbet seducător pe buze, ea trase în jos de corset și se plimbă pe lângă el.

Fusese un individ greu de găsit, pentru că prefera reședințele faimoase și balurile înaltei societăți, unde se afla în căutarea unei soții bogate și unde Lady Sterling nu avea nici un drept să intre. Aproape că regreta că îl găsise aici, în seara asta. Îi făcuse plăcere provocarea, vânătoarea.

Trebuia să se gândească la Betty, care în curând nu-și va mai putea ascunde burta umflată, și care își pierduse poziția și acoperișul de

deasupra capului din cauza depravării lui Penhurst. Ei bine, vinovatul trebuia să plătească pentru oalele sparte. Și, în noaptea asta, avea de gând să-i prezinte baronului nota de plată.

Știu exact când o văzu, sau cel puțin când îi zări decolteul. Încetini pasul, ca să-și onduleze șoldurile mai bine. El va răspunde la chemarea ei tăcută. De asta nu se îndoia. Singura întrebare era dacă va apărea singur.

– Eu zic că păsărica asta-i bună de jumulit, zise unul dintre bărbați, nu-i așa, Penhurst?

Un fior de nesiguranță o străbătu, dar și-l ascunse privind în altă parte, etalându-și gâtul suplu, făcând să sclipească mătasea roșiatică a rochiei. Aruncă o privire în urmă, surprinse cu îndrăzneală privirea lui Penhurst, apoi coborî genele.

– Da, fu de acord baronul. Nu vezi des un piept așa de plin, alături de o coadă atât de frumoasă.

Bărbații erau deja beți. Dacă nu și-ar fi dat deja seama după pașii nesiguri ai lui Penhurst, care începuse să se țină după ea, ar fi ghicit-o din comentariile amicilor rămași în spatele lui – glume obscene despre țepușe de proțap și sosuri care abundă de smântână și care lor li se păreau inteligente.

Băutura îi făcea pe unii dintre bărbați ținte mai ușoare. Pe alții îi făcea mai răi. Din câte îi spusese Betty, putea să ghicească efectul pe care îl avea asupra lui Penhurst. Un alt fior îi trecu pe șira spinării.

Apoi unul dintre prietenii lui Penhurst îi spuse cu voce joasă:

– La Pandemonium ai parte de mai multă distracție, bătrâne.

Penhurst îl respinse cu un râset.

O umplu un val de satisfacție, care-i alungă frica. Pandemonium era un bine cunoscut salon de jocuri de noroc, cu mize mari, iar un bărbat cu reputația lui Penhurst, care nu-și respecta angajamentele, nu putea juca acolo pe credit. Dacă reușise să facă rost de niște bani pentru noaptea asta, îi avea probabil asupra lui.

Desigur, o pungă plină cu bani nu ar fi compensat niciodată ceea ce pătimise și avea să pătimească Betty. Dar chiar și una subțire va satisface mai bine nevoile imediate ale fetei decât ceasul de buzunar găsit de Lady Sterling.

Mulțumită de perspectiva adițională de a-l falimenta, nici măcar nu tresări când brațul baronului îi cuprinse talia pentru a o conduce pe aleea întunecată și când simți damful de coniac pe pielea ei.

– Am o noapte plină, îi zise el, dar îți dau șase penny dacă-mi cânți la clarinet, porumbițo.

I se ridică bila în gât, dar o înghiți. Niciodată nu onorase impresia pe care rochia ei de curtezană reușea să o dea bărbaților. Noaptea asta nu va fi diferită. Spre deosebire de lordul Penhurst, ea era inteligentă, perfect trează – și înarmată.

Netemându-se de nimic mai mult decât de nedreptate, se întoarse și trecu cu palma peste vesta lui din mătase bine croită, furându-i cu abilitate ceasul. Chiar când părea că-i acordă toată atenția, ochii ei erau concentrați pe acea umflătură promițătoare de mai jos – punga pe care prietenul lui ar fi trebuit să-l sfătuiască să o păzească. Degetele ei nerăbdătoare alunecară spre talia lui.

– Ooo, șefu'. Îmi ploo deja-n gură.

Nu-i ploua. Doar lacrimile îi curgeau. De ce preferau domnii să se înece în parfum în loc să se spele bine cu apă și săpun? Ținându-și respirația, se aplecă mai aproape, agățându-se de el, curbându-și degetele peste pieptul lui și trasându-i cusătura decorativă de pe vestă.

După cum bănuia, punga îi era agățată de haine, probabil printr-un fir dat peste un nasture ascuns, ca să nu poată fi furată ușor de un hoț de buzunare. Chiar și așa, reuși să o desprindă când se lipi mai bine și-și petrecu brațele în jurul lui. Deși erau doar la un pas de aleea cu pietriș, abia ieșiți din raza vizuală a trecătorilor, mâinile lui se așezaseră deja grele pe umerii ei, împingând-o spre pământ. Corpul ei alunecă senzual pe lângă al lui, făcându-i pe plac. Când ajunse față în față cu satinul pantalonilor lui, punga atârna liberă, vizibilă sub marginea vestei lui.

O prinse de ceafă când îngenunche în fața lui.

– Așa. Îmi place să văd o fată așezată în genunchi.

Asta știa deja de la Betty.

Luptându-se cu impulsul de a-i face omului mai mult decât o daună pecuniară, întinse o mână peste coapsa lui și-și înfipse vârfurile degetelor în carnea lui. El șuieră și dădu capul pe spate în așteptarea plăcerii. Acum, cât el nu se uita, făcu cea mai importantă mișcare, lăsându-și cartea de vizită unde fusese ceasul lui.

Un risc necesar. Bărbații – toți bărbații, din câte își dădea seama, dar mai ales cei precum lordul Penhurst – erau aroganți, avari; creaturi ale propriilor dorințe, dar totuși siguri pe superioritatea lor asupra așa-zisului sex slab. Voia ca ei să cunoască identitatea femeii

care fusese mai bună decât ei, voia ca ei să priceapă cine le știa secretele și cine le ținea în palmă viitorul.

Datorită reputației pe care și-o construise, un simplu dreptunghi de hârtie cartonată purtând numele LADY STERLING avea puterea de a garanta că un bărbat urma să se gândească de două ori înainte de a continua să facă victime.

Cu degete agile, băgă cartea de vizită în buzunarul vestei lui, în timp ce cu cealaltă mână se prefăcea că bâjbâie după nasturii de la fanta pantalonilor lui în timp ce lua punga din ascunzătoarea ei. Când micul obiect din piele ateriză pe frunzele umede de lângă ea, sunetul greoi al monedelor deveni muzica binecuvântată a garanției. Betty și copilul ei nu vor fi condamnați la înfometare.

Penhurst încremeni, încordându-și mâna pe ceafa ei. Pentru moment se gândi că și el auzise sunetul făcut de punga ce se lovise de pământ.

Dar nu, atenția lui fusese atrasă de un cu totul alt zgomot: pași. Cineva se plimba pe alee, venind din direcția opusă, oferind distragerea perfectă. În noaptea asta, norocul era clar de partea ei. Nu va trebui să recurgă la armă pentru a scăpa. Alunecă pe furiș cu degetele mâinii libere pe pământ până găsi mica pungă din piele și apoi se împinse cu capul în mâna baronului, cu intenția de a se ridica.

Dar Penhurst nu se lăsă așa de ușor.

– Continuă, ordonă el, trăgând-o de perucă și încordând strânsoarea ca ea să nu se poată întoarce spre sunet. O să treacă, dacă știu ce-i bine pentru ei. Râse înfundat. Doar dacă nu-s genul cărora le place să privească.

Ei. Un grup de bărbați, poate? Bărbați care, văzând-o într-o asemenea poziție, ar putea concluziona că era mai mult decât dispusă să-i distreze...

Timp de câteva respirații, se temu că își împinsese norocul prea departe. Apoi auzi vocea unui bărbat.

– Hai să ne întoarcem, Julia! N-ar fi trebuit să venim pe aici.

Pașii aparțineau unui bărbat și unei femei. Doar un cuplu care intrase pe o alee întunecată din greșeală – sau măcar asta voiau să pretindă dacă erau prinși.

– Dar suntem aproape de finalul acestei alei. Femeia părea tânără, dar nu un copil. Vezi, lumina-i mult mai puternică aco... O! O, vai!

În vocea tinerei femei se împleteau șocul și curiozitatea. Era ușor să ți-o imaginezi întinzându-și gâtul ca să vadă mai bine.

– Ce fac oamenii aceia în tufiș?

Lady Sterling nu așteptă ca însoțitorul ei să răspundă. Profită de șansă și țipă. Surprins, Penhurst îi dădu drumul și ea se ridică în picioare, își adună fustele cu pumnii strânși, ca să-și ascundă mai bine recompensa.

– Cum îndrăzniți, domnule? strigă ea în timp ce se întorcea în siguranța relativă a aleii neiluminate, indiferentă la faptul că pietrișul o înțepa prin tălpile subțiri ale pantofilor ei. Încerca să mă... o... oblige..., se bâlbâi ea către cuplu, trecând repede pe lângă ei, cu intenția de a dispărea în noapte.

Și ar fi reușit dacă bărbatul n-ar fi prins-o de braț.

– V-a făcut rău, doamnă?

Reuși să-i vadă un pic din trăsături prin întuneric, dar ar fi vrut să-l trimită la dracu cu atenția din vocea lui. Dacă bărbaților chiar le-ar fi păsat de soarta femeilor, și-ar opri frații din a le face fetelor inocente ceea ce-i făcuse Penhurst servitoarei lui.

– Dați-mi drumul, domnule!

Vocea nu-i tremura. N-avea mai mult de un moment ca să scape. Chiar și un idiot notoriu ca Penhurst își va da seama în curând...

– Ia stai! exclamă lordul, în timp ce tufișul din spatele ei foșnea cât el bâjbâia după nasturii pe care ea îi desfăcuse. N-am terminat încă!

Așteptându-se ca degetele celuilalt bărbat să se încordeze pe brațul superior ca răspuns la cuvintele lui Penhurst, ea nu realiză că el îi dăduse drumul. Cum ea nu se mișcă, el șopti:

– Fugi!

Pentru o clipă, ea rămase încremenită, nevenindu-i să creadă. Trecu cu privirea peste puținul pe care-l putea vedea din fața străinului, un profil în umbră al unui nas grecesc și ochi scăpărători de o culoare nedeslușită. Apoi, strângând mai bine ceasul de buzunar și punga lui Penhurst, fugi în întuneric.

Capitolul 1

Chiar dinainte să intre în biroul generalului Zebadiah Scott, căpitanul Jeremy Addison bănuise oarecum care era natura necazului în care se afla. Căci de obicei nu era semn bun să fii chemat în fața ofițerului superior. Ținând cont că generalul își ținea treburile casnice strict separate de afacerile militare, ordinul de a se înfățișa acasă la Scott, pe strada Audley, era și de mai rău augur. Iar faptul că primise ordinul cu câteva ore înainte de prânz era și mai rău.

Dar Jeremy își petrecuse mare parte din ultimele săptămâni în subteran, într-o rețea de case clandestine care găzduiau și ascundeau activitățile unora dintre cei mai abili ofițeri ai armatei britanice. Biletul de la generalul Scott îi oferise o scuză bine-venită să-și întindă picioarele și să-și limpezească mintea, să evadeze dintr-o temniță mucegăită de la mirosul propriului eșec. Aproape că renunțase să descifreze codul aflat în ceea ce părea a fi o carte de bucate franțuzești.

Dar, în clipa în care piciorul lui trecu de la podeaua cu marmură a foaierului pe covorul moale al biroului – adică, în momentul în care ajunse față în față cu privirea speculativă a generalului Scott –, Jeremy știu că un bărbat mai înțelept ar fi găsit orice scuză să fi rămas pe loc.

Scott înclină din cap în semn de salut.

– Mulțumesc, căpitane Addison. Mă întreb dacă ați avut timp să citiți ziarul de astăzi, spuse acesta gesticulând spre un exemplar din *Times* întins pe biroul lui, care, altfel, era gol.

Jeremy mai văzuse interiorul biroului generalului Scott de la Garda Călare doar de două ori în doisprezece ani de armată. În ambele dăți, lui Jeremy îi transpiraseră palmele la imaginea muntelui de cărți, scrisori și hărți care alunecau de pe biroul bărbatului.

Cumva, această întindere goală de mahon, fără o sugativă sau vreo călimară de cerneală, cu o mică parte din lemnul lucios acoperită de o singură foaie de ziar, era și mai rea.

Ofițerii aflați în serviciul lui Scott speculau demult că generalul era un actor de primă mână. Aerul simpatic, de bunic; perdeaua de fum de pipă; hainele șifonate, pierderile de memorie și chiar și ochelarii, așezați mereu pe frunte și de obicei prea murdari ca să-l ajute să vadă. Toate erau recuzită, așa se spunea, pentru un rol pe care Scott îl juca cu o grijă scrupuloasă.

Jeremy avusese mereu dubiile lui în legătură cu asemenea teorii. De ce s-ar fi deranjat un bărbat în poziția lui Scott să joace teatru?

Acum însă, fără fundalul zugrăvit inteligent, care să ascundă eșafodajul scenei, peste el se așternu înspăimântătorul adevăr. Un om își putea imagina că surprinde o privire întâmplătoare dincolo de costume și machiaj. Dar adevărul era că văzuse acele lucruri doar pentru că Scott îl invitase în culise.

Și spectacolul stătea să înceapă.

Sub privirea atentă a lui Scott, Jeremy se poticni spre birou, ca o dublură reticentă împinsă din culise. Aplecându-se peste ziar, duse mâinile la spate și inspiră ca să se poată echilibra. În aer nu era nici un iz de tutun.

Scană repede pagina aglomerată și descoperi subiectul care probabil că atrăsese atenția generalului Scott. Cuvintele îl loviră pe Jeremy cu toată subtilitatea unui ghiont rapid în ochi:

Pandemonium! Șireata Lady Sterling a lovit din nou, de data asta uluind cu o vizită făcută în grădinile Vauxhall ca să-l întâlnească pe zgârcitul Lord P..., un porumbel grăsun, jumulit înainte de a putea juca.

Scott îl scosese de la munca lui și îl târâse prin tot orașul, ca să citească un articolaș despre un domn care fusese victima unei hoațe de buzunare? Deși avusese parte de o copilărie protejată, viața în armată îi lărgise semnificativ vocabularul lui Jeremy. Era tentat să răspundă cu un șir impresionant de epitete. Dar se mulțumi să se uite urât în direcția generalului. Știa exact de ce trimisese Scott după el.

În colțurile gurii lui Scott începu să se ivească un zâmbet inconfundabil.

– Aha! Înțeleg că ați auzit de Lady Sterling?

Cine nu auzise? Cariera ei scandaloasă, seducând domnii de rang ca să le fure averile, era motiv de bârfă de luni de zile atât în înalta societate, cât și printre oamenii comuni.

– Surorii mele Julia i se par amuzante isprăvile femeii și are grijă să mă țină la curent.

Stai să vezi când o să afle că Lady Sterling făcuse o vizită la Vauxhall în aceeași seară ca și ei. Julia bătuse câmpii cu orele, entuziasmată de scurta întâlnire cu o tânără nefericită care fugea de un pungaș. Ce o să spună de posibilitatea ciocnirii cu Lady Sterling? O să fie convinsă că drumurile lor s-au intersectat, în ciuda mulțimii și a dimensiunilor parcului. Va specula la infinit dacă fusese femeia în verde sau cea în albastru. Nu o să mai termine niciodată.

Curbele elocvente ale zâmbetului se cocoțară și mai sus pe obrajii lui Scott.

– Interesantă alegere de alias pentru o hoață, nu-i așa? Sterling. Face aluzie la excelență, încredere. Puritatea motivului, poate, dacă nu a metodei.

Jeremy își mări privirea și mai mult.

– Înțeleg că nu m-ați chemat din pricina unei coincidențe triviale, domnule.

Cu un oftat extenuat care semăna suspect cu un râset, Scott se așeză la biroul lui și îi făcu semn lui Jeremy să ia loc pe scaunul opus.

– Ca și sora dumneavoastră, zise Scott după un moment, am urmărit cu interes cariera lui Lady Sterling. Țintește bărbați care sunt cumva vulnerabili. Bărbați cu secrete, pe care doresc să le țină ascunse. Și, deși banii pot fi unul dintre motivele acțiunilor ei, eu bănuiesc că nu ia doar asta de la acești bărbați.

Chiar dacă nu voia, Jeremy era intrigat de ipoteză.

– Adică adună informații?

– Da. Informații care pot fi folosite pentru șantaj. Într-adevăr, s-ar putea să aibă deja în posesia ei secrete care poate să facă cu adevărat rău regelui, chiar națiunii. Trebuie să știu de partea cui este. Așa că vă trimit să o găsiți.

Degetele lui Scott fuseseră întinse într-o poziție contemplativă. Acum le petrecu unele printre celelalte și puse mâinile împreunate în fața lui, pe birou. Hârtia de sub el foșni delicat.

Jeremy, care încuviințase absent din cap cât Scott îi explicase interesul lui asupra cazului, sări în picioare.

– Pe mine? Dar eu... eu nu... El avea de a face cu cărți și hârtie, nu cu oameni. Își înghiți refuzul categoric de a urma ordinele și întrebă în schimb. Și ce fac eu cu ea dacă reușesc?

– Când, îl corectă Scott, ridicând ziarul și întinzându-i-l peste biroul, de parcă un articol de bârfe putea fi luat drept un ordin. Și cred că răspunsul este evident, Lord Sterling.

Jeremy abia evită să se cutremure surprins la folosirea titlului său. Nimeni nu-i spusese așa în armată. Uneori, Jeremy se întreba... nu, spera că oamenii cu care lucra uitaseră că era viconte.

Dacă ar fi putut și el să revină la starea de binecuvântată neștiință.

Când avea șaptesprezece ani, nu știuse că tatăl lui aparținea uneia dintre ramurile așa-zise secundare ale uneia dintre acele mari familii cu pământuri, vile, titluri și altele asemenea. Richard Addison, un protopop pasionat de cărți vechi, ar fi fost încântat de descoperire; i-ar fi plăcut să urmărească felul în care ramura arborelui său genealogic se intersecta cu trunchiul principal. Dar murise cu un an înainte, lăsându-l pe Jeremy următorul în linia urmașilor.

O vreme, Jeremy își închipuise că oamenii din Londra care luau hotărâri cu privire la succesiunea titlurilor își vor da seama că, din greșeală, dăduseră cu două pagini mai departe în ghidul lor bine indexat al aristocrației și săriseră peste un moștenitor mai potrivit.

Reticența lui crescuse odată cu descoperirea faptului că moștenise nu doar pământuri și conace, dar și un teanc de registre acoperite cu postav în care numărul din josul coloanei de PIERDERI era mereu mai mare decât suma din coloana de CÂȘTIGURI. Jeremy – cu abilități peste medie în aritmetică, bine organizat, responsabil – își dăduse imediat seama ce însemnau lucrurile alea: proprietățile erau ipotecate; lordul Sterling – el – avea mari datorii.

Toate speranțele lui de a folosi blestemata de moștenire în beneficiul mamei și al surorii lui – să le permită să trăiască nu doar în confort, ci în lux – zburaseră pe geam. După patru zile de furie tăcută, Jeremy lăsase deoparte planul lui de a merge la Oxford în

următorul trimestru. Vânzând ceea ce nu era ipotecat și închiriind ce se mai putea din restul, adunase suficienți bani cât să cumpere o funcție de ofițer, resemnat să renunțe la studiile lui în favoarea gloanțelor și a baionetelor.

Dar adevărata lui natură îl adusese, până la urmă, în atenția generalului Zebadiah Scott, geniul din spatele operațiunii de spionaj a Marii Britanii. În ultimii zece ani, Jeremy își transformase harul pentru matematică și jocuri de cuvinte într-un succes în calitate de spărgător de coduri, luptându-se cu dușmanii din hârtie și cerneală, ducând doar lupte ale minții.

Până astăzi, niciodată nu avusese un motiv să regrete atenția generalului.

Acum, Jeremy tresări când ziarul ateriză cu un zgomot în palma lui și când Scott îl anunță.

– Vreau să vă însurați cu ea.

Pentru o clipă, se lăsă tăcerea și cei doi bărbați se uitară unul la celălalt, impasibili, deși lui Jeremy îi bubuia inima în piept, pompându-i sânge în membre, pregătindu-l instinctiv de fugă. După un lung moment, dădu capul pe spate și reuși să scoată un hohot de râs din piept.

– Să mă însor cu ea. Asta-i bună, domnule. Aproape m-ați păcălit.

Zâmbetul lui Scott se lărgi și în ochii lui scânteie ceva ce nu era chiar – sau nu era doar – amuzament.

– Da? Chicoti. Dar, desigur, ordinul meu nu merge chiar așa de departe, căpitane Addison. Deși, mărturisesc, continuă el, titlul dumneavoastră m-a făcut să vă dau misiunea – coincidența de nume, cum spuneți. Se opri și înclină capul. Vedeți dumneavoastră, am nevoie de cineva care să se apropie de ea. Cineva care să o încurajeze să facă confidențe. Să afle ce știe – și dacă-i dispusă să-și exercite darurile în numele Coroanei.

Pe măsură ce natura misiunii devenea mai clară, degetele lui Jeremy se strânseră în jurul ziarului, mototolindu-l și făcându-l de necitit. Toate astea pentru că Scott voia să o transforme pe Lady Sterling într-un spion?

– Și dumneavoastră credeți că eu sunt un astfel de bărbat? Un agent de teren n-ar fi mai potrivit pentru această sarcină?

După cum Scott știa foarte bine, setul de abilități al lui Jeremy se afla altundeva – cum s-ar spune, de unul singur, cu cărțile lui.

În momentul acesta, se chinuia să descifreze un cifru pentru care alții își riscaseră viața ca să-l obțină – cea mai importantă misiune ce-i fusese încredințată vreodată. Poate că Scott își pierduse încrederea în abilitățile lui de a sparge coduri. Poate că această misiune nouă și stranie venea cu scopul de a-l perfecționa cumva.

– Vă va prinde bine să petreceți mai mult timp la aer curat, căpitane Addison, zise generalul, o referință voalată la spațiile întunecoase și munca secretă făcută în subteran. Sunteți prea palid. Și apoi, nu am nici un agent de teren liber. Scott îl fixă cu o privire cu subînțeles. Sunt atrași într-un ritm alarmant pe pășunile verzi ale vieții conjugale.

Luptându-se cu un impuls neobișnuit de a se foi, Jeremy netezi și împături, în schimb, ziarul până când ajunse un pătrat frumos, nu mai mare decât o scrisoare, și-l băgă în buzunarul de la piept.

– În ceea ce mă privește, nu trebuie să vă faceți griji cu mine, domnule, zise el cu o plecăciune vioaie a capului.

Nu va exista – nu putea să fie – nici o Lady Sterling în carne și oase.

Nu atât timp cât el era în viață.

Dar în ceea ce o privea pe cea care își spunea Lady Sterling? Doar o hoață cu un fler pentru ironie. Ordinul lui Scott era o ocazie pentru a demasca femeia, pentru a pune capăt speculațiilor, bârfelor, tachinărilor din partea surorii lui și junghiului ascuțit din spatele coastelor ce însoțea fiecare aducere aminte a faptului că destinul lui era să fie singur.

– Bănuiesc că ar trebui să încep prin a-i găsi ultima victimă. Cine-i acest Lord P. menționat în ziar?

– Roderick Penhurst. Locuiește pe strada Brook, aproape de piața Hanover. După toate spusele, omul este plin de datorii – și, se pare, suficient de disperat să joace puținul pe care îl mai are în speranța deșartă că își va schimba norocul.

Deși nu-l știa pe lordul Penhurst, Jeremy recunoscuse numele de Pandemonium. Străzile din apropierea subteranului erau pline de saloane de jocuri, unele respectabile, majoritatea însă nu. Cu puțin timp în urmă, fusese și el tentat să treacă o dată sau de două ori pe acolo, ținând cont de abilitățile lui cu numerele. Doar teama de o pierdere mai mare și respectul și încrederea mamei și a surorii lui îl făcuseră să-i vină mințile la cap.

Scott deschise buzele, de parcă își cântărea cu atenție cuvintele ce urmau a fi rostite.

– Ar trebui să știți și că Penhurst are reputație de escroc – și nu mă refer la genul fermecător pe care-l găsești în paginile romanelor lui Robin Ratliff ale neveste-mii. Făcu încă o pauză. Din câte mi-am dat seama despre victimele ei, Lady Sterling vânează prădători, poate cu intenția de a face astfel de bărbați să plătească pentru crimele lor din trecut.

Puritate – a motivului, dacă nu cumva a metodei.

– Un soi de înger răzbunător, adică?

Nu făcu nici un efort să-și ascundă scepticismul.

Scott încuviință insistent din cap.

– Exact așa. Dar asta-i doar o speculație – și Penhurst sigur va nega orice vină. Dacă vorbiți cu el, trebuie să tratați subiectul cu delicatețe. Cu subtilitate. Căci graba strică treaba, vorba proverbului.

Jeremy se burzului.

– Nu sunt un prost, domnule.

– Dacă ați fi fost, nu v-ați fi aflat aici, spuse Scott, ridicându-se.

Deși nu era mai lămurit asupra chestiunii decât atunci când sosise ordinul să se prezinte acasă la Scott, Jeremy recunoscu semnele că întrevederea lor se apropia de final.

– Colonelul Millrose a zis că plecați din oraș, domnule.

– Da, mâine, la prima oră a dimineții. I-am promis soției mele o vacanță de mult așteptată la Brighton.

Jeremy încercă să și-l imagineze pe general plimbându-se de-a lungul plajei cu o pălărie de paie. Când imaginația îl lăsă baltă, privi în jurul încăperii spațioase: lemn cald, pereți de un verde-închis, scaune îmbrăcate în piele, rafturi aranjate frumos. Complet diferit de biroul generalului Scott de lângă Whitehall, dar o reflecție a bărbatului care îl folosea.

Jeremy nu se hazardă să ghicească pe moment dacă era o reflecție adevărată.

Când plecase din Subteran, soarele dimineții i se păruse aproape dureros de luminos, dar acum zări nori negri adunându-se la orizont prin două geamuri încadrate de catifea. Vestitori ai cerului gri și ai ploii de toamnă. Spera ca vacanța generalului să nu-i fie stricată.

– Vă doresc dumneavoastră și doamnei Scott drum bun, zise Jeremy cu o plecăciune mai adâncă, de despărțire.

– Mulțumesc, Addison... sau ar trebui să spun Sterling? Umbra zâmbetului care-i juca în colțurile gurii era indescifrabilă, chiar și pentru un spărgător expert de coduri. Și vă doresc succes, deși nu cred că veți avea nevoie.

– Mulțumesc, domnule. Deși nu voise, vocea i se ridicase, într-o notă de îndoială. În acel moment, numai recunoștință nu simțea. Voi încerca să răsplătesc încrederea pe care o aveți în mine.

În timp ce trecea din nou în foaier, ar fi putut să jure că-l auzise pe Scott chicotind în urma lui.

Ciocăni și ușa casei Penhurst se deschise, dezvăluind ceea ce cu siguranță era cel mai uscătiv servitor din Mayfair, care se bâlbâi când răspunse că trebuie să vadă dacă lordul Penhurst era acasă. După câteva minute, tânărul reveni, îi spuse lui Jeremy că lordul Penhurst îl va primi și-l conduse într-un birou cât se poate de diferit de cel al generalului Scott pentru două încăperi care îndeplineau același scop.

În locul obișnuitului peisaj, deasupra șemineului stătea agățat capul jalnic, împăiat al unui cerb imens. De capătul rupt al unui corn atârna un obiect din dantelă și panglică – jartiera unei doamne, își dădu seama Jeremy, și-și feri privirea. În nări îi intrară mirosurile amestecate și înțepătoare de fum de trabuc, whisky și transpirație. Draperiile erau bine trase și mirosea ca și cum nimeni din casă nu îndrăznise să deschidă vreun geam de ceva vreme.

Din mijlocul încăperii slab luminate, atârnând de-a curmezișul unui scaun tapițat care avusese zile mai bune, lordul Penhurst îl privea cum cerceta încăperea.

– Cine ești? întrebă el, fără să se ridice, ținând un pahar din cristal într-o mână.

– Căpitanul Jeremy Addison, milord.

– Al naibii să fiu! Se uită de sus în jos, cu ochii încețoșați, la uniforma lui Jeremy. Am pățit-o, nu-i așa?

– Nu am plăcerea să vă înțeleg, domnule, răspunse Jeremy, un răspuns care nu făcu decât să-l încurce și mai mult pe Penhurst. Mă aflu aici să vă pun câteva întrebări despre evenimentele petrecuse seara trecută la Vauxhall.

– Vauxhall!

Penhurst scuipă cuvântul și apoi, intenționând evident să spele gustul amar de pe limbă, ridică paharul la buze. Găsindu-l gol, îl aruncă cu dezgust și Jeremy privi cum saltă pe covorul pătat și se rostogolește sub o masă. Ce-i de zis în plus pe lângă ce știu deja ziarele? Curva aia mi-a furat punga și a fugit în noapte și nici măcar nu mi-a cântat la clarinet, după cum mi-a promis.

Obrajii lui Jeremy se îmbujorară de rușine, fiind recunoscător pentru camera întunecată.

– Îmi puteți spune ceva ce m-ar putea ajuta să o identific pe Lady Sterling?

– Armata regelui umblă după ea acum, nu-i așa? Păi, vă doresc succes. Păcat că nu v-ați apucat de treabă mai devreme! mormăi el. N-am văzut mult – a venit după mine pe una din aleile întunecate.

Acele alei mărginite de tufișuri, fără lumină poate că nu fuseseră proiectate pentru întâlniri amoroase, dar cu siguranță erau folosite în acest fel. Din acest motiv, Jeremy intenționase să o conducă pe Julia departe de alei la vizita lor prin grădina plăcerilor din seara trecută. Julia, încăpățânată și, aproape ca întotdeauna, mai mult curioasă decât înțeleaptă, avusese alte idei.

Dacă Julia descoperea vreodată că faimoasa Lady Sterling nu doar că fusese la Vauxhall, dar se mai și strecurase în secret pe una dintre acele alei întunecate ca să profite de pe urma ultimei ei victime... poate pe aceeași alee întunecată unde biata femeie intrase în Jeremy, fugind clar de la o întâlnire amoroasă ce decursese prost...

Aceeași? Cu siguranță, nu...

Chiar și așa, ritmul egal al pulsului lui Jeremy se precipită. Inspiră adânc ca să se calmeze, gustând aerul infect din încăpere.

– Mai era și îmbrăcată ca o bucată bună, continuă Penhurst. Și vorbea cu vocea așa răgușită – știți cum. Mi s-a sculat așa de tare că puteam să bat cuie cu ea, doar când o ascultam. Puteți ghici că a ajuns într-o clipită în genunchi. Dar înainte să apuc să deschid pantalonii, a fost ceva agitație un pic mai încolo și ea a fugit. S-a ciocnit de un individ – am încercat să apelez la el, dar el i-a dat drumul și a dispărut înainte să mă iau de el că mi-a stricat noaptea.

Capul lui Jeremy începu să pulseze la fel ca inima, fiecare cuvânt de al lui Penhurst fiind o altă lovitură.

Femeia din tufișuri, femeia pe care o avusese în mâinile lui pentru cel mai scurt moment, fusese Lady Sterling? Acea Lady Sterling? Și el îi dăduse drumul?

Nu, nu, nu.

– După aceea mi-am dat seama că mi-a lăsat asta în locul, ăăă, obiectelor mele.

Penhurst scoase din buzunarul vestei o carte mică de vizită, dreptunghiulară, și i-o întinse lui Jeremy, ținând-o între primul și al doilea deget.

Jeremy se aplecă să o ia. În semiîntuneric, fu nevoit să mijească ochii ca să vadă cuvintele imprimate pe ea:

Lady STERLING
Prinzătoare-de-hoți

Vederea numelui avea darul de a-i provoca mereu o tresărire de disconfort, chiar și atunci când se aștepta la asta, și trecu peste el cât putu de repede. Dar prinzătoare-de-hoți era un apelativ care atrăgea atenția: un cuvânt curios de demodat în aceste vremuri în care Londra îi avea pe băieții de la Bow Street Runners[1]. Chiar și așa, într-un oraș mereu în creștere, răufăcătorii scăpau prea des fără să fie arestați și existau în mod clar cei care preferau metodele tradiționale de justiție.

Atent, întoarse cartea de vizită între degete. Pe spate, cineva scrisese două cuvinte cu o caligrafie delicată: Pentru Betty.

Oare mesajul scris de mână confirma sugestia lui Scott că misiunea lui Lady Sterling ar putea să fie alta decât cea sugerată de ziarele de scandal? Pe cartea de vizită scria prinzătoare-de-hoți, nu hoață. Înscrisul Pentru Betty sugera că ea furase punga lui Penhurst pentru o altă femeie.

Era cumva un soi de femeie Robin Hood?

Ridică cartea de vizită, dar nu i-o oferi înapoi lui Penhurst.

– Milord, cine este Betty?

Penhurst dădu din umeri.

[1] Prima forță polițienească profesională, fondată în 1749, de către magistratul și scriitorul Henry Fielding (n.red.)

– N-am idee. Dar când vorbi, își îndreptă privirea spre un colț îndepărtat al încăperii. „O minciună." Eu chiar sper să fie spânzurată pentru ce a făcut.

– Mai întâi, îi reaminti Jeremy, trebuie găsită. Pentru prima dată de când ieșise din biroul lui Scott, simțea un gram de entuziasm la această perspectivă. Vă mulțumesc pentru asistență în această chestiune, Lord Penhurst.

Cu o plecăciune precisă, cu cartea de vizită încă în posesia lui, ieși din camera murdară și reveni în holul de la intrare, care, prin comparație, era confortabil.

Același servitor aștepta acolo, suficient de aproape să fi auzit conversația stăpânului său. După încruntătura de pe fața lui, Jeremy ghici imediat că tânărului nu-i plăcuse ce auzise.

Jeremy îndreptă bărbia spre ușa de la intrare, indicând servitorului că trebuia să o deschidă, sperând că zgomotul dinspre stradă le va acoperi oarecum conversația.

– Ai auzit cumva ca stăpânul tău să menționeze o cunoștință pe nume Betty? întrebă el încet.

– O fost servitoare aici, domnule. Un mușchi tresări în maxilarul tânărului. O avut ghinionul să atragă atenția lordului Penhurst și când o rămas cu burta la gură, el o dat-o afară. Nu-i de mirare că o zis că n-o cunoaște. După el, ar putea să moară de foame – cu copil cu tot.

– Știi ce s-a întâmplat cu ea?

Băiatul privi iute în jur și coborî și mai mult vocea.

– Toate slujnicele din Londra știu să-i facă o vizită lui Lady Sterling când lucrurile merg prost. Nobilimea zice că-i hoață de buzunare, dar, dacă e, îi face doar să plătească pentru ce au luat de la fete ca Betty. Făcu o pauză, urmărind cu privirea o trăsură cu blazon care trecea. Sigur, unele lucruri nu mai pot fi îndreptate.

Jeremy se gândi la biata Betty, o victimă a depravării stăpânului ei, poate una din multele. Se gândi la insistența lui Penhurst ca ea să fie spânzurată – o referință la Lady Sterling, desigur, dar un astfel de bărbat la fel de repede ar da vina pe servitoare pentru necazurile lui de moment.

Se gândi și la vulgaritățile lui Penhurst cu privire la Lady Sterling, la pretenția lui că o pusese în genunchi. Își aminti teama din vocea femeii, tremuratul mâinilor ei când se ciocnise de Jeremy în fuga ei,

și se gândi la ce s-ar fi putut întâmpla, la ce i-ar fi făcut Penhurst, dacă Jeremy ar fi ținut-o de braț un moment în plus. Brusc, nu mai regretă că-i dăduse drumul.

Articulațiile i se albiră în schimb unde ținea cartea de vizită. Chiar când fura de la acești bărbați, ei ce i se fura?

– Știi unde-i Betty acum? întrebă el, inspirând iarăși adânc pe nas – nu neapărat ca să se calmeze, ci ca să se concentreze.

Starea lui Lady Sterling nu era treaba lui.

– Îhî. Lady Sterling i-o găsit un loc nou – barem până naște. Cu o doamnă Mildred Hayes în Clapham.

– Și celelalte servitoare de aici? Sunt în siguranță? întrebă el, aruncând o privire peste umăr.

– O să fie, în curând. Probabil că pe fața lui Jeremy se văzu scepticismul pentru că servitorul continuă repede. Lady Penhurst zice că își trimite fiul la țară. La casa ei din Cornwall, doar cu valetul lui, să se ocupe de el.

– Din cauza lui Betty? întrebă Jeremy, deși se temea că știe răspunsul.

Dacă ar fi fost surprinși într-o poziție compromițătoare, greul supărării stăpânei ar fi suferit-o biata servitoare, nu stăpânul.

– De aia Lady Sterling i-o furat lordului Penhurst ceasul și lanțul, răspunse el cu un râset aspru, neamuzat de cruzimea faptului că un ceas valora mai mult decât viața unei servitoare. Moștenire de familie, zic ei. Un obiect greu din aur, cu litera L pe față, care se învârte și se rotește.

Ciudat. Penhurst nu spusese nimic despre ceas, deși părea un obiect valoros. Și deosebit. Genul de lucru care ar putea să fie recuperat cu ușurință, dacă cineva ar ști unde să-l caute.

– Lady Penhurst o făcut o criză când i-o zis că nu-l mai are, zise servitorul. O urlat la el. I-o zis că-i rupe gâtul dacă iese din birou, în afară de urcatul în trăsură, la plecare.

El și Jeremy zâmbiră sumbru, amândoi știind că, în cel mai bun caz, era o păsuire temporară pentru servitoarele din casa Penhurst. Indiferent de valoarea lucrului furat de Lady Sterling, niciodată nu va reprezenta suficient ca pedeapsă pentru a opri un bărbat ca Penhurst. Doar dacă...

„Deși banii ar putea fi un motiv pentru faptele ei, bănuiesc că nu ia doar asta de la acești bărbați." Generalul Scott vorbise

despre secrete, vulnerabilități – de asta Penhurst nu spusese nimic despre ceas?

Jeremy se mai uită o dată la cartea de vizită și la acele două cuvinte acuzatoare: Pentru Betty. Presupusa hoață de buzunare se deranjase destul de mult să-i amintească lui Penhurst că știa adevărul despre el.

Acum era treaba lui Jeremy să descopere adevărul despre ea.

Încuviințând din cap spre servitor, băgă cartea de vizită la buzunarul de la piept și porni să coboare treptele.

– Domnule?

Jeremy privi peste umăr.

– Domnule, când o găsiți pe Betty, îi puteți spune că Walter îi transmite... Se opri, ezitând parcă să nu dezvăluie prea multe și un val de roșeață îi accentuă pistruii. Îi transmite toate cele bune. Spuneți-i... spuneți-i că încă vreau să facem plimbarea în parc, dacă nu o deranjează.

Mijind ochii, Jeremy se uită pe stradă, care devenea tot mai aglomerată pe măsură ce dimineața trecea. Oare fata va vrea să vorbească cu un străin?

– De ce nu vii cu mine? Poți să-i spui chiar tu.

Walter se uită un moment uimit la el. Apoi privi peste umăr la ușa deschisă și la holul gol de dincolo, cântărindu-și pentru o clipă opțiunile, și dădu din umeri.

– Bine, domnule. E o idee grozavă, zise el, apoi își dădu jos peruca ondulată și pudrată și o bagă într-un buzunar al livrelei.

Cei doi porniră în direcția podului Westminster.

Capitolul 2

Stând în fața geamului, cu spatele ușor îndreptat spre încăpere, Laura Hopkins scoase ceasul din poșetă, doar pentru plăcerea de a trecea cu degetul peste L-ul de pe capac.

– Draga mea fată, cred că-i a zecea oară când te uiți la ceas în ora asta. Vino și stai jos!

Ochii mătușii Mildred erau negreșit de ageri, chiar și fără lornionul pe care-l folosea uneori. Cu jumătate de zâmbet reticent pe față, Laura strânse degetele în jurul ceasului și se duse la măsuța de ceai.

– Mi s-a părut că-ți întârzie trăsura.

– Prostii! E doar unu și un sfert. Ceasul tău nou nu merge bine?

– E un ceas excelent, mătușă, o asigură Laura, etalând ceasul greu de aur în palmă.

– Cam masculin, își exprimă, cu fermitate, opinia mătușa Mildred în timp ce analiza ceasul.

– Bănuiesc, fu de acord Laura, trecând din nou cu degetul mare peste monograma înconjurată de un desen cu frunze și vârtejuri. Dar, când l-am văzut, am simțit că era menit pentru mine.

Cu siguranță, era la fel de îndreptățită să aibă ceasul ca și lordul Penhurst. Și reputația lui Lady Sterling era de așa natură încât găsirea cărții ei de vizită în buzunarul lui pentru ceas ar fi trebuit să fie un avertisment suficient, dovada că știa ceea ce Penhurst și mama lui ar fi preferat să rămână ascuns.

În mod normal, secretele adunate de Laura erau mai puțin tangibile și era obligată să-și marcheze triumfurile prin alte metode: poveștile tot mai nebunești despre aventurile lui Lady Sterling din ziarele de scandal și recunoștința tinerelor femei nefericite care veneau la ea ca să fie ajutate.

Dacă punga lordului Penhurst ar fi fost mai ușoară, Laura ar fi căutat o cale să amaneteze ceasul și să-i dea banii lui Betty – deși

exista un oarecare risc să încerce să scape de un obiect atât de distinct. Dar domnia sa se dovedise neașteptat de... generos, mai ales pentru un bărbat cu reputația de a fi falit. Acum, că avusese grijă de Betty și de copilul ei nenăscut, Laura se simțea îndreptățită să păstreze ceasul pentru ea.

Mâna mătușii Mildred s-a așezat peste a ei, apăsând metalul cald în degetele Laurei, oferindu-i o strângere de alinare. Ticăitul constant al ceasului îi bătea liniștitor în palmă.

– Îmi doresc să te răzgândești și să vii cu mine, draga mea. Arăți de parcă te doare iarăși capul.

– Doar un pic, mătușă, zise și ridică mâna cealaltă ca să apese cu degetele pe tâmplă.

Chiar o durea capul – sau, mai degrabă, scalpul. Noaptea trecută, lordul Penhurst o prinsese de perucă cu nerăbdare sau disperare, trăgând de acele care o țineau pe loc. Puține lucruri o speriau pe Laura, însă avusese un moment în care se întrebase dacă va putea să plece fără să-și smulgă propriile bucle scurte din rădăcini. Se cutremură când își aminti.

– Vezi tu, o mustră mătușa ei, interpretând cutremuratul care străbătuse membrele Laurei ca o confirmare a bolii incipiente a nepoatei sale. Sunt sigură că băile ți-ar face bine.

Laura zâmbi, neavând intenția de a o însoți la Bath.

– Eu nu sunt niciodată bolnavă, mătușă, declară ea.

– Atunci poate ar trebui să mă răzgândesc și să o iau pe fata cea noua ca însoțitoare. Cum o cheamă? A, da, Betty. Biata de ea! I-ar prinde bine o schimbare de aer.

Chiar în acel moment, Betty intră în salon și făcu o reverență.

– Trăsura dumneavoastră este aici, doamnă Hayes.

Era adevărat că Betty avea cearcăne și ochii îi erau roșii – prea multe nopți nedormite, o dată, și a doua, chiar și lacrimile de bucurie și ușurare lasă semne. Dar obrajii îi erau deja mai luminoși și plini după doar două săptămâni departe de casa Penhurst.

– Betty este predispusă la grețuri de dimineață, doamnă, îi explică Laura mătușii ei. Mă tem că amândouă ați avea o călătorie groaznică. Și apoi, nu mi-ar plăcea să stau singură aici, adăugă ea, făcându-i conspirativ cu ochiul lui Betty.

De fapt, Lady Sterling fusese solicitată în afara orașului.

– Nu, nu, fu de acord mătușa Mildred, care se ridicase și se întorsese spre oglinda mare ca să-și ajusteze boneta. Îmi voi face griji pentru tine în fiecare clipă.

Vinovăția i se strecură sub pielea, dar se eliberă de ea de parcă nu era nimic mai mult decât o cută nedorită în fustele ei și se ridică pentru a-și săruta mătușa pe obrazul stafidit.

Înșelăciunea înseamnă protecție, își spunea ea de fiecare dată când se deghiza în Lady Sterling, o maximă ce se aplica la fel de bine și asupra minciunilor ocazionale pe care le spunea ca să protejeze inima mătușii ei.

– Mătușă, nu mai invoca pericole care nu există. Știi că voi fi perfect în siguranță și că durerea mea de cap va trece de cum voi fi sigură că urmezi indicațiile medicului.

Deși avea încă o expresie îngrijorată, mătușa Mildred încuviință din cap.

– Păi, bănuiesc că aș face bine să plec. Trecu de ușă, ieși pe etaj și Betty o urmă, cărându-i cutiile de pălării. Sper că vom depăși furtuna aia, o auzi Laura mormăind de pe scări. Simt deja ploaia în oase.

Laura studie de la geam norii întunecați de la orizontul vestic. Îi privise cum se adună în ultima oră. Așteptă răbdătoare în timp ce trăsura mătușii Mildred era încărcată și flutură mâna când în sfârșit porni.

După ce nu se mai văzu, deschise din nou ceasul lui Penhurst.

– Acum va trebui să ne grăbim, Betty, zise și se duse să-și ia mantia.

– Lucrurile dumneavoastră sunt toate aranjate, domnișoară, răspunse Betty, ridicând o valiză care fusese depozitată în spatele unui scaun.

– Mulțumesc. Acum, explică ea în timp ce își lega panglicile bonetei, din moment ce nu știu cât timp voi fi plecată, am lăsat scrisori în sertarul noptierei de lângă patul meu, ca să le trimiți mătușii mele la intervale, ca ea să nu-și facă griji că nu aude de mine. Vei descoperi o varietate, în funcție de vreme și dacă scrie să spună că se simte bine sau se plânge de companie. Trebuie să-i citești mai întâi scrisorile și să alegi corespunzător.

– Da, domnișoară.

Apoi ieșiră din salon, coborâră treptele și ajunseră pe trotuar.

Laura, care venise să locuiască cu mătușa ei la vârsta de doisprezece ani, nu credea că se va sătura vreodată de Clapham, singurul cartier din Londra unde toată lumea avea o cauză. În orice zi, străzile și bisericile erau pline de vocile celor considerați „radicali" de societate – bărbați și femei care se opuneau comerțului cu sclavi și care credeau că copiii n-ar fi trebuit să moară constant în mine și hornuri, și care vorbeau despre educarea femeilor și a săracilor.

În ceea ce o privea, mătușa Mildred participa la prelegeri și făcea donații generoase diferitelor cauze și chiar primea în serviciu fete care fuseseră concediate pe nedrept din slujbele lor, la fel ca în situația de față. Era departe de a fi imună la febra justiției care pătrunsese însăși aerul din Clapham.

Dar fără îndoială că ar fi tras o linie la soluția preferată de Laura: și anume de a obține secretele murdare ale bărbaților bogați și de a-i amenința că îi va expune dacă nu-și lăsau în pace servitoarele.

În lupta ei pentru justiție, Laura se folosea de farmecul ei. Fermeca doamne bogate, convingându-le să-i dea bani mai mulți decât intenționaseră și să angajeze servitori de care nu aveau nevoie. Ca și Lady Sterling, îi atrăgea pe bărbați în situații în care putea mai apoi să-i pedepsească cât de dureros putea pentru maltratarea tinerelor femei neputincioase. Nu se îndoia că ar fi putut să facă o căsătorie bună folosindu-și farmecul, dacă ar fi vrut un soț. Dar cum nu credea că vreun bărbat s-ar fi potrivit cu ea, de cele mai multe ori se mulțumea să-și farmece mătușa să fie mulțumită de situația dată.

Dar știa că mentalitatea liberală a mătușii ei ar fi fost pusă din greu la încercare dacă ar fi aflat vreodată despre situațiile periculoase în care Laura se afla deseori. Să se ducă în Kent cu diligența ca să ajute o guvernantă nefericită care se chinuia să evite avansurile nedorite ale tatălui pupilului ei, spre exemplu.

Laura își încetini pașii de obicei rapizi auzind-o pe Betty respirând cu sufletul la gură, grăbindu-se după ea cu valiza în mână. Dar, când fata ajunse lângă ea, îi zise:

–Sunteți mereu așa de curajoasă, domnișoară.

Laura își dori să nu-și fi schimbat pasul.

Nu se simțea curajoasă. Oricum, nu de data asta. Imensitatea Londrei îi oferise o siguranță paradoxală. Indiferent de situația în care Lady Sterling se afla, existase mereu o ascunzătoare. La țară,

fiecare mișcare a ei va fi privită cu bănuială. Dacă intra în necazuri, nu va avea cui să-i ceară ajutorul.

Betty păru să-i citească gândurile.

– Domnișoară, știu că nu-i treaba mea, dar nu-mi place că mergeți singură și mătușa dumneavoastră nu știe nimic. Sunteți sigură că veți fi bine?

– Sigur că voi fi, insistă Laura.

Lady Sterling lucra mereu singură. Începu să se grăbească iarăși spre han; pasagerii își ocupau deja locurile pe scaunele din poștalion și vizitiul nu va zăbovi pentru nimeni, nici măcar dacă ar ști că urma să o ducă pe una dintre cele mai cunoscute femei din Londra.

Prinse ultimul loc liber din trăsură, în timp ce unul dintre bărbați luă valiza de la Betty și o îndesă între două cufere care erau legate în spate, cu funii. Când poștalionul porni, Laura își ridică degetele înmănușate ca să răspundă la fluturatul încurajator al lui Betty și să înăbușe vocea interioară enervantă, ce insista că ar fi trebuit să o ia pe servitoare cu ea.

Nu era nevoie să mai pună și pe altcineva în pericol.

Pe măsură ce luau viteză, magazinele și casele cunoscute începeau să treacă în ceață pe lângă geam. În primul sfert de oră se amuză studiindu-i pe ascuns pe ceilalți călători. Pe bancheta aflată cu spatele la sensul de mers stăteau trei bărbați tineri, cei doi mai tineri, cu un păr roșcat ca al fratelui ei, erau despărțiți de un bărbat cu părul negru, doar un pic mai în vârstă. Un tutore și protejații lui călătorind undeva, hotărî ea, sau poate întorcându-se dintr-un sejur în capitală. La stânga ei, un moșier solid la vreo patruzeci de ani, îmbrăcat într-o haină de stofă, care în curând începu să sforăi încet. La dreapta ei, o femeie, văduvă după înfățișare, privind nervoasă pe geam afară. Ținea în poală un mic săculeț pe care-l strângea în degetele înmănușate suficient de tare încât să semnaleze oricărui observator că deținea ceva de valoare – un impuls pe care Laura învățase demult să-l recunoască și să-l exploateze.

La scurt timp, Laura se surprinse trasând forma ceasului prin mătasea grea a propriei poșete, imaginându-și că putea să distingă marginile ornate ale literei L. Dar între ceas și degetele ei se afla o altă barieră: o bucată de pergament împăturită de mai multe ori care fără îndoială că foșnea la atingerea ei trecătoare, deși nu se auzea nimic peste zgomotul sacadat al roților trăsurii.

Citise scrisoarea domnișoarei Godfrey de atâtea ori încât o memorase. N-avea nevoie să o scoată din poșetă și să o citească din nou acum, nu înconjurată de cinci perechi de ochi străini. Deși, desigur, nici unul dintre ei nu părea să-i acorde atenție. Cei doi frați roșcați se uitau constant afară pe geamurile lor, în vreme ce, între ei, tutorele lor era absorbit de o mică carte de poezii, legată în piele. Boierul sforăia din când în când, dar nu dădea semne că s-ar trezi. Și privirea fixă a văduvei era acum în podea.

Cu o economie strictă de mișcare, ca să nu-și înghiontească tovarășii de călătorie și să nu le atragă atenția, scoase scrisoarea și o despături.

Stimatei Lady S...

Veți fi surprinsă oare să aflați că reputația dumneavoastră de războinică în slujba femeilor maltratate este cunoscută până și în provincie? Veștile circulă ca vântul, dând curaj oricărei fete aflate în serviciu, care a suferit din cauza stăpânului ei.

De fiecare dată când citea acele cuvinte, Laura își strângea buzele într-o expresie situată undeva între un zâmbet și o încruntătură. Nu avea încredere în efuziunea de laude înflorite, indiferent de sentimentele oneste care se aflau, poate, la baza lor.

Prefera răsplata mai tangibilă pe care o primise în dimineața asta: exclamația încântată a lui Betty și îmbrățișarea îndrăzneață de recunoștință când Laura îi dăduse punga lordului Penhurst și, cu ea, mijloacele pentru a evita spitalul orfanilor, orfelinatul sau poate ceva și mai rău.

Pe de altă parte, scrisoarea străinei o făcea să simtă un fior de neliniște pe șira spinării de fiecare dată când se uita la ea.

Primăvara trecută, am fost angajată de Lady Thornton ca guvernantă a celor trei copii mai mici ai săi. Copiii nu sunt niște elevi dificili și timpul petrecut la conacul Thornton a fost plăcut. S-ar putea să fiți surprinsă atunci să vedeți că-mi tremură penița de teamă.

Nimic nu o surprindea pe Laura. Nu o mai surprindea. Chiar dacă n-ar fi știut foarte bine conținutul scrisorii, ar fi știut ce urma.

Deși n-am auzit zvonuri înainte de a accepta această poziție, se pare că lordul Thornton și-a pierdut buna reputație în fața servitorilor săi. Menajera, amabilă, m-a avertizat că atunci când lordul Thornton va ajunge la țară în această săptămână, trebuie să mă arăt tăioasă, mai ales după ce a consumat ceva alcool. Nu mi-a spus nimic despre ce s-a întâmplat cu ultima guvernantă, dar zice că trei servitoare au fost concediate anul trecut fără vină. Sper că mă fac înțeleasă.

Nu mai știu ce-i liniștea de când am auzit acele cuvinte. Nici măcar nu am mijloacele de a fugi din casă, pentru că n-am primit încă nici un salariu. Fără o recomandare a lui Lady Thornton, cum îmi voi găsi vreodată o altă poziție? Ați reușit să faceți asemenea bărbați să plătească pentru crimele lor. Dar aveți abilitatea să preveniți distrugerile provocate de lordul Thornton?

Vă rog, Lady Sterling, ajutați-mă – nu, nu doar pe mine, pentru că fiecare servitoare de aici este într-un pericol similar. Ne ajutați?

Emily Godfrey
Conacul Thornton, Kent

Deși simțea compasiune pentru situația femeii, în circumstanțe normale ar fi refuzat cazul domnișoarei Godfrey. Ajunsese să accepte, chiar dacă cu părere de rău, că nu putea să ajute fiecare biată femeie aflată în nevoie. Kent era prea departe, subterfugiul necesar fiind prea mare pentru ca Lady Sterling să rişte. Expunerea – sau ceva și mai rău – ar fi dus-o în incapacitatea de a mai ajuta pe altcineva.

Dar numele lordului Thornton ieșise în evidență din ziar și-i atrăsese atenția.

Camerista lui Lady Thornton fusese prima clientă a lui Lady Sterling, însă Laura, lipsită de experiență, așteptase prea mult ca să-l încolțească pe conte. Apoi, chiar în această primăvară, fusese acostată de bucătăreasa acestuia, care sperase că se putea găsi ceva care să țină în frâu comportamentul unui bărbat pentru care o tigaie din fier în coaste se dovedise o piedică insuficientă. La vremea aceea, Laura obținuse ceva valoros, însă nu secrete, nu informații cu care să-l poată amenința, nimic care să oprească un astfel de bărbat să continue să-și exploateze servitoarele.

Acum, anticiparea sosirii lordului Thornton la moșia lui din Kent băgase frica în inima guvernantei copiilor lui – și a tuturor

servitoarelor. Dacă Laura nu-l oprea cu a treia ei încercare, cum mai putea ea să continue să-și spună Lady Sterling?

Ridică privirea spre geam. Afară, cerul devenea din ce în ce mai rău prevestitor. Degetele Laurei ar fi vrut să tremure. Dar degetele lui Lady Sterling erau ferme în timp ce împătureau scrisoarea și o puneau la loc în ascunzătoarea ei, lângă ceasul de buzunar al lordului Penhurst. Orice ar fi fost, era hotărâtă să ducă acest caz la sfârșit.

După aceea, nimeni nu va mai trebui să tremure vreodată la numele de Lord Thornton.

Amenințarea ploii și un vânt rece îi băgase în case pe majoritatea locuitorilor din Clapham. La multe ferestre pâlpâiau deja lumânările și lămpile, chiar dacă era devreme. Walter îl prinse pe Jeremy de cot și încuviință din cap spre o servitoare care era pe cale să o cotească pe o stradă lăturalnică.

– Măi, să fie. Ea este. Betty!

Ea încetini, dar nu se opri.

– Betty! o strigă servitorul.

Ea se întoarse, mai întâi cu precauție, apoi cu ochii surprinși, curioși la băiat și privind, în sfârșit, neîncrezătoare la uniforma lui Jeremy.

Avea expresia epuizată, palidă a unei fete care văzuse prea multe pentru anii ei. După el, avea vreo șaisprezece ani cel mult.

– Ce te aduce aici, Wally? Ce vrei de la una ca mine?

– Haide, Bets, protestă Walter, nefericit și patetic. Am venit până aici ca să vorbesc cu tine.

Pe chipul ei se aprinse bucuria, restaurând o parte din pudoarea pe care Penhurst i-o luase.

– Dar, mai întâi, mă tem că am o treabă mai puțin plăcută, adăugă Jeremy. Eu sunt căpitanul Jeremy Addison și am avut motiv să fac o vizită fostului tău stăpân în această dimineață. Îndrăznesc să cred că ai auzit că a fost tâlhărit azi-noapte la Vauxhall?

La auzul acestor vorbe, privirea ei se închise și ea se întoarse, privind cu subînțeles la Walter.

– E nevoie de mine acasă.

– Stai!

Ea tresări, de parcă se aștepta să simtă mâna lui Jeremy pe brațul ei, oprind-o din mișcare. El bagă mâna în buzunarul de la piept, scoase cartea de vizită și i-o arătă, mai întâi numele ei, scris de mână pe verso, și apoi numele imprimat pe față.

– Știi unde aș putea să o găsesc pe femeia care a lăsat această carte de vizită?

Ea se uită de la cartea de vizită la Walter și apoi la el.

– Ce vreți de la ea?

El înghiți greu și se obligă să vină cu un răspuns.

– Mi s-a ordonat să...

Mă însor cu ea.

Gluma generalului Scott avea un fel de a-i rămâne în minte, deși Jeremy nu simțise niciodată că-i vine să râdă. Refuza să se lase intrigat de femeie, indiferent de cât de nobilă era cauza ei. Cu cât rezolva mai eficient problema cu Lady Sterling, cu atât mai repede se putea întoarce la deslușirea cifrului din acea blestemată carte de bucate.

– Să-i pun câteva întrebări, termină el. Te asigur că nu vreau să-i fac rău.

Ceea ce era adevărat, deși nu putea să vorbească despre intențiile lui Scott față de femeie. Spionajul pentru Coroană era mereu o treabă periculoasă.

Acum fu rândul lui Betty să ezite.

– N-ar trebui să spun nimic... Și-a riscat viața pentru mine.

– Haide, Betty! insistă Walter. Căpitanul Addison e un gentleman, dar nu-i prieten cu Penhurst și ăi de-o teapă cu el. Nu vezi asta-n ochii lui? Și haina aia roșie nu-i destul să-ți câștige încrederea?

Ea se uită încă o dată cu atenție la Jeremy de sus în jos și trecu cu mâna pe ascuns peste burtă, chiar dacă nu începuse încă să i se rotunjească.

– Păi, tocma' asta-i, nu? Cine știe mai bine ca mine pericolele pe care le-ar putea înfrunta? S-a dus singură să ajute o tânără doamnă, care-i guvernantă la copiii lordului Thornton, zise ea în sfârșit. Și, o, mi-e teamă pentru ea, domnule!

Lui nu-i era cunoscut numele Thornton, dar, dacă Lady Sterling era implicată, putea să ghicească tipul de bărbat căruia îi aparținea acest nume și genul de pericol în care ea s-ar putea băga.

– Dacă vă grăbiți, poate-o prindeți, îl îndemnă Betty, arătând spre stradă.

El se uită nerăbdător spre direcția indicată. Lady Sterling venise în persoană în Clapham să-i aducă servitoarei bunurile furate? Azi-noapte pusese mâna pe ea. Era oare din nou așa de aproape de femeia misterioasă?

– Tocmai a plecat spre Kent cu diligența de ora unu, explică ea.

Puseul lui momentan de entuziasm se fâsâi ca o petardă udă. Cu diligența? În Kent?

Jeremy era un planificator, un gânditor. El lua notițe. Făcea liste. Fusese suficient de rău că își petrecuse dimineața alergând prin Londra, fără să știe ce ar putea găsi. Însăși ideea de a o zbughi prin țară, ca un copoi de vânătoare după o vulpe, era împotriva naturii sale. Adică orice prost putea să vadă că șansele lui de a o ajunge din urmă erau în cel mai bun caz slabe.

Dar, desigur, trebuia să încerce. Pentru că era și genul de bărbat care își făcea datoria.

Chiar și atunci când ar fi preferat să nu o facă.

– Rămân îndatorat, zise el, încuviințând din cap către Betty și Walter. Vă las să vă vedeți de ale voastre. Era ceva despre o plimbare în parc, nu-i așa?

Abia rosti cuvintele că începu să cadă ploaia. În timp ce Betty îl luă pe Walter de mână și-l trase în adăpostul unei uși, Jeremy își ridică gulerul mantalei și se resemnă să se înhame la o călătorie jalnică, lipsită de sens.

Capitolul 3

Când furtuna se dezlănțui cu adevărat, Laura încercă să o ignore. Stropii cădeau constant pe acoperiș, adormindu-l pe moșier și mai bine. Tutorele ațipi și el, lăsându-i pe cei doi frați angajați în pariuri în mare parte silențioase cu privire la progresul stropilor de ploaie care alunecau pe geam de o parte și de alta a trăsurii.

Doar pe chipul văduvei se arătă un semn de alarmare – pe tot corpul ei, de fapt – în timp ce privea afară pe geam. Împinsă în aceasta de către moșierul adormit, Laura auzi cum din gâtul femeii se ridica un murmur slab și abia reuși să audă cuvintele ce-i ieșeau de pe buze: o rugăciune mormăită.

„Asta-i Anglia", vru Laura să-i reamintească femeii, cum îi reamintea atât de des și de necruțător tatăl ei. Până la urmă, se așteptau să plouă.

Era momentul să-i distragă atenția. Laura își adună ceva din farmecul ei obișnuit și o întrebă pe femeie dacă fusese în vizită la familie.

– Nu, răspunse precaută, dar, când Laura îi zâmbi încurajator, femeia detalie că se ducea să-și viziteze sora. Locuiește aproape de Dartford. A fost bolnavă toată vara, din cauza căldurii îngrozitoare, dar eu n-am putut să-mi las magazinul până acum. Vedeți, sunt modistă.

– Modistă? Ar fi trebuit să ghicesc după acea bonetă minunată pe care o purtați, răspunse Laura, oferindu-i un compliment care fu răsplătit cu o disertație surprinzător de lungă despre bordurile cele mai populare ale sezonului.

Oamenilor le făcea plăcere să vorbească despre ei înșiși dacă li se dădea cea mai mică ocazie. Lady Sterling se baza pe asta. Plictisit, fără îndoială, de discuția despre volane, unul dintre tineri interveni în curând pentru a spune că ei se îndreptau spre

Tunbridge Wells – și, într-un final, spre Hastings, adăugă fratele lui – pentru o lecție de istorie pe viu cu tutorele lor. Tutorele, trezit de discuția animată despre pălării și istorie, zâmbi politicos spre modistă, își ceru scuze Laurei pentru întreruperea din partea pupililor săi și, la insistențele Laurei, vorbi entuziasmat vreun sfert de oră sau mai mult despre o nouă colecție de poeme ale unui individ pe nume Wordsworth.

Vocile lor îl treziră până la urmă pe moșier, care se declară a fi un domn Richardson, din Aylesford, care participase la nunta unui văr în Wembley.

– A trebuit să-i urez toate cele bune, știți, deși, dacă va fi binecuvântat cu un băiat, bănuiesc că nu voi moșteni conacul ăla mic și frumușel pe care-l are.

Astfel, ploaia, lordul Thornton și tot soiul de lucruri neplăcute fură uitate până când diligența se opri la Dartford și modista și cei trei tineri domni coborâră și-și văzură de drumurile lor.

Domnul Richardson ațipi în curând din nou datorită legănatului trăsurii și după-amiezii cenușii și Laura se mută mai aproape de geam, tentată să facă asemenea lui. Vizita de azi-noapte de la Vauxhall o ținuse trează până târziu, pentru că nu îndrăznea niciodată să plece sau să intre în casă până când nu era sigură că mătușa Mildred dormea buștean.

Nu era sigură dacă o treziră zdruncinările enervante ale trăsurii sau înjurăturile strigate de vizitiu. Când deschise ochii știa doar că avea obrazul încă lipit de geamul rece, în timp ce domnul Richardson, care se afla la capătul opus la banchetei, era din nou cuibărit pe partea ei stângă, pentru că poștalionul se înclina brusc spre dreapta.

El pufni, bodogăni și încercă să restaureze distanța cuvenită între ei, cotrobăind prin umbre după ceva de care să se țină, făcând trăsura să se balanseze cu mișcările lui. După ce se ridică de lângă ea, Laura inspiră adânc și încercă să estimeze situația. Afară, auzi vocile vizitiului și ale înaintașului certându-se. Băgaseră trăsura într-un șanț? Asta cu siguranță ar fi explicat unghiul din care ea privea pe moment lumea.

Unul dintre bărbații de afară ciocăni la ușa care era îndreptată spre cer.

– Ie cineva rănit?

Domnul Richardson, suspendat de una dintre curelușele de piele de deasupra geamului, se uită la ea.

– Eu nu sunt rănită, insistă Laura, ignorând durerea din brațul drept, care se lovise de necruțătorul lemn.

– Și eu sunt bine, raportă boierul.

– Slavă Domnului! se auzi vocea de afară. Trăsura o ieșit din drum din pricina noroiului. Ne-o oprit o grămadă de bolovani, da' unu' din ei o rupt roata și așa am ajuns cu fundurile în sus, de să cădem în șanț – mă scuzați, doamnă. După ce deshămăm caii, trebuie să vă cățărați prin astă ușă, ordonă el, lovind-o cu palma și făcând trăsura să tremure.

Lucrând împotriva gravitației, boierul și vizitiul reușiră să deschidă ușa. Ploaia rece începu să cadă pe fața Laurei, întoarsă în sus. După o dezbatere, cei doi bărbați hotărâră că, dacă boierul ar putea ieși primul, trăsura s-ar putea înclina câteva grade și i-ar permite Laurei să coboare mai în siguranță.

Domnul Richardson reuși să se ridice prin ușa parțial deschisă la a doua încercare și să iasă, căzând pe pământul ud cu o înjurătură. Trăsura, care pârâise și se cutremurase alarmant la fiecare mișcare a lui, se balansă înapoi într-o poziție mai dreaptă, cum sperase toată lumea, deși era departe de a fi stabilă.

Două perechi de mâini se întinseră să o ajute să coboare. Cocoțată pe marginea ușii, Laura răsuflă ușurată când zări drumul noroios, care în curând va fi sub picioarele ei. Doar o mică săritură...

Deși era mititică, mutarea greutății făcu trăsura să se încline – nu mult, dar suficient cât să-i afecteze echilibrul deja precar. O săritură ușor de gestionat de poate un metru deveni brusc una mult mai precară de aproape un metru și jumătate. În nerăbdarea ei de a se elibera complet din trăsură, mâinile îi alunecară din mâinile ude ale bărbaților. Căzu pe pământ, trăgându-l pe vizitiu după ea.

Se distanță de el și se ridică în genunchi, ștergându-și ploaia din ochi cu dosul unei mâini înmănușate, pline de noroi, strângând poșeta la piept cu cealaltă mână.

– Sunteți bine, doamnă? întrebă domnul Richardson, aplecându-se înainte și apucând-o de cot ca să o ajute să se ridice.

Înainte să-i răspundă afirmativ, el o și așeză pe picioare. Durerea îi săgetă glezna. Uimită să descopere că se rănise, nu încercă să înăbușe micul țipăt de durere ce-i ieși pe buze.

– Se pare că răspunsul este nu, zise călărețul aflat mai departe, cu câte o pereche de cai prinsă de fiecare mână.

Vizitiul o privi cu ochi lacomi, având fața suficient de aproape încât ea să simtă mirosul de whisky.

– Puteți să mergeți, cam vreun kilometru?

Scrâșni din dinți. Mutându-și greutatea, își testă din nou glezna și aproape își pierdu echilibrul când aceasta refuză să o susțină.

Înainte să apuce să formuleze un răspuns la întrebarea vizitiului, boierul se aplecă, băgă mâna pe după genunchii ei și o ridică în brațele lui solide, făcând-o să țipe iar surprinsă. Nu-și reveni din șoc când el o șocă din nou, punând-o fără menajamente pe spinarea mare a unuia dintre caii trăsurii. Ploaia cădea pe gâtul ei și aluneca de pe marginea moale a bonetei.

– Acum, în ce direcție dăm de un foc călduros și o halbă, băieți? întrebă domnul Richardson, apucând calul de căpăstru și pregătindu-se să conducă drumul departe de resturile trăsurii.

– Valiza mea? întrebă ea, încercând să sufle o pană udă de pe față și scuipându-se cu apă de ploaie.

Mormăind, vizitiul îi salvă geanta și i-o puse în față. Calul își scutură coama de parcă încerca să dea la o parte povara suplimentară, obligând-o să strângă mânerul de lemn al valizei cu aceleași degete amorțite cu care își strângea poșeta.

Când calul se mișcă, ea își înghiți un alt țipăt, băgă degetele libere în coama lui și nu mai zise nimic, nici măcar când distanță de un kilometru deveni mult mai mare. Ploaia rece aluneca în pârâiașe pe ceafa ei și respirația boierului făcea mici norișori. Vara părea o amintire îndepărtată.

Niciodată nu fusese mai bine-venită strălucirea lumânărilor într-o fereastră, deși nu dezvăluia nimic mai mult decât o mică cârciumă, cu tavanul jos, în loc de un han de poștă. Domnul Richardson o conduse la un scaun lângă foc, în capătul îndepărtat al unei mese lungi, necioplite, apoi târî una dintre banchete peste podea și se așeză lângă ea. O servitoare, părând chinuită de noii sosiți, trânti o halbă de bere în fața lui și promise să-i aducă și ei ceai. Dar nu le oferi apă fierbinte sau prosoape și nici camere. Vizitiul și călărețul, ocupați cu caii, puteau să fie găzduiți în grajduri. Domnul Richardson își demonstrase deja abilitatea de a dormi oriunde. Laura știa că trebuia să se pregătească să petreacă o noapte mizerabilă.

Își dădu jos mănușile pline de noroi și le puse deoparte, alături de boneta mototolită.

Domnișoara Godfrey nu o aștepta. Momentan nu avea nici un mijloc să trimită vorbă cuiva unde se afla. Și cu o gleznă rănită, avea prea puține șanse să ajungă la destinația ei sau să se întoarcă prea curând acasă. Intrase și ieșise din nenumărate necazuri folosindu-se de șarmul ei, dar ce-i trebuia acum era ceva mai aproape de un deus ex machina, o salvare necăutată și improbabilă ca în actul cinci...

Înainte ca mintea ei obosită să facă vreun plan, ușa cârciumii se deschise și intrară doi bărbați.

Primul își dădu jos pălăria, dezvăluind un păr blond care se rărea în creștetul capului și se scutură de ploaie în mod exagerat, deși multitudinea de pelerine ale mantalei lui erau încă uscate și cizmele-i străluceau în ciuda vremii. Mergea cu pasul țanțoș al unui bărbat care se aștepta ca alții să se dea la o parte din fața lui și care nu ar ezita să facă lucrurile incomode pentru cine nu o făcea.

Proprietarul micii cârciumi întunecoase ieși agitându-se din spatele barului și făcu o plecăciune servilă.

– Milord! Cărui fapt datorez onoarea?

Bărbatul se uită acuzator prin încăpere.

– Cine-i răspunzător pentru resturile alea împrăștiate pe drum? Caii mei aproape că s-au împiedicat în ele! Mă tem că vopseaua a fost zgâriată de pe una din roțile mele.

În ciuda disconfortului, Laura se așeză mai dreaptă. Când ochii lui reci o găsiră lângă foc, își dădu seama că-l cunoștea pe bărbat – nu doar tipul lui: indiferența insensibilă, aerul arogant – ci omul însuși.

„Lordul Thornton."

Instinctele ei se luptau între ele. Să coboare privirea, cum evident că el se aștepta? Dar el nu o văzuse niciodată pe Lady Sterling. N-avea nici un motiv să o recunoască pe Laura și deci nici ea nu avea motiv să se teamă de el.

Dar să-l întâmpine cu o privire sfidătoare ar fi putut să atragă o atenție nedorită. Așa că alese compromisul, luându-și poșeta, care se afla în poala ei, și scoțând ceasul greu de aur, de parcă ar fi verificat ora. Își lăsă atenția absorbită de acel obiect până când simți privirea lordului Thornton trecând mai departe.

– Dar sunteți bine, milord, se aventură să observe cârciumarul, un memento delicat că alții s-ar putea să nu fi fost așa de norocoși.

– Nu datorită vizitiului acelei trăsuri dărăpănate, se răsti Thornton. Bănuiesc că era beat. Unde este?

Laura strânse ceasul mai tare și închise ochii. Eforturile anterioare ale lui Lady Sterling pentru a-l face să plătească pentru egoismul și cruzimea sa eșuaseră. Trecu cu degetul mare peste fața ceasului, dar mâinile îi erau prea amorțite de la frig pentru a putea simți gravura. Îl întoarse însă pe o parte și pe alta, lăsând lumina focului să se reflecte pe L-ul ornamentat și să-l lumineze. Cum putea ea oare să se asigure că a treia oară va fi diferit? Ce secrete valoroase avea el? Adică era posibil să n-aibă niciodată ocazia să...

Cugetările îi fură întrerupte de zgomotul făcut de cel de-al doilea bărbat, care își dregea vocea. Când ridică privirea, descoperi că acesta o studia cu o expresie nu neapărat insondabilă, dar pentru care nu găsi un singur cuvânt. Surpriză, fascinație, chiar dezaprobare, toate legate între ele de o extenuare absolută.

Când cei doi bărbați intraseră în cârciumă, ea bănuise că ei călătoreau împreună, dar acum văzu că se înșelase. Haina și pălăria lordului Thornton fuseseră stropite doar de câteva picături de ploaie, care abia îl udaseră în fuga lui de la ușa trăsurii la ușa cârciumii.

Al doilea bărbat era ud din cap până-n picioare, aproape la fel de murdar ca și ea. Călătorise în mod sigur călare și, după noroiul de pe cizmele lui, călărise în viteză în ciuda furtunii, dornic să ajungă la destinația lui sau...

În timp ce o studia, între sprâncenele lui apăru o mică încruntătură, albastrul ochilor lui fiind vizibil chiar și din partea cealaltă a încăperii.

„Sau poate urmărea pe cuiva?"

„O urmărea pe ea?

Încercă să alunge ideea. Ce ar putea să vrea acest străin de la ea? Nu-l recunoscuse și ea nu uita niciodată o față. Mai ales nu una ca aceasta, toată unghiuri ascuțite, cu ploaia alunecând de pe nasul lui grecesc perfect. Pulsul ei dansă nervos sub privirea lui pătrunzătoare. Neputând să ascundă asta, făcu ce i se păru ei mai util și-și făcu de lucru băgând ceasul la loc.

Sau încercând.

Îi căzu și se rostogoli pe masa de lemn care o despărțea de străin. La celălalt capăt al mesei, el opri ceasul cu mâna înmănușată, îl

ridică și se uită de la ceas la ea cu aceeași intensitate surprinsă. Se înfioră.

– Dumnezeule, murmură el. Lady Sterling.

Numele o străpunse rece, tăios și mortal. De unde o știa? Uitase ea cumva o țintă din trecut?

Dar nu părea să fie așa. Individul imita impresionant de bine pe cineva care tocmai dăduse cu fruntea de o grindă joasă. Părea uluit și un pic suferind.

Toată lumea din încăpere se întoarse să se uite la ea și fețele lor cu gurile căscate erau dovada că bârfele de la Londra ajunseseră și în ziarele de provincie. Oamenii ăștia o știau pe Lady Sterling sau își imaginau că o știu și, după expresiile lor, putea doar să spere că cei care o priveau ca pe o eroină populară îi vor împiedica pe ceilalți să o spânzure.

– Ce ați spus?

Fusese așa de uimită de cuvintele străinului, atât de conștientă de curiozitatea dezaprobatoare care radia dinspre săteni, încât pentru moment uitase de cea mai mare sursă de pericol din încăpere: bărbatul cu prieteni pentru care numele Lady Sterling era mai mult decât un nume în ziare.

Vocea catifelată a lui Thornton era contrazisă de răceala din ochii lui în timp ce se întorcea și-l măsura pe străin.

– V-am auzit bine, domnule?

– Da, m-ați auzit, răspunse străinul. Această doamnă este... este...

Acea ușoară ezitare bâlbâită îi oferi speranță. Indiferent cine era el, indiferent cum o știa, clar nu dorise să dezvăluie identitatea ei lordului Thornton.

Dar nu îndrăzni să aștepte să descopere cum intenționa el să termine acea frază. Trebuia să preia controlul situației și trebuia să o facă acum.

Rugându-se ca străinul să fie dispus să-și joace rolul măcar până când contele pleca, orice să iasă din necazul în care el o băgase, ea vorbi prima.

– Soția lui.

La asta, și lordul Thornton, și străinul se întoarseră spre el, Thornton precaut și celălalt bărbat sceptic.

– Ne-am căsătorit în această dimineață, îi explică ea lordului Thornton, oboseala din vocea ei promițând o poveste sumbră.

Dragostea mătușii ei pentru teatru o salvase pe Laura de mai multe ori, oferindu-i material de povești care erau suficient de credibile.

– Văd după expresia dumneavoastră că numele de Lady Sterling nu vă invocă amintiri plăcute.

Contele mormăi aprobator și restul oamenilor din cârciumă rămaseră suficient de tăcuți încât șuieratul și trosnitul focului din spatele ei să pară aproape insuportabil de zgomotoase.

– Aș putea să spun și eu la fel. Când fratele meu a propus această căsătorie între mine și acest domn, explică ea, gesticulând din cap spre străin, rugându-se ca el să fie dispus să intre în rolul în care ea îl distribuise așa de brusc, n-am avut idee că-mi voi lega reputația pentru totdeauna de cea a unei...

– Hoațe, se oferi imediat Thornton.

Laura zâmbi precaută, recunoscătoare că el nu alesese ceva mai rău.

– Pentru că am fost crescută de o mătușă care nu mi-a permis să citesc ziare de scandal sau să ascult bârfe, continuă ea, n-am știut nimic despre existența unei asemenea persoane până în această dimineață. Apoi, la masa de nuntă, un prieten al lordului Sterling și-a permis libertatea să mă informeze...

– Unul dintre prietenii mei? interveni străinul.

Nervozitatea pe care o simți când își îndreptă atenția spre el nu era falsă. Nu era obișnuită să joace teatru cu un partener. Multe erau în mâinile bărbatului și ea încă nu știa dacă intențiile lui erau bune sau rele.

– Un fost prieten, de asta poți să fii sigură. Vocea lui era fermă. Nu trebuia să fugi.

Ei i se tăie respirația în piept. Își juca rolul?

– Am fost... stânjenită, se aventură ea.

– Ar fi trebuit să știi că te voi urma. Făcu trei pași spre ea, convingător de ezitant, de parcă se temea că o va speria din nou. Este vina mea, zise el, privind peste umăr la Thornton înainte de a se concentra din nou pe ea. Dar la cine fugeai?

– La o prietenă din școală. Scuza îi veni pe buze fără să se gândească. Lângă Margate.

– O călătorie lungă, periculoasă cu poștalionul, declară Thornton. Mai ales pentru o lady.

Presupusul ei soț veni și mai aproape de ea, se lăsă într-un genunchi și se întinse după mâna ei. Era un grad de implicare în rol la care ea nu se așteptase. În ciuda noroiului de pe mânecă, a degetelor înghețate și a faptului că îi era complet străin, ea nu părea să aibă altă opțiune decât să capituleze.

– Ai fost rănită în accident, draga mea?

Degetul lui mare trecu peste articulațiile degetelor ei, încălzindu-i mâna.

„Draga mea?" Acele două cuvinte venite de pe buzele unui străin erau aproape la fel de nedorite ca „Lady Sterling" Una era să pretindă că erau căsătoriți și altceva că între ei exista afecțiune.

– Mi-am sucit glezna sărind de pe resturile trăsurii, zise ea, eliberându-și mâna din strânsoarea lui ca să arate spre picior.

– Dar a fost curajoasă, interveni domnul Richardson în conversație. Străinul – Lord Sterling, după cum își spunea – ascultă, dar nu-și luă ochii de la chipul Laurei. Acum nu poate să meargă de una singură. Am pus-o pe unul din caii trăsurii și am adus-o înăuntru, termină boierul, umflându-și pieptul.

– Vă sunt recunoscător pentru grijă, zise străinul, ridicându-se. Dar trebuie să chemăm un doctor să se uite la rana ei.

– Sunt...

„Sunt bine", voise ea să spună și astfel să înlăture orice nevoie suplimentară de asistență. Dar, când se ridică în picioare pentru a o dovedi, durerea îi săgetă glezna și se așeză brusc din nou.

Lordul Thornton avu îndrăzneala să râdă de chinul ei.

– Uite ce propun eu, Sterling, zise el, întorcându-se spre străin. În acest loc nu vei găsi un pat. Cel puțin nu unul potrivit pentru... noaptea nunții voastre.

La aceste cuvinte, obrajii ei și ai străinului se îmbujorară.

Valul de culoare îl făcea și mai atrăgător.

La fel de repede cum apăruse gândul nechemat în mintea ei, ea scutură din cap, încercând să scape de el. Trebuia să-și păstreze mințile.

– Conacul Thornton e la doar treizeci și ceva de kilometri, continuă contele. Cred că-i mai bine să veniți cu mine.

Ea rămase cu gura căscată. Își dorise o salvare și iată una venită la țanc. O încuviințare, câteva cuvinte și se va afla la destinația ei.

În ceea ce privește salvările, aceasta avea destule dezavantaje. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să atragă atenția lordului Thornton – cel puțin nu înainte să se facă dreptate. Și să trebuiască să pretindă că-i măritată – cu orice bărbat, darămite cu unul pe care nu-l cunoștea, un bărbat care aproape că-i expusese identitatea – ar fi îngreunat și mai mult situația.

Lady Sterling lucra singură.

Când străinul deschise gura ca să vorbească, ea se aplecă ușor înainte, întrebându-se ce voia să spună. Până acum era adevărat că își jucase rolul, dar ce motiv ar fi putut să aibă să continue șarada? Orice motiv îi venea în minte nu merita să se gândească prea mult la el. Voia ca el să spună da sau nu?

Oricum ar fi fost, un cuvânt sau două de la el ar schimba totul.

Și Thornton era nerăbdător.

– Deci?

– Sunteți foarte amabil, domnule, zise în sfârșit străinul. Nu-i așa... Lady Sterling?

Când se întoarse din nou la ea cu ochii aceia de lapis lazuli, ea ar fi putut să jure că el putea să vadă chiar în sufletul ei. Țintuită de privirea lui, fu nevoită să facă un efort ca să încuviințeze din cap, ca să scape de senzația receptivității lui. Indiferent cine era, era doar un bărbat – și bărbații nu erau așa de inteligenți.

– Prea bine. Trăsura așteaptă chiar afară. Thornton se îndreptă spre ieșire în timp ce vorbea. Odată ajunși la conacul Thornton, voi trimite după medic ca să se ocupe de soția dumneavoastră și veți putea călători imediat ce își revine.

– M... mulțumesc, se bâlbâi ea, cu mintea ocupată să cântărească cum să folosească ospitalitatea neașteptată a contelui pentru a-i aduce căderea.

– Vă pot ajuta cumva? vorbi domnul Richardson, gesticulând spre ea de parcă ar fi fost o valiză greoaie.

Străinul se uită de la ea la boier și înapoi.

– Mulțumesc, bunul meu domn. Dar sunt destul de sigur că mă pot descurca.

Bărbatul nu avea nimic solid, dar, chiar și așa, se aplecă și o ridică cu ușurință în brațele lui, fără să pufăie ca domnul Richardson în efortul său similar.

Ea încercă să nu exclame uimită când realiză cât era de solid pieptul lui, ce forță surprinzătoare avea în brațe.

– Valiza mea? reuși ea să întrebe, canalizându-și respirația accelerată în cuvinte.

Domnul Richardson îi ridică valiza și indică cu un gest că îi va urma la trăsură. Ea descoperi o ciudată senzație de confort în prezența lui, deși bănuia că el era atras doar de priveliște.

– Cum rămâne cu pălăria și mănușile dumneavoastră, milady?

Ea se uită la grămada udă de pe marginea mesei, brusc conștientă de modul în care chiar și niște mănuși din piele de ied și mici bonete inutile deveneau un soi de armură, scuturi în spatele cărora o femeie ar fi putut ascunde măcar o mică parte din ea. Mâna ei era palidă pe haina străinului.

– Gătelile mele de nuntă, distruse, răspunse ea cu un oftat. Lăsați-le.

În timp ce soțul ei impostor îl urmă la câțiva pași pe lordul Thornton, ea se foi ușor în brațele lui.

– Cum ai... cum ai știut cine...?

– Mai târziu. Cuvântul se auzi moale și încet la urechea ei și brațele lui ferme o traseră mai aproape de pieptul lui. Repede, cât nu aude Thornton, spune-mi numele tău real. Un soț l-ar ști, insistă el când ea ezită.

– Laura, zise ea pe gâtul lui, simțind răceala pieii lui ude de la ploaie pe gura ei. Și al tău?

Observă de jos cum buzele i se arcuiesc, doar parțial de amuzament.

– Lord Sterling.

Capitolul 4

Laura.

Jeremy o recunoscuse din momentul în care intrase în cârciumă, deși accidentul îi lăsase hainele în dezordine și trecuse aproape un an de când o văzuse.

Domnișoara Laura Hopkins.

Un contrast între cum arătase atunci, îmbrăcată într-o rochie de un alb sfios, cu părul într-o dezordine de bucle aurii, strălucitoare; plină de viață și drăguță, fermecând pe toată lumea la recepția organizată pentru unii dintre ofițerii din serviciul lui Scott. Deși tinerele domnișoare fuseseră puține în seara aceea, el fusese prea timid ca să-și croiască drum prin marea de haine roșii pentru o prezentare. Cu siguranță, nu se aștepta ca ea să-l recunoască în această seară.

Sora locotenentului Hopkins.

Pe Fitzwilliam Hopkins îl știa doar ca pe un ofițer inferior bonom, promițătorul agent de teren care găsise cartea, iar apoi îi făcuse viața un iad lui Jeremy. În ciuda legăturii lor firave, Jeremy fusese pregătit să o abordeze și să-i ofere ajutorul, văzând o membră din familia unui coleg ofițer singură și aflată clar în primejdie. Cu siguranță spera ca un alt bărbat să facă la fel pentru Julia, dacă rolurile ar fi fost cumva inversate.

Și apoi sora lui Hopkins scosese un ceas – un ceas de domn – ceasul lui Penhurst – din poșetă și rotițele din capul lui se blocaseră pe moment. Domnișoara Hopkins era...?

Nu. Absolut imposibil.

Dar, din nou, faptele erau fapte. La mai puțin de doi kilometri de aici trecuse pe lângă o trăsură aflată într-un șanț, trăsura cu care Lady Sterling plecase din Clapham spre conacul Thornton. Desigur, domnișoara Hopkins s-ar fi putut afla în aceeași trăsură, dar el nu văzu nici un semn al vreunei alte pasagere. Și, deși era posibil ca

Lady Sterling să fi coborât mai devreme din trăsură, părea puțin probabil. După informațiile lui Betty, următoarea ei victimă se afla la mai puțin de un braț distanță de el, în timp ce ea se prefăcea că verifică ora la acel ceas remarcabil de asemănător cu cel descris de servitorul lui Penhurst.

Cu siguranță, nu intenționase să-i rostească cu voce tare numele fals. Se așteptase și mai puțin ca domnișoara Hopkins să revendice titlul și să se declare soția lui.

Pentru un moment îndelungat, Jeremy nu știuse ce să facă mai apoi.

Când acele rotițe și arcuri care-i formau intelectul, care de altfel era fiabil, ba chiar uneori formidabil, începuseră să se rotească din nou, mișcarea lor îi răsunase în cap, sunând alarmant de asemănător cu chicotitul cunoscător al generalului Scott.

„Cred că răspunsul este evident, Lord Sterling."

Știuse cumva Scott... plănuise întâlnirea asta?

Normal că nu. Cât de ridicol să se gândească la așa ceva!

Chiar și așa, alegerea lui Jeremy fu clară. O pusese în pericol, aproape o expusese. Dacă juca rolul în planul ei pentru a-și repara greșeala, ea încă putea să ajungă la conacul Thornton în seara asta, în ciuda accidentului și a rănirii ei, așa cum ea însăși planificase să o facă.

Și va putea să o observe în acțiune, să vadă ce fel de femeie era de fapt Lady Sterling.

Așa că îi luase mâna în cârciumă și i se adresase cu draga mea, spunându-și că nu făcea decât să urmeze ordinele lui Scott pentru a se apropia de femeie.

Ar fi trebuit doar să se gândească cât de mult era dispus să se apropie.

Noaptea trecură fusese una, o îmbrățișare accidentală în întuneric. Acum însă, ea își petrecuse un braț în jurul gâtului lui, fiind însăși imaginea unei soții încrezătoare pregătită să fie trecută pragul. Când ieșiră în ploaia rece, măruntă, ea își îngropă fața în umărul lui, invitându-l aproape să o sărute pe părul umed.

Asta ar fi însemnat să uite de el sau să-și joace rolul cu convingere?

Din fericire, ar fi trebuit să pară că sunt în dezacord, pentru că ea fugise de bărbatul al cărui nume – „o, aproape că era tentat să râdă" – o expusese la bârfă și scandal.

O ridică delicat în trăsură și o puse pe bancheta care mergea cu fața, apoi ezită un moment, gândindu-se unde era mai bine să se așeze. Nu-i plăcea ideea de a o forța pe domnișoara Hopkins să îndure câteva ore în apropierea lui Thornton; expresia din ochii lui Betty când îi vorbise despre reputația bărbatului îi rămăsese imprimată în memorie.

Apoi, nu văzu nimic asemănător fricii pe fața domnișoarei Hopkins și nimic care să-l invite pe el.

Până la urmă, Jeremy se așeză în fața ei, gândindu-se că era mai bine să arate respect față de gazda lui. Poziția îi oferea și beneficiul de a o studia mai ușor pe... ăăă... soția lui.

În ciuda scaunului moale, bine arcuit, poziția ei rigidă, ciudată, îi reflecta disconfortul, deși el n-ar fi putut să-și dea seama dacă era din cauza jenei sau a durerii. Chiar și în umbrele trăsurii, costumul ei de călătorie, dintr-o lână de culoarea tutunului, era totuși cu câteva nuanțe mai deschis și putea masca noroiul de pe marginea hainelor, de pe genunchi și de pe marginea mânecilor ei. Pentru că își abandonase mănușile pline de noroi și boneta udă în cârciumă, acum nimic nu-i mai ascundea felul în care buclele aurii îi încadrau fața sau modul în care își ascundea mișcările nervoase ale mâinilor palide, răsucind absentă panglica poșetei în jurul primului ei deget, lăsând-o să se desfacă, apoi luând-o la capăt.

În mintea lui Lady Sterling fusese o siluetă neclară, un simplu contur de femeie fără trăsături și chip. În ciuda schiței sale mentale vagi în legătură cu bine cunoscuta hoață, imaginea prezentă a domnișoarei Hopkins era complet nepotrivită cu aceasta. Una la mână, era tânără – douăzeci și cinci de ani sau cam așa, ghici el; silueta ei micuță și chipul în formă de inimioară o făceau să pară și mai tânără. Speculațiile lui Scott și povestirea lui Penhurst despre evenimentele de la Vauxhall îl făcuseră să se aștepte la cineva mai matur. O persoană care să nu arate atât de... inocentă.

Care avea nevoie de protecție.

Trăsura se balansă când Thornton urcă treptele. Mișcarea păru să o sperie, amintindu-i poate de accident, iar ochii ei mari, cenușii, îl priviră pe Jeremy în treacăt în timp ce își îndrepta atenția spre ușă.

Părea să-i poarte pică pentru că o salvase – sau, mai degrabă, purta pică nevoii de a fi salvată.

Da, lăsând deoparte glezna rănită, domnișoara era clar nefericită în mariajul ei inventat.

Și Jeremy, care fusese așa de nesăbuit încât să râdă nepăsător la ordinul generalului Scott, era la fel.

Thornton se întoarse înăuntru.

– Toată lumea așezată, deci?

Ea încuviință din cap, retrăgându-se mai spre peretele opus când bărbatul se așeză lângă ea.

– Nu-i nimic nou să vezi o mireasă emoționată, cugetă Thornton, uitându-se la ea de sus în jos, deși nu cred că am auzit de prea multe să se fi deranjat să fugă. Sper ca această mică aventură să vă fi învățat o lecție, Lady Sterling?

Adresarea directă o sperie – sau ea se prefăcu bine.

– Într-adevăr, milord. A fost o zi – se uită scurt la Jeremy – plină de descoperiri.

– Și, în curând, o noapte asemenea ei, Sterling, glumi Thornton pe o voce joasă, făcându-i cu ochiul lui Jeremy. Când vine doctorul să verifice glezna, o să am grijă să-i dea soției dumneavoastră și ceva pentru emoții.

Semnificația mai puțin decât subtilă a acelor cuvinte o cutremură pe domnișoara Hopkins cu toată forța unei lovituri și ochii ei scăpărară și se îndreptară spre chipul lui Jeremy, îngrijorată de reacția lui. După tenta de furie a expresiei ei, el ghici că teama era o emoție pe care ea reușea de obicei să o controleze.

– S-ar putea să fie nevoie de un sedativ, fu de acord Jeremy, mobilizându-și cel mai bun accent aristocratic. Aș zice că soția mea are nevoie de o noapte de odihnă. Neîntreruptă.

Thornton scoase din gât un sunet de amuzament uimit și-și încrucișă brațele peste piept. Evident că lui nu-i dăduse niciodată prin cap că un bărbat s-ar putea să nu dorească să-și forțeze soția nedoritoare – chiar inconștientă.

– Cum doriți.

Deși încă părea circumspectă, domnișoara Hopkins își lăsă umerii în jos. Își fixă atenția pe geam și pe cerul tot mai întunecat de afară. Furtuna camuflase după-amiaza târzie în întunericul

apusului. Vor avea noroc să ajungă la conacul Thornton până la căderea nopții.

Thornton se așează într-o poziție similară, privind afară pe geamul opus. Jeremy profită de momentul de liniște pentru a-și aranja gândurile într-o ordine mai puțin întâmplătoare. Până la urmă, ar fi trebuit să fie un ofițer de informații bine antrenat.

Dar, în loc de răspunsuri, creierul lui fu capabil doar să genereze mai multe întrebări.

Ce se va întâmpla când vor ajunge la conacul Thornton?

Ce explicație era el pregătit să-i ofere domnișoarei Hopkins, odată ce vor fi singuri? Ar trebui să-i dezvăluie misiunea, numele, faptul că o știa?

Cât de departe vor trebui să meargă pentru a-i convinge pe ceilalți că ei chiar erau soț și soție?

– Sterling, mormăi lordul Thornton și ritmul disperat al gândurilor lui Jeremy se întrerupse din nou. Thornton nu se întoarse de la geam, dar Jeremy observă cu coada ochiului o ușoară schimbare de poziție în postura domnișoarei Hopkins, o rigiditate neașteptată în interiorul trăsurii înghesuite. Și ea asculta. Reședința familiei dumneavoastră este în...?

– Wiltshire, deși am un arendaș la conac. Eu locuiesc la Londra. Sau locuiam... înainte de căsătorie.

Nu era un aranjament de nemaiauzit ca un domn necăsătorit să prefere să-și petreacă timpul la Londra. Jeremy spera doar că explicația lui anticipativă însemna că Thornton nu-l va iscodi mai mult cu detalii despre Everham, pe care nici măcar mama și Julia nu le știau.

– O zonă destul de plăcută a țării. Urmă o altă pauză de gândire. Cred că tatăl dumneavoastră a petrecut mult timp acolo. Nu-mi amintesc să-l fi întâlnit vreodată.

Jeremy cântări răspunsul pe care trebuia să-l dea.

– Tatăl meu nu a deținut niciodată titlul, domnule. Eram încă în doliu când l-am moștenit de la un văr distant, destul de neașteptat.

Thornton ridică speculativ din sprânceană, mișcarea din colțul gurii lui era vizibilă chiar și din profil.

– O surpriză bine-venită, fac pariu.

Deși nu voia, maxilarul lui Jeremy se încordă. Putea să ghicească genul de calcule pe care le făcea acum Thornton. Cât valora

moștenirea lui. Ce fel de domn fusese Jeremy înainte de a deveni un nobil.

– O surpriză, da.

În sfârșit, Thornton se întoarse cu fața spre el și Jeremy făcu un efort să stea impasibil sub analiza celuilalt bărbat.

– Acum îmi amintesc povestea. Fostul lord Sterling nu avea ceva necazuri? întrebă el în sfârșit. Niște datorii...? începu el, apoi se opri, privind pe furiș spre domnișoara Hopkins. Dar sunt sigur că toate au fost rezolvate.

Jeremy nu se putea hotărî dacă intenția lui era să-i liniștească presupusa soție sau dacă Thornton credea că problema nu era potrivită pentru urechile unei doamne. Poate își imagina că Jeremy se căsătorise doar pentru cine știe ce avere aducea soția lui, ceea ce ar fi explicat mai bine reticența soției lui.

Ei bine, n-avea decât să gândească așa. Oamenii se căsătoreau tot timpul pentru bani. Asemenea uniuni erau în general privite ca fiind ceva practic și respectabil, chiar dacă departe de a fi romantice. Dacă s-ar căsători vreodată – ceea ce nu intenționa să facă –, va trebui să facă o asemenea alegere.

Și apoi, ca și explicație pentru tensiunea evidentă dintre Jeremy și „Lady Sterling", o căsătorie fără iubire aranjată doar din motive financiare părea mult mai rezonabilă decât adevărul.

– Din fericire, interveni domnișoara Hopkins, luându-și privirea de la geamul pătat de ploaie, negustorii bogați își oferă fetele și zestrea suficientă ca să acopere nevoile celor mai săraci nobili.

Delicatețea din vocea ei făcea să fie aproape posibil să treci cu vederea peste cuvintele dure.

– Negustor sau nu, dacă eu aș fi tatăl dumneavoastră, puteți să fiți sigură că ați simți nemulțumirea mea pentru cum v-ați comportat, declară Thornton, fugind în loc să fiți recunoscătoare pentru mâna primită, zise el și înclină capul, indicându-l pe Jeremy.

– Bănuiesc că aveți dreptate, domnule, fu ea de acord. Mai bine să fiu măritată cu un străin chipeș – ochii ei trecură cu îndrăzneală peste Jeremy pe sub marginea genelor, apoi clipi inocent la Thornton – decât să fiu la mila unui boșorog cu gută.

Implicația nici c-ar fi putut fi mai clară, deși Thornton nu avea vreun semn de gută și la patruzeci și cinci de ani sau cam pe acolo, nu era neapărat bătrân. Contele își drese vocea nemulțumit, oferind

o acoperire excelentă pentru chicotitul pe care Jeremy abia îl ascunse cu o tuse.

Nu era surprins să descopere că femeia ce poza în Lady Sterling gândea repede și avea spirit.

Doar că nu se așteptase să o admire pentru asta.

În ciuda gleznei rănite, a stării ei răvășite și a poziției vulnerabile – prinsă într-o trăsură cu doi bărbați, unul pe care intenționa să-l fure și un altul care ar fi putut să-i fie prieten sau dușman – refuza să se facă mică de frică. Se întrebă dacă Thornton își va mai avea punga și ceasul de buzunar când va ajunge acasă.

– Chiar și așa, continuă domnișoara Hopkins, a fost un șoc să descopăr că numele lui – al meu e legat de un scandal. După privirile din cârciumă, înțeleg că mă pot aștepta la impertinențe la orice pas.

– Trebuie să aveți încredere în soțul dumneavoastră, că va răspunde oricui presupune să acționeze în urma unei conexiuni atât de ridicole, zise Thornton.

– Să am încredere în soțul meu? repetă ea cu o notă de scepticism în voce. Bănuiesc că aveți dreptate, milord. Își mută atenția înapoi la Jeremy. Sub privirea evaluatoare, nodul de nesiguranță din pieptul lui se desfăcu, ca panglica poșetei ei, apoi se strânse dureros din nou. Ce alte opțiuni am?

El crezu că acum înțelegea cum câștiga ea încrederea bărbaților ale căror pungi – și secrete – le fura. Acei ochi aveau puterea de a face un bărbat slab, dispus să cedeze... tot.

Reveni cu privirea la geam, urmărind atent orice semn că se apropiau de conacul Thornton. Sau mai degrabă, prefăcându-se că urmărește atent. De fapt nu era dornic să fie singur cu ea. Nu avea încredere în ea, cum ea n-avea în el.

Doar unui prost i-ar fi făcut plăcere să se afle sub privirea lui Lady Sterling și el nu era un prost – măcar pe asta insistase mai devreme astăzi cu generalul Scott.

Oftatul lui Jeremy făcu un cerc de abur pe geam.

Poate că, dacă mai repeta de câteva ori afirmația, chiar devenea adevărată.

Când Laura se întoarse spre geam, lăsă să-i scape o înjurătură delicată în gând, dar nu de pe buze. Premeditase așa de bine selecția unui alias, dorindu-și un nume asociat cu bogăția și valoarea.

Ceva care să cântărească în fața puterii bărbaților pe care căuta să-i pedepsească. Sterling fusese o alegere atât de inteligentă – sau așa crezuse ea.

De ce nu consultase un ghid al nobilimii?

La început, presupusese că străinul mințea cu privire la titlul lui. Dar cu cât îl iscodea Thornton mai mult și cu cât dezvăluia mai multe celălalt bărbat, cu atât devenea mai convinsă că spunea adevărul. Din păcate, probabil chiar era lordul Sterling.

Și mai regretabil, foarte realul lord Sterling nu era nici bătrân, nici plăpând, nici absolut plictisitor. Avea potențialul de a-i provoca mari probleme.

În circumstanțe diferite, chipul lui frumos ar fi putut măcar să fie o diversiune plăcută; mai devreme, senzația brațelor lui în jurul ei îi aprinsese o flăcăruie în piept, care încă ținea în frâu combinația de frig și de durere.

Se desprinse de gând ca de o crenguță fragilă, înainte să o lase să facă ramuri sau să prindă rădăcini. Nu-și putea permite să fie distrasă de nimic, mai ales acum.

Și apoi, cu cât îl vedea mai mult, cu atât era mai înclinată să respingă adjectivul. Pentru că chipeș nu era.

Chipul lui părea desprins din tabloul unui înger, numai linii și unghiuri perfecte. Un val de culoare îi pudra pomeții ascuțiți; în interiorul slab luminat al trăsurii, nu-și putea da seama dacă se îmbujorase din nou. Părul închis la culoare, doar la o nuanță distanță de a fi negru, îi cădea peste frunte, încadrând o pereche de ochi albaștri uimitori.

Frumos era clar un cuvânt mai potrivit pentru un asemenea chip, deși bănuia că majoritatea bărbaților ar obiecta. Dar nu era mai puțin bărbat. O cărase fără efort din cârciumă și-i răspunsese lui Thornton fără să fie servil, deși era considerabil mai tânăr decât contele, nu avea încă treizeci de ani, se gândi ea. Cât privește soții fictivi, o tânără lady cu siguranță ar fi putut nimeri mai rău.

Dar Laura nu voia nici un fel de soț, fictiv sau de alt soi.

Mintea ei trebuia să se concentreze pe lucruri mai urgente.

Cum o recunoscuse? Și ce intenții avea cu ea?

Poate că urmărea să răzbune un prieten pe care Lady Sterling fusese rugată să-l viziteze. Sau poate din greșeală ea născocise un adevăr parțial. Oare logodnica lui sau poate mama lui – o, vai, bărbații

erau destul de iraționali când venea vorba de mamele lor – fusese rușinată de mascarada Laurei și insistase ca el să găsească o cale de a o opri?

Știa câte ceva despre ce putea să facă un om din dorință de răzbunare.

Dar apoi, dacă asta ar fi urmărit, ar fi putut să o expună în fața lui Thornton de multe ori în ultima oră. Acum ar fi putut să fie în custodia magistratului local.

Desigur, tăcerea de moment a lordului Sterling pe această chestiune nu-i garanta siguranța. Învățase din eforturile ei de a ajuta nenumărate tinere femei că bărbații își păstrau cele mai periculoase și depravate comportamente pentru ocaziile când nu existau martori ai destrăbălării lor. Cu siguranță, trebuia să evite orice tonic pe care l-ar putea prescrie medicul lui Thornton, orice i-ar putea zăpăci gândurile sau ar face-o și mai vulnerabilă.

Cu toate acestea, îi era greu să creadă că lordul Sterling avea de gând să o atace în clipa în care rămâneau singuri. Cu siguranță, nu fusese de acord cu aluzia dezgustătoare a lui Thornton că ea nu va fi în stare să-i refuze în noaptea asta prerogativele de soț. Nici nu părea să fie ca Thornton. De fapt, aproape că putea să creadă că acceptase ospitalitatea lui Thornton doar de dragul ei. De parcă ar fi știut care-i era destinația și intenționa să o ajute să ajungă...

Ridicol. Cum ar fi putut să știe? Nu știa decât Betty. Nici măcar biata domnișoară Godfrey nu o aștepta.

Trăsura derapă când coti brusc de pe drumul principal și degetele ei bâjbâiră să prindă bucata de lemn foarte lustruit de sub geam în timp ce gâtul îi fu strâns de un geamăt de groază.

Thornton păru că găsește trauma ei amuzantă.

– Credeați că sunteți încă în rabla aceea de poștalion, Lady Sterling? Vă asigur că vizitiul meu știe să treacă peste un pic de noroi.

Lordul Sterling nu zise nimic, deși mijii ochii, privindu-l un moment pe lordul Thornton, înainte de a se întoarce spre ea și a-și îndulci ușor expresia. În alte circumstanțe ar fi putut spune că o privise cu compasiune, deși avea încă ceva rece și ascuțit în acei ochi de un albastru închis. De parcă ea era o ghicitoare pe care încerca să o rezolve.

– Draga mea Laura n-a agreat niciodată prea mult ploaia, zise el, susținându-i privirea. Mama ei s-a îmbolnăvit după ce a fost surprinsă de o furtună și, din păcate, nu și-a revenit niciodată.

Un nou fior de panică, rece ca gheața, i se strecură în piept, implântându-se în spatele sternului. Amintirea morții mamei ei era suficient de dureroasă, dar cum – cum? – putea acest străin să știe ceva despre asta? Se lipi de perne, punând cât de multă distanță se putea între ei, atât cât îi permitea interiorul trăsurii.

Își construise reputația pe premisa că informația era putere.

Lordul Sterling știa mult prea multe ca să poată sta liniștită.

Thornton murmură ceva ce ar fi putut să fie condoleanțe.

– Aproape că am ajuns.

Laura își lipi degetele de sticlă, recunoscătoare că avea o scuză să se uite pe geam, și nu la lordul Sterling. Dar trecu cel puțin un sfert de oră până să vadă vreun semn al porții sau parcului, sau al luminilor din ferestrele conacului Thornton. Destul timp ca neliniștea să se întindă și să o facă să-i tremure membrele.

Dar nu suficient timp ca ea să facă un plan despre cum ar fi mai bine să răspundă când trăsura se opri, în sfârșit, în fața unui conac elisabetan impunător și lordul Sterling își arătă intenția de o lua iar în brațe.

Capitolul 5

– Mdescurc sngură.

Jeremy se încruntă, încercând să înțeleagă acele sunete, scrâșnite prin maxilarul încleștat. În acest moment, înghesuită într-un colț, cu coloana țeapănă, îi amintea de o pisică speriată ce se retrăsese într-o fisură și acum scuipa și șuiera ca să împiedice să fie salvată. Sperase că ea se va relaxa un pic după ce Thornton va ieși din trăsură, dar, pe moment, era foarte clar că s-ar fi putut trezi cu o zgârietură.

Ea își descleștă în sfârșit dinții – lumina dinspre casă îl ajută să vadă că maxilarul și buzele ei tremurau; nu era sigur că era de frig, de teamă sau de furie – și vorbi din nou.

– Am zis că mă descurc singură.

El își întinse buzele într-un zâmbet subțire, înjurându-l în gând tot acest timp pe generalul Scott.

– Sunt convins că așa credeți, doamnă. Dar, dacă vă lăsați greutatea pe piciorul acela și vă faceți și mai mult rău, veți fi – noi vom fi – blocați o lună în Kent. Așa că va trebui să insist să-mi acceptați ajutorul.

– Noi. Veninul cu care fusese rostit cuvântul aproape că-l făcu să tresară. Și cine sunteți dumneavoastră, milord? Cum se face ca știți ceva – totul – despre mine?

În aproape două ore de drum, Jeremy nu ajunsese la nici o concluzie despre cât de mult să dezvăluie despre el sau despre misiunea lui. Dar era evident că încercarea lui de a o liniști dezvăluindu-i că o cunoștea pe ea, nu doar pe fictiva Lady Sterling, nu o liniștise deloc.

Dorindu-și să nu fi repetat comentariul neoficial al locotenentului Hopkins că surorii lui nu-i plăcea ploaia, Jeremy afișă o trăsătură care spera că era încurajatoare, înclină capul și întinse mâna în ciuda riscurilor.

– Dacă mai stăm aici un moment în plus, vor apărea și mai multe întrebări. Promit că vă voi explica imediat cum voi fi sigur că nu putem fi auziți. Acum, haideți.

După un moment, ea se îndreptă suficient să alunece de a lungul banchetei, apropiindu-se de el. Cu o grimasă, se ridică pe piciorul sănătos și se înclină înainte, în brațele care o așteptau.

Cu siguranță, nu se gândise niciodată că jumătate de viață petrecută cărând-o pe Julia pe umerii lui și prinzând-o de fiecare dată când ei îi venea să se lanseze de pe creanga unui copac sau din vârful vreunui gard urma să-l pregătească pentru munca lui ca agent secret.

Dar să o scoată pe sora mai mică din diferite belele nu semăna deloc cu a o ține la pieptul lui pe Laura Hopkins.

Se opri ca ea să-și aranjeze fustele atât cât să-i acopere picioarele, apoi îi cuprinse gâtul și umerii cu un braț.

– Nu-mi place să fiu o povară.

– Nu sunteți o povară, insistă el și era – în cel mai evident mod – complet adevărat.

N-avea cum să aibă mai mult de un metru și jumătate sau să cântărească mai mult de cincizeci sau cincizeci și cinci de kilograme. Fie, ar fi fost mai ușor de cărat dacă ea n-ar fi fost rigidă ca un cadavru, dar alese să pună asta pe seama frigului și a durerii.

Adevărata povară era informația, sau lipsa ei în acest caz.

Să știe că misiunea lui nu-i clarificase cum ar trebui să procedeze.

Să știe că adevărata ei identitate nu făcea ca intențiile ei să fie mai puțin misterioase. Dacă ea și-ar fi relaxat vreodată postura rigidă, corpul ei s-ar fi potrivit perfect pe al lui și era mai periculos decât să nu știe nimic.

Thornton începuse deja să urce treptele și ușa se deschise pentru a-l lăsa să intre. Din casă se revărsară lumină și voci și Jeremy urmă conștiincios drumul creat. Corpul domnișoarei Hopkins se cutremură de ceva ce suna suspect de mult a râs sec.

– Nu plănuisem să intru în conacul Thornton pe ușa din față, zise ea.

El îi răspunse pe o voce joasă.

– Considerați-vă norocoasă. Când m-am trezit în dimineața asta, n-aveam idee că voi intra câtuși de puțin în conac.

Holul de la intrare avea tavanul înalt și era căptușit cu panouri din lemn de nuc, întunecos în ciuda lumânărilor aliniate pe pereți și suficient de mare încât șase oameni care așteptau sosirea lui Thornton să fie deja aproape pierduți în spațiu.

Un servitor făcu un pas în față primul, ca să-i ia lui Thornton mantaua și pălăria. Urmă o femeie de vârstă mijlocie, probabil Lady Thornton, murmurând o litanie constantă de plângeri și îngrijorări despre aerul umed. În spatele ei stăteau trei copii, două fete aflate în pragul bizar al adolescenței și un băiat de vreo șase ani; nici unul dintre ei nu părea prea dornic să-și întâmpine tatăl.

Thornton făcu un pas în lateral ca soția lui să-i vadă mai bine pe oaspeții lor neașteptați.

– I-am găsit pe acești rătăciți într-o cârciumă la est de Dartford. Un accident de trăsură. Nu puteam să-i las în ploaie, declară el cu genul de râs care nu invita pe nimeni să i se alăture. Vi-i prezint pe lordul și pe Lady Sterling, proaspăt căsătoriți.

Din umbre se auzi o exclamație delicată, care îi atrase atenția lui Jeremy spre o tânără femeie pe care o neglijase – o tânără femeie care spera să fie neglijată, dacă era să judece după rochia din lână gri prost croită și privirea lăsată în jos. Nimeni altcineva nu părea să fi auzit.

– O, vai! exclamă Lady Thornton, venind mai aproape.

Lui Jeremy i se păru genul de femeie căreia îi plăcea să aibă pe cineva pe lângă care să se agite – sau, mai bine zis, îi plăcea ca ceilalți să o perceapă ca genul de femeie căreia îi plăcea să se agite în jurul oamenilor.

– Ați fost rănită? Dar evident că da, se corectă ea. Ochii ei apropiați trecură peste silueta Laurei aflată în brațele lui. Biata de ea! Puteți să mergeți?

Domnișoara Hopkins clătină din cap pe umărul lui.

– Cred că-i mai bine să nu încerc, doamnă.

– Trimite după Phelps, ordonă Thornton servitorului.

În același timp, Lady Thornton îi vorbi tinerei în gri, întorcând doar pe jumătate capul.

– Godfrey, du copii în salonul de iarnă, apoi spune-i doamnei Tenney să pregătească dormitorul verde pentru lordul și Lady Sterling.

– N-ar fi..., începu domnișoara Godfrey, uimindu-se și pe ea, și pe Lady Thornton cu îndrăzneala ei, n-ar fi de preferat dormitorul albastru, milady?

Lady Thornton se gândi la sugestie.

– Bănuiesc că ai dreptate. Este mai aproape. Du-te, atunci!

– Da, milady.

Domnișoara Godfrey îi adună pe cei trei copii cu o mișcare a ambelor brațe și-i conduse spre scările largi, în spirală, din fundul holului. La etaj se opri și aruncă o privire plină de speranță peste umăr. Brusc, Jeremy își aminti: din ce-i spusese Betty, Lady Sterling se ducea la conacul Thornton de dragul guvernantei.

Lady Thornton îi conduse sus pe scări la dormitorul albastru, rânduit luxos cu draperii și baldachin fix în nuanța la care te-ai fi așteptat, dar, desigur, care avea doar un pat.

Cei patru stâlpi din mahon și salteaua dolofană dominau camera. Cel puțin așa i se păru lui Jeremy, căruia Lady Thornton fu nevoită să-i vorbească de două ori înainte ca el să fi văzut divanul delicat, acoperit cu damasc în fața unui șemineu gol. O puse pe Laura pe pernele divanului cum i se indică, oftă recunoscător, apoi își ridică repede umerii de două ori și încercă să-și recapete senzația în brațe.

În ochii Laurei scăpără ceva asemănător amuzamentului, deși umbrele durerii și ale îngrijorării nu se șterseră.

– Credeam că ați spus că nu sunt o povară, milord.

Înainte să apuce să se gândească la o remarcă potrivită, camera se umplu de servitori: două servitoare să facă patul cu așternuturi curate, o alta să facă focul, în timp ce Lady Thornton promitea iminenta sosire a medicului și plecă grăbită să se asigure de asta. La scurt timp după plecarea contesei apăru un al doilea val de servitori și deveni repede limpede că promisiunea lui de a se explica față de domnișoara Hopkins trebuia să aștepte ceva vreme. Un servitor aduse valiza ei și sacul lui Jeremy, apoi luă cizmele înnoroite și mantaua lui Jeremy ca să fie curățate. Doamna Tenney, menajera, veni cu o tavă de ceai ținută sus, în vreme ce mai mulți servitori aduceau recipiente cu apă fierbinte și o cadă din cupru.

Parada ostentativă de ospitalitate îl făcu pe Jeremy să se simtă bănuitor, recunoscător și gelos în același timp. Everham n-ar fi putut să ofere pe loc acest confort amplu, ca, de altfel, nici cârciuma din Dartford. Dar știa suficient despre felul în care bărbații

ca Thornton își gestionau afacerile pentru a ghici cum își putea permite un asemenea lux. Dar, pentru moment, era pregătit să se răsfețe la strălucirea călduroasă a focului cu o ceașcă de ceai fierbinte și promisiunea unei băi.

Ca și cum s-ar fi născut în conac, domnișoara Hopkins privea spectacolul ce se desfășura în jurul ei, înclinând grațioasă capul ei frumos când menajera îi oferi o ceașcă de ceai și tresărind scuzându-se când una dintre servitoare îngenunche să-i dea jos pantofii plini de noroi și ciorapii.

Acea bucățică de picior gol și glezna n-ar fi trebuit să provoace nici un răspuns în Jeremy, în afară poate de milă – era destul de vânăt și arăta umflat. Dar era prea ușor să-și imagineze proporțiile normale și bine definite ale acelei glezne. Știa că nu era treaba lui să observe asemenea lucruri – până la urmă, nu erau proaspăt căsătoriți –, dar fiecare părticică din ea îi atrăgea atenția, la fel de fermecătoare cum și-o amintea și la fel de dificil de ignorat.

Trebuia să fie precaut. După Penhurst, nu se dădea în lături de la a-și folosi farmecele pentru a ademeni un bărbat la pierzanie dacă el îi dădea motiv și, deși pentru Penhurst sau alții ca el nu putea să simtă compasiune, nu avea de gând să ajungă o alta din victimele lui Lady Sterling.

Din acest motiv, se sustrase nerăbdător din cameră când una dintre servitoare indică timid un plan să o ajute pe soția lui să dea jos hainele de călătorie pline de noroi și să intre în cadă. În intimitatea relativă a garderobei mai reci, se dezbrăcă fără ajutor și se mulțumi cu apa din lighean și un mic prosop aspru.

Era recunoscător din câteva motive că înainte să plece din Clapham făcuse o scurtă oprire în Subteran. Acolo se dezbrăcase de uniformă, era mai bine să rămână anonim; împachetase câteva lucruri necesare, deși prea puține pentru ceea ce se temea că ar putea să fie o ședere prelungită în Kent; și făcu aranjamente pentru un cal în formă suficient de bună să nu cadă sub presiunea unui galop îndelungat.

Odată îmbrăcat cu cămașă și ciorapi curați, cu fața spălată și părul pieptănat, trebuia doar să aștepte ca domnișoara Hopkins să termine cu baia ei. Cum între garderobă și dormitor nu era o ușă, putea să audă – și să-și imagineze – mult mai multe decât i-ar fi plăcut: stropii și prelingerea apei pe pielea ei perfectă, chicoteli

feminine – era sigur că Lady Sterling nu chicotea niciodată, dar se temea că domnișoara Hopkins ar putea – și, când din valiză fu scoasă o cămașă de noapte din flanel, o dezbatere distractivă între două servitoare despre îmbrăcămintea potrivită în noaptea nunții, la care din fericire domnișoara Hopkins nu participă cu mai mult de câteva murmure imperceptibile.

Abia îl anunță una dintre servitoare că se putea întoarce în dormitor că sosi domnul Phelps, medicul. Din ușă, aproape de pat, Jeremy văzu că domnișoara Hopkins stătea din nou pe micul divan din damasc, acoperită decent cu un halat și o pătură din lână, cu părul periat astfel încât buclele ei aurii scurte scânteiau în lumina focului, ceea ce le oferea o sclipire roșiatică.

– Veniți mai aproape, vă rog, zise domnul Phelps, un bărbat scund, chel cu ochelari. Sunteți soțul?

– Eu...

– Da, zise cu calm domnișoara Hopkins.

Jeremy se întrebă dacă era posibil să fie și recunoscător pentru limba ei iute și consternat pentru ușurința cu care ea mințea.

Dar apoi, era ofițer de informații. Tocmai el știa că nimeni nu spunea mereu adevărul.

Ea stătea cu piciorul stâng pe podea, iar piciorul rănit era întins pe divan, cu o pernă umflată sub el. Vorbindu-i cu calm în timp ce o examina, domnul Phelps ridică marginea halatului ei, îl împături până la mijlocul tibiei și-i examină glezna, mișcând-o delicat într-o parte și în alta, în timp ce ea își înfigea dinții în buza inferioară.

– O entorsă ușoară, fu diagnosticul înainte să o dea cu o alifie urât mirositoare și apoi să bandajeze glezna bine. Trebuie să-l țineți ridicat cât de mult se poate în următoarele zile, milady. Am înțeles că sunteți proaspăt căsătorită. Trebuie să-i permiteți lordului Sterling să vă ajute. Nimic obositor, zise el, aruncându-i o privire aspră lui Jeremy.

Jeremy simți cum căldura îi urcă pe piept și pe obraji.

– Desigur, domnule.

– Acum, zise medicul, întorcându-se spre domnișoara Hopkins, cum vă simțiți?

– Mai bine, zise ea și Jeremy crezu că ar putea să fie adevărat. O parte din culoarea ce dispăruse de pe fața ei pe durata examinării revenea. Bandajul ajută foarte mult.

– Și asta va ajuta și mai mult, zise el, băgând mâna în geanta lui și oferindu-i o mică sticluță: tinctură de laudanum. Doar o picătură sau două la câteva ore.

Pentru un moment, el crezu că domnișoara Hopkins avea intenția să refuze. Dar, după o mică ezitare, luă sticluța în palmă și încuviință din cap în semn de mulțumire către doctor.

– Voi vorbi cu doamna Tenney când ies, zise el, închizându-și geanta. Lady Thornton i-a ordonat să vă aducă orice aveți nevoie. Aveți noroc cu gaza dumneavoastră, milady.

De data asta, domnișoara Hopkins fu cea care nu avu cuvinte.

– Chiar suntem, interveni Jeremy, punând o mână în spatele divanului, aproape, dar fără să-și atingă presupusa soție.

Dacă nu se purta măcar uneori ca un iubit, cu siguranță ar fi provocat bănuieli.

Ea se întoarse ca să se uite la el și, doar pentru un moment, el crezu că ea își va sprijini obrazul de dosul palmei lui într-o imitație convingătoare de soție iubitoare. Apoi ea zise cu o voce rece:

– Nu pot să am numai ghinioane.

Jeremy știa prea multe despre probabilități matematice pentru a întreține ideea de noroc sau ghinion. Dar nu avu nici o explicație rațională pentru ceea ce se întâmplase în ultimele douăzeci și patru de ore, seria de evenimente improbabile care-l adusese în acest moment.

Se uită la domnul Phelps la timp ca să surprindă o tresărire de nesiguranță în zâmbetul binevoitor al bărbatului.

– O să trec poimâine, să văd pacienta. Dar, pentru moment, ies singur.

Când zăvorul ușii răsună, erau în sfârșit singuri.

Domnișoara Hopkins se întoarse, expiră – de ușurare? exasperare? – și puse fustele și pătura la loc.

– Deci? întrebă ea.

Era clar că nu o durea chiar așa de tare încât să uite promisiunea lui de a da explicații când era sigur că nu vor fi auziți. Jeremy privi spre ușă, sperând aproape să fie iarăși întrerupți.

Nu se auzi nici un ciocănit. Nici un sunet, doar trosnetul focului.

Prea casnic și intim.

În loc să vorbească, el ocoli micul divan spre masa de ceai. Doamna Tenney umpluse cu amabilitate fiecare centimetru cu mâncare în

încercarea de a tenta călătorii obosiți, dar lui nu-i era foame. Din fericire, menajera inclusese și un decantor, care nu era neapărat pe jumătate plin cu un lichid de culoarea chihlimbarului.

Scoase dopul sticlei și o ridică la nas. Coniac. Coniac franțuzesc. Nu era nici o surpriză că genul de bărbat care provocase implicarea lui Lady Sterling prin abuzurile față de servitorii săi era și genul care nu avea scrupule cu privire la alcoolul de contrabandă. Jeremy își turnă o cantitate generoasă în paharul oferit, simțindu-se mai puțin vinovat decât ar fi trebuit. Ceaiul era călduț și, în orice caz, n-ar fi fost potrivit pentru scop.

– Ăla-i coniac? întrebă domnișoara Hopkins, uitându-se după el. Aș vrea și eu.

El se întoarse complet ca să fie cu fața la ea. Pe trăsăturile ei încă se vedea durerea.

– Ar trebui să luați câteva picături din acel laudanum în schimb. Articulațiile ei se albiră în jurul sticluței din mâna ei. Vă rog să nu băgați în seamă ce a spus Thornton în trăsură. Eu nu aș... nu voi...

Ea îl fixă cu o privire evaluatoare, ochii ei gri de o inteligență ascuțită de parcă Homer ar fi compus un poem cu mintea ea.

– Vă cred. Dar tot prefer coniacul.

El învârti paharul din cristal între degete, studiind jocul luminii prin lichid, după care îi întinse ei băutura.

– Este doar un pahar.

Nu se așteptase ca ea să refuze. Chiar nu. Nici nu se așteptase ca ea să dea coniacul pe gât fără vreo tuse sau un șuierat, să ofteze satisfăcută cu ochii închiși și apoi, după un moment, să aplece capul în față și să-și îndrepte din nou atenția către el.

– Bine. Acum cred că pot să suport, zise ea, dându-i paharul. Coniacul îi făcuse vocea guturală. Spuneți-mi, de unde știți cine sunt?

Capitolul 6

Laura îl privi cum revine la masă, cum examinează ceașca singuratică, cu resturile de zahăr și frunze de ceai, și cum umple iarăși paharul din decantor. Era încă cu spatele la ea când ridică paharul la buze și-l dădu pe gât; acea înghițitură rapidă fu urmată imediat de scuipături și umeri tremurând în timp ce el încerca să nu se înece.

Coniacul lui Thornton era fin și suav, unul dintre cele mai bune pe care le gustase ea vreodată. Era evident că lordul Sterling nu bea prea des. Ceva rar printre domni, după experiența ei.

După ce își recăpătă sângele-rece, puse paharul pe masă și se așeză pe un scaun umflat, cu tapițerie dungată. Încrucișă picioarele, apoi le desfăcu, în tot acest timp evitând privirea ei. Ea simți că intimitatea momentului – paharul băut împreună, ea îmbrăcată în halat, el în ciorapi – îl stânjenea.

Împotriva bunei ei judecăți, i se păru aproape duios. Nu întâlnea deseori bărbați care să fie așa de ușor, așa de inocent stânjeniți.

– Lord Sterling?

Pentru un moment păru că vocea ei nu ajunsese la gândurile lui; apoi el ridică ochii și în sfârșit privirile li se întâlniră.

– O, da. Doar mă gândeam cum să... Vedeți, eu nu prea folosesc titlul. Nu sunt obișnuit ca lumea să mi se adreseze cu...

Voia să-l întrebe ce fel de nobil nu-și folosește titlul. Dar, când se gândi îndată la ceea ce lordul Thornton îl obligase să dezvăluie în trăsură, faptul că titlul nu fusese doar neașteptat, ci poate chiar nedorit, așa că nu mai întrebă asta.

Celelalte întrebări erau mai presante.

– Ne-am mai întâlnit, milord?

Întrebarea, intenționată să-l convingă să admită ceva, orice, păru în schimb să-l alarmeze. Se ridică și începu să se plimbe înainte și înapoi în fața focului.

– N-am fost prezentați, răspunse el după un moment. Dar îl cunosc pe fratele dumneavoastră, Fitzwilliam, domnișoară Hopkins.

În urechile ei bubui sângele.

Dacă n-ar fi avut glezna rănită, i s-ar fi alăturat în tocirea covorului. Niciodată nu invidiase așa de mult libertatea de mișcare a unui bărbat. Deci asta era explicația pentru intervenția străinului.

– Ahaaa! Ar fi trebuit să știu că Fitz va găsi pe cineva care să mă supravegheze.

Lord Sterling zâmbi vag.

– Și eu am o soră. Cu siguranță, înțeleg îngrijorarea fratelui dumneavoastră în ceea ce vă privește, mai ales ținând cont de cum... adică... Abandonă căutarea de cuvinte, pentru că nu găsi nici unul care să-l satisfacă. Dar nu cred că el... adică nu el...

Abia auzindu-l, ea mijì ochii, cercetându-i din nou chipul după niște trăsături familiare. Fu ușurată să afle că nu era genul de bărbat care să fi avut de-a face anterior cu Lady Sterling. Dar acum îi veniră imediat întrebări în minte. Când o văzuse? Unde? În compania cui?

– Așa ați știut despre mama mea.

El încuviință din cap.

– Pot să vă spun cât de rău îmi pare...?

– Dar asta nu explică cum îl cunoașteți pe Fitz, continuă ea, trecând peste expresia lui de condoleanțe.

Pe moment, nu-și permitea să fie distrasă de amintirile unei cu totul alte vieți.

– Sunt căpitanul Jeremy Addison.

– Căpitanul Addison, repetă ea, fără să încerce să-și ascundă surpriza. Adică din armată?

Construcția lui, purtarea... nu semănau deloc cu ale oricăruia dintre tinerii ofițeri obraznici pe care-i întâlnise ocazional. Chiar și așa, era o explicație la fel de plauzibilă ca oricare alta pe care ar fi putut să o invoce creierul ei obosit.

– Bănuiesc că apoi îmi veți spune că dumneavoastră și Fitz sunteți în aceeași divizie, sau același regiment, sau ce o fi?

În ochii lui scăpără ceva asemănător amuzamentului.

– Ce o fi, într-adevăr. Și da, suntem. Iarna trecută ați participat la un bal al ofițerilor cu fratele dumneavoastră. Asemenea distracții sunt o raritate pentru bărbații ca noi și ați fost așa de... așa de... Schiță un cerc fără țintă cu o mână cu degetele lungi. Este de

ajuns să spun că nu ați fost ușor de uitat de oricine a participat, domnișoară.

Obrajii lui se îmbujorară din nou. Dacă continua să se îmbujoreze așa, ea era în pericol să fie realmente flatată.

– În acea seară v-am privit de la distanță, așa că, în seara asta, când v-am văzut în cârciumă, nu mi-a venit să-mi cred ochilor. De asta m-am apropiat. Și apoi... v-a scăpat... ăăă...

– Ceasul, termină ea pentru el, scoțându-și poșeta din spatele pernei divanului unde o ascunsese mai devreme.

Desfăcu șnurul punguței de mătase, băgă o mână înăuntru și scoase ceasul. Aurul sclipi monoton în palma ei.

– Îmi pare rău, zise el și în vocea lui se auzi sinceritatea. Am fost luat pe nepregătite când l-am văzut. Niciodată nu m-am gândit că ar putea să existe o legătură între cineva pe care îl cunosc, indiferent cât de puțin, și faimoasa...

– Sigur nu infama?

– Lady Sterling, termină el cu o privire piezișă la întreruperea ei răuvoitoare. Numele mi-a scăpat înainte să mă gândesc la consecințele pentru dumneavoastră sau pentru noi.

Ochii lui se învârtiră prin cameră, iar ea văzu momentul exact când privirea lui ajunse pe pat.

– Și chiar sunteți și Lord Sterling?

Un mușchi tresări în maxilarul lui.

– Da.

Gradul militar și-l oferise cu mult mai multă încredere și mândrie decât titlul. Dar ambele erau fără îndoială ale lui. Era prea obișnuită cu căutarea adevărurilor ca să se îndoiască.

Până în acest moment, fusese surprinzător de deschis. Dar se părea că ea și străinul posedau o pereche de nume și identități pe care preferau să le țină separate, chiar secrete.

– Cum ați ajuns să faceți legătura între ceas și mine? întrebă ea, cântărind ceasul.

Când el întinse mâna, ea îi dădu cu reticență iarăși ceasul. Degetele ei se atinseră de ale lui când puse ceasul în palma lui.

– Era... descris în ziar, zise el, întorcând ceasul către lumina focului și făcându-l să sclipească. În articol spunea că Lady Sterling l-a furat. De la lordul Penhurst. Noaptea trecută în Vauxhall.

Din fericire, nu știa să mintă. Dar, chiar dacă acea serie de mici ezitări nu l-ar fi dat de gol, ea tot ar fi fost bănuitoare.

– În care ziar?

Privirea lui se îndreptă din nou spre covor în timp ce își reluă plimbatul pe covor.

– Ăăă... nu-mi amintesc. Cineva a lăsat câteva pagini prin jur și eu doar am aruncat o privire.

Descrierea ceasului nu apăruse în nici un ziar pentru că lord Penhurst și mama lui nu ar fi vrut să apară. De asta era sigură.

Era poate momentul ca lordul Sterling să înțeleagă că Lady Sterling nu era o hoață obișnuită.

– În ziare scrie că Lady Sterling fură din buzunarele domnilor, zise ea. Dar ei nu știu de ce. Prea mulți bărbați – bărbați bogați, bărbați puternici, da, dar chiar și bărbați obișnuiți – se consideră îndreptățiți asupra femeilor. Îndreptățiți asupra timpului și atenției femeilor. Îndreptățiți asupra persoanelor. Orice femeie se poate chinui să se elibereze de un bărbat care are o părere așa de bună despre el însuși și privește cu dispreț așa-zisul sex slab, desigur, dar femeile care muncesc sunt deosebit de vulnerabile.

El ascultă cu atenție, dar nu spuse nimic, așa că ea continuă.

– Imaginați-vă că aveți o soră care, fără vreo vină a ei, ar fi obligată să-și caute de lucru ca, să zicem, guvernantă într-o casă ca asta, cu un angajator care insistă să vorbească chestiuni indecente în fața ei doar pentru că-i place să o vadă înroșindu-se – cu alte cuvinte, doar ca să-i amintească puterea pe care o are asupra ei.

– Un asemenea bărbat ar trebui să fie biciuit pentru impertinența lui.

Degetele lordului Sterling erau strânse puternic în jurul lanțului ceasului. Când se mișcă, ceasul atârna în mâna lui, legănându-se neregulat.

– Întâmplarea face, doamnă, să am o soră. Dar vă asigur că nu ar trebui să fiu înrudit cu o tânără ca să înțeleg diferența între bine și rău.

Laura nu încercă să-și ascundă iritarea. Obosise să fie surprinsă de el – chiar și în mod agreabil.

– Prea mulți bărbați se deranjează să-și amintească umanitatea femeii doar când are vreo legătură cu alți bărbați. Pentru ei, valoarea adevărată a unei femei stă în poziția ei de soră sau soție sau

mamă și dacă nu are nici una din aceste poziții, atunci ce valoare are ea? În ochii lor, prea puțină. Dar chiar și femeile cu rude bărbați rareori au resurse sau sunt respinse de familiile lor când se află în circumstanțe precum cele descrise de mine. Multe nu au unde să se ducă. Chiar și legea este împotriva lor, pentru că ele nu sunt decât victime ale unui fel de furt. Nimeni nu le ascultă poveștile despre suferințele lor..., cu excepția lui Lady Sterling.

Cu privirea distantă, încuviință din cap că înțelegea.

– Lady Sterling crede că domnii care se poartă așa ar trebui să fie pedepsiți cumva. Așa că le ia ceva: ceva valoros, da, ceva să ajute bietele servitoare înlocuite, dar și ceva să facă fiecare bărbat la fel de vulnerabil ca femeia sau femeile pe care le-a atacat. Și-i lasă o amintire că ea deține puterea acum, pentru că ea știe ceva despre el ce el ar prefera ca ea să nu știe.

Așa cum eu acum știu despre tine, milord.

– Îi amenințați că le expuneți comportamentele.

Obrajii lui erau îmbujorați cu un soi de rușine de mâna a doua.

Pentru un soldat era prea dulce și naiv.

– Din păcate, prea mulți bărbați mai repede s-ar lăuda cu desfrâul lor decât să se supere că este descoperit. Dar asemenea bărbați invariabil au vreo... slăbiciune, să zicem? Ceva ce doresc să rămână secret față de lume.

La menționarea unui secret, el mări pasul.

– De exemplu, acel ceas, zise ea, încuviințând din cap spre el. A fost furat, dar nu de mine – cel puțin, nu de la bun început. A aparținut ducelui de Langerton, care acum vreo doisprezece ani s-a însurat cu verișoara lui Penhurst, spre consternarea mătușii ei, Lady Penhurst – erau rude, dar nu era și amabilă, cum se spune, și era îngrozită să vadă o rudă săracă așa de sus. La scurt timp după, ducele, care era foarte în vârstă, a murit. Fiul lui, actualul duce și un bărbat foarte dezagreabil, a făcut mare tam-tam și a încercat să o dezmoștenească pe tânăra ducesă. Toate semnele indicau faptul că Lady Penhurst a furat ceasul, sperând să înrăutățească lucrurile pentru nepoata ei. Chiar este o moștenire de familie – doar că nu a familiei lui Lady Penhurst.

În timp ce vorbea, lordul Sterling se apucă să studieze iarăși ceasul din toate unghiurile, de parcă ar fi putut cumva să-i confirme povestea ei.

– Acum vreo doisprezece ani. Ați fi fost un copil. Cum de știți toate astea?

– Când o potențială clientă îi cere lui Lady Sterling să intervină în numele ei, am obiceiul să aflu tot ce pot ca să planific mai bine. Am citit, am făcut cercetări, am intervievat, chiar am spionat. M-am deghizat în servitoare, femeie în vârstă, chiar și prostituată. Se opri, simțind spaima din reacția lui la acele cuvinte, deși el își ținu gura. Nu știu dacă Penhurst cunoaște de unde provine ceasul, continuă ea. Dar știa că mama lui ar fi fost furioasă pe el dacă descoperea că se întâmplase ceva cu ceasul. De asta nu l-a amanetat niciodată să plătească o datorie la jocuri sau să-l folosească pentru a plăti pentru vreo altă plăcere ilicită. Mă îndoiesc că a fost atât de prost cât să dezvăluie faptul că a dispărut – cu siguranță, nu cuiva care ar fi putut să facă să apară descrierea ceasului în ziare.

Lord Sterling balansă ceasul în sus și-l prinse în pumn, făcând lanțul să scoată un clinchet delicat pe fața ceasului.

– Indiferent cum s-a aflat, mama lui știe, zise el după un moment. Și era furioasă pe el. Suficient de furioasă încât să-l certe pentru pierdere în auzul servitorilor.

Reputația lui Lady Penhurst printre servitorii ei nu era mai bună decât a fiului ei. Laura putea să creadă că femeia dezvăluise prea mult într-o criză de nervi. Și ce prost dispusă trebuie să fi fost pentru că, mai devreme în acea dimineață, baroneasa primise și ea o carte de vizită – Lady Sterling era meticuloasă – și un bilet sugerând că, dacă comportamentul fiului ei nu se îmbunătățea, restul scandalului va fi destul de dezagreabil.

Dar de ce vorbise lordul Sterling cu servitorii lui Penhurst? Avea și el propria anchetă despre ceas, era poate chiar angajat de însuși Penhurst? Apoi el zise:

– Drept consecință pentru dispariția ceasului – și acum înțeleg ce ar putea să însemne anumite dezvăluiri despre el pentru familie – Lady Penhurst îl ține din scurt pe fiul ei și ține la distanță de el și servitoarele.

Un val de căldură – mai caldă decât coniacul sau focul – se întinse prin venele Laurei, înlăturând pentru moment îngrijorarea ei. Succes. Lady Sterling reușise din nou!

– Spuneți-mi, zise ea, îndreptându-și coloana cu mândrie, credeți că fratele meu va fi surprins când îi veți povesti isprăvile surorii lui?

Lord Sterling își drese vocea, de parcă încă îl deranja arsura alcoolului.

– Nu pot să spun, domnișoară Hopkins. Cum am încercat să vă spun înainte, nu el mi-a cerut să vă găsesc.

Căldura fugi la fel de repede cum venise.

– Atunci cine? reuși ea să șoptească.

Propria voce părea la fel de înclinată să dispară. Doar nu Penhurst? Mândria ei o condusese direct într-o cursă?

Lord Sterling zâmbi slab, ceea ce oricum avu puterea să o agite pe interior pe Laura.

– Cineva căruia i s-a părut amuzant să-l trimită pe lordul Sterling în urmărirea lui Lady Sterling.

Mica glumă, dacă era o glumă, nu o amuza.

– Urmează să fiu eliminată? întrebă ea sec. Bănuiesc că, dacă această persoană misterioasă l-ar fi trimis în schimb pe căpitanul Addison, ar fi trebuit să mă întreb dacă în scurt timp nu va apărea întreaga armată britanică.

Râsul lui drept răspuns fu ezitant și a doua încercare a lui de a se explica nu fu mai satisfăcătoare decât prima.

– Să zicem atunci că mă aflu aici în numele cuiva care dorește să o înțeleagă mai bine pe Lady Sterling și intențiile ei.

– În ciuda a ceea ce ați putea să credeți despre mine, domnule, nu-mi plac ghicitorile, răspunse Laura cu o încruntătură aproape de severitate, uimită de reticența lui bruscă.

– Domnișoară, mă tem că momentan nu vă pot da un răspuns mai satisfăcător. Se întoarse cu spatele la ea în timpul plimbării lui prin fața șemineului. Pentru moment, va trebui să vă mulțumiți să știți că este vorba de cineva care nu vă vrea răul – doar dacă, desigur, vreți să faceți rău altora.

– Eu vreau să fac rău doar celor care merită, răspunse ea, ridicând bărbia.

Aflat la capătul îndepărtat al vetrei acum, lordul Sterling se opri și-i aruncă o privire peste umăr.

– Ca Penhurst.

Mută ceasul în cealaltă mână, apoi căută în buzunarul vestei. Chiar și de la distanță, ea recunoscu cartea de vizită scoasă de el. A ei. Cea pe care o băgase în buzunarul vestei lui Penhurst. Pentru că pe spatele ei scria...

– Betty, zise ea.

Piesa lipsă din harta misiunii acestui bărbat în găsirea lui Lady Sterling.

Cum de fata fusese așa de neatentă, de nerecunoscătoare și să o trădeze pe Laura unui străin?

– Penhurst a negat că știa ceva despre servitoarea în numele căreia Lady Sterling a pretins că l-a vizitat – destul de neconvingător, aș adăuga eu, și spre consternarea unui anume servitor pe nume Walter, care încă are niște sentimente pentru tânără. El m-a dus să o găsesc în Clapham, unde am înțeles că acum ea este în serviciul unei doamne Hayes.

Laura încuviință o dată scurt din cap ca să-și ascundă stresul că fusese găsită așa de ușor.

– Mătușa mea.

– Nu trebuie să aveți o părere proastă despre Betty pentru că mi-a spus unde v-ați dus, insistă el. Își făcea griji pentru dumneavoastră. Buzele lui se curbară când privirea îi trecu peste Laura. Părea să creadă că ați putea avea nevoie de ajutor aici, la țară.

Simțindu-se complet expusă, Laura strânse pătura de lână mai bine în jurul ei. Oamenii speculaseră cu privire la identitatea lui Lady Sterling de la bun început. Dar se crezuse suficient de inteligentă ca să evite să fie prinsă.

Acum, trebuia să descopere cum să gestioneze ce distanță mai exista între ea și lordul Sterling. Chiar dacă pentru a face asta trebuia să-l atragă și mai aproape de ea.

– Poate că Betty avea dreptate.

Se uită la glezna ei, apoi îi răspunse la zâmbet, asigurându-se că zâmbetul ei era ușor mâhnit și complet dezarmant.

Dar lordul Sterling păru imun la farmecele ei. Pierdut în gânduri, întoarse cartea de vizită cu degetul mare al mâinii cu care ținea ceasul.

– Thornton merită și el?

Resemnată, Laura își îndreptă capul și încetă să mai zâmbească.

– Mai mult. Și-a forțat atențiile asupra cameristei soției lui când Lady Thornton era în vizite și obișnuia să cheme bucătăreasa în camerele lui ca să-și satisfacă... apetitul.

– Dar credeam că... guvernanta?

– O, da. Domnișoara Godfrey se află printre beneficiarii atenției lui nedorite sau se teme că va fi în curând. Mângâie poșeta aflată în poala ei, făcând să fâșâie hârtia împăturită din interior. I-a scris lui Lady Sterling, solicitându-i ajutorul.

– N-ați mai încercat să...?

– Am încercat, zise ea în cuvinte sacadate. Și am dat greș. Își dădu seama că trasa conturul marginilor scrisorii lui Emily Godfrey prin poșeta de mătase. În cariera legendară a lui Lady Sterling, lordul Thornton a fost singurul adversar pe care nu l-a putut dovedi, răufăcătorul care reapare chiar când totul pare bine.

– Asemenea personaje sunt de obicei înfrânte la sfârșit, nu-i așa? Când ea ridică brusc privirea la el, el ridică din umeri într-o mișcare oarecum timidă. Sora mea a hotărât că-i place teatrul, explică el. Chiar și melodramele.

– La fel și mătușa mea, recunoscu și ea până la urmă. Ridică degetul arătător la frunte și apăsă pe spațiul dintre sprâncene, dându-și seama că aveau ceva în comun în afară de presupusul ei titlu și titlul lui real. Dar nu simțiți deseori că pedepsele din scena finală sunt o mică consolare pentru victimele care au fost sacrificate din primele patru acte?

El înclină capul, de parcă nu se gândise niciodată la asta.

– Cred că preferă să fie răzbunate, chiar și tardiv, decât uitate.

– Răzbunarea-i mai ușor de zis decât de făcut. Adică, chiar și cu studiu atent și pregătire, campaniile lui Lady Sterling o iau razna. Fu surprinsă să-și audă propria mărturisire. Nu trebuia să se chinuie să egaleze sinceritatea lordului Sterling. De exemplu, cazul de acum, avusesem de gând să petrec câteva zile în cel mai apropiat sat, să adun informații. După ce-mi făceam un plan, i-aș fi trimis o notă domnișoarei Godfrey și i-aș fi cerut să ne vedem în jumătatea ei de zi liberă.

– Cu siguranță, este un avantaj să fiți direct în casă?

– O, da, da, fu ea de acord, rotind ochii. Să creezi agitație cu propria intrare, să atragi atenția fiecărui membru al familiei și a servitorilor în loc să...

– Datorită acelei intrări, domnișoara Godfrey nu doar că știe că sunteți aici să o ajutați, dar a putut să vă specifice această cameră în mod special, zise el, gesticulând cu calm în jurul lui, și nu alta. Sigur trebuie să fi avut un motiv?

Sugerase domnișoara Godfrey dormitorul albastru dintr-un alt motiv decât apropierea de holul mare? Laura n-ar fi putut spune ce o surprindea mai mult: faptul că nu se gândise la posibilitate sau faptul că lordul Sterling se gândise.

Era evident că durerea îi zăpăcea mințile.

– Și încă ceva, continuă ea, încruntându-se la glezna rănită. Am dat greș să-l învinge pe Thornton când îmi puteam folosi toate membrele. Cum o să reușesc ceva acum?

El veni lent spre ea, cu o mână întinsă și-i dădu ceasul și cartea de vizită înapoi. Ea le strânse cu degetele, observând contrastul între hârtia rece și metalul cald de la atingerea lui.

– Poate doar aveți nevoie de un pic de ajutor, sugeră el așezându-se din nou pe scaunul din apropiere.

– Sub nici o formă. Lady Sterling lucrează singură. Nu pot...

El ridică imperativ un deget ca să-i facă semn să tacă. Dacă ar fi fost doar un pic mai aproape, ea l-ar fi putut prinde între dinții ei. Cum îndrăznea?

– Nu mai suntem singuri, zise el pe mutește, gesticulând din pletele brunete spre ușă.

Laura încercă să asculte. Era liniște, cu excepția trosnitului și a șuieratului focului. Deschise buzele să-l mustre, dar, înainte să poată vorbi, cuvintele dispărură sub sunetul unui ciocănit încet.

Lord Sterling ridică din sprânceană și ridică din umeri de parcă ar fi spus: Vedeți? Se ridică în picioare și-și drese din nou vocea:

– Intră!

Capitolul 7

Când persoana din spatele ușii nu intră imediat, Jeremy se gândi dacă s-ar cuveni să repete invitația sau să deschidă ușa. Îngrijorarea lui despre cât din conversația lui cu domnișoara Hopkins fusese auzit putea fi liniștită doar când va ști cine ascultase.

Făcuse trei pași spre ușă înainte ca scârțâitul liniștit al balamalelor să o dezvăluie pe guvernantă, domnișoara Godfrey. În rochia ei gri, cu tenul cenușiu părea aproape lipsită de culoare în contrast cu panourile din lemn de nuc intens.

În spatele lui o auzi pe domnișoara Hopkins foindu-se pe divan.

– Domnișoară Godfrey! Intrați!

Guvernanta păru mai înclinată să accepte cea de-a doua invitație, aruncând o privire precaută spre Jeremy. Traversă podeaua și se așeză pe scaunul lăsat liber de el, în apropierea capului domnișoarei Hopkins. El s-ar fi putut așeza pe scaunul opus, la picioarele ei, dar alese, în schimb, să stea în picioare, sprijinindu-și un umăr de polița șemineului.

Domnișoara Godfrey se întoarse în scaun spre domnișoara Hopkins.

– Cum vă simțiți, milady?

– Mult mai confortabil decât înainte. Domnul Phelps pare să creadă că glezna va fi mai bine în câteva zile.

– O, mă bucur să aud asta, zise ea, arătând numai bucuroasă nu în timp ce își frângea degetele în poală. Cum aș putea trăi cu mine dacă eu aș fi cauza rănirii dumneavoastră?

– De vină n-ar trebui să fie vizitiul care aproape a răsturnat trăsura? se aventură Jeremy, realmente nedumerit de sentimentul de vinovăție exagerat al guvernantei.

Ea se sperie la vocea lui, dar nu ridică privirea spre fața lui.

– Dacă nu i-aș fi scris lui Lady Sterling și nu i-aș fi implorat ajutorul, n-ar fi avut motiv să vină la țară...

– Și dacă Lord Thornton ar fi un bărbat diferit, n-ați fi avut motiv să-mi scrieți. Cuvintele domnișoarei Hopkins erau blânde, dar ferme. Dar cum știm exact ce fel de bărbat este el, putem să renunțăm la acest joc de presupuneri.

– Da, milady, răspunse domnișoara Godfrey.

– V-a făcut rău? întrebă Jeremy.

Întrebarea îi aduse o privire tăioasă de la domnișoara Hopkins, dar nu și un răspuns direct.

– Nu știam că sunteți căsătorită, Lady Sterling, se bâlbâi domnișoara Godfrey, uitându-se la ea pentru confirmare.

– Este o evoluție recentă. Dar căsătoria are avantajele ei. Unul din ele fiind mult mai multă libertate de mișcare, explică presupusa lui soție, fără vreun pic de ironie.

La absurditatea completă a situației, în pieptul lui se ridică un râs pe care abia reuși să-l camufleze într-o tuse.

Sunetul o făcu pe guvernantă să-și întoarcă din nou privirea spre el.

– Ca răspuns la întrebarea dumneavoastră, milord, sunt perfect bine. Nu l-am văzut niciodată pe lordul Thornton până în seara asta. Majoritatea timpului și-l petrece la Londra, chiar și când Parlamentul nu este în sesiune. Lady Thornton m-a angajat în primăvară și toată vara am fost singure la țară. Mă înțeleg bine cu copiii și am fost mulțumită cu poziția mea. Asta până când s-a anunțat întoarcerea lordului Thornton și am început să aud servitoarele șoptind. Chiar și așa, n-ar fi trebuit să le bag în seamă – în general detest bârfele, se apără ea. Nodul în care își răsucise degetele părea dureros. Dar doamna Tenney m-a luat deoparte și m-a sfătuit să par tăioasă. Mi-a zis că trebuie să ne așteptăm la o casă plină de prieteni de ai săi în scurt timp și să fiu atentă până când ei hotărăsc să vâneze după alte păsărele.

Jeremy se întrebă dacă vânătoarea în chestiune era de natură sportivă sau de un soi mai metaforic. I se răsucea stomacul pe dos la însăși gândul că femeile din casă se întăreau împotriva comportamentului așteptat al bărbaților. O senzație de greață, un amestec de dezgust și milă și o altă senzație complet diferită de experiența anterioară: o dorință arzătoare de a strânge degetele într-un pumn

și de a-l pocni pe Thornton și apoi pe fiecare dintre așa-zișii lui prieteni.

– O, acum înțeleg, zise brusc domnișoara Godfrey, luminându-se. Nu sunteți deloc rănită, nu-i așa, Lady Sterling? Știați că lordul Thornton preferă compania masculină și ați hotărât că ajutorul unui domn era necesar în acest caz. Glezna este doar un șiretlic ca să-l introduceți în casă pe lordul Sterling. Genial!

Deși n-ar fi pretins că o cunoaște bine pe domnișoara Hopkins, avea destulă experiență în chestiuni militare ca să-și dea seama de lupta ce fierbea în spatele ochilor ei. Independența ei determinată era pregătită să lupte cu presupunerea nedorită că avea nevoie de ajutor de la cineva, darămite de la un domn. Se aștepta ca ea să sară în picioare pentru a dovedi că era bine, cum încercase să o facă în cârciumă.

Dar era și vulnerabilă la lingușeala domnișoarei Godfrey sau, cum fără îndoială prefera să creadă, era suficient de inteligentă să vadă că explicația guvernantei pentru prezența lui se putea dovedi utilă. Avea buzele deschise să vorbească, dar, după un moment de ezitare, le închise, în schimb, și încuviință regal din cap.

– Uneori, domnii sunt și ei utili, zise el, privind aproape disprețuitor.

Deși nu voia, se burzului.

– În afară de a fi un mijloc pentru a dobândi un titlu, adică? Când domnișoara Godfrey întoarse privirea spre el, el se forță să râdă. Asta-i soția mea inteligentă. Dar mă surprinde că și dumneavoastră sunteți așa de inteligentă, domnișoară Godfrey, zise el. De fapt, bănuiesc că ați avut un motiv pentru a-i sugera lui Lady Thornton să ne cazeze în camera albastră, nu-i așa?

Un pic în spatele ei, domnișoara Hopkins rostogoli ochii.

– Eu... păi, poate că am calculat greșit, dar în dormitorul verde ați fi fost mai aproape de camera lordului și a lui Lady Thornton. M-am gândit...

– Da?

– Că aici sunteți mai aproape de scările servitorilor.

– Aha, zise domnișoara Hopkins. Așa cu siguranță va fi mai ușor să ne deplasăm dintr-un loc în altul fără să fim văzuți.

– Camera de studiu și camera copiilor sunt chiar deasupra, așa că pot veni aici jos mai ușor, fără să atrag atenția asupra mea, dacă...

dacă va fi nevoie de ajutorul meu, adăugă ea, părând surprinsă de propria îndrăzneală.

– Și dedesubt ce este?

– Biroul lordului Thornton.

Fruntea domnișoarei Hopkins se încreți ușor când ridică un deget și îl lovi gânditoare de buze. Nu oferi nici o explicație pentru poziția ei și pielea de pe frunte i se netezi într-un moment.

– Ar trebui să mergeți, domnișoară Godfrey, înainte să vi se simtă lipsa.

– Copiii sunt cu părinții lor în seara asta, se scuză ea, chiar când se ridică repede în picioare. Este puțin probabil să fie nevoie de mine.

– Până când Lord Thornton decide că-i nevoie să facă o vizită în camera de studiu, îi reaminti domnișoara Hopkins, cu capul înclinat într-un fel de mustrare blândă. Dar stați, zise ea chiar când domnișoara Godfrey păși spre ușă. Aveți un ac de pălărie, domnișoară Godfrey?

Guvernanta părea la fel de uimită de întrebare cum se simțea Jeremy.

– Nu, milady.

Domnișoara Hopkins se întinse după poșetă și căută în ea, scoțând până la urmă un obiect pe care-l expuse în palmă. Domnișoara Godfrey se aplecă să-l vadă, blocându-i temporar vederea.

– O!

Când se îndreptă din nou, el văzu un ac împodobit frumos, cu gămălia dintr-un capăt mai mare decât genul folosit chiar de dandy și cu acul în sine cam de lungimea unei palme. Vârful era băgat într-un mic ghem de lână, ca un fel de pernuță absurdă de ace, complet nepotrivit ca proporții cu acul. Cu degete agile, domnișoara Hopkins scoase acul din pernuță; vârful ascuțit sclipi în lumina focului.

– Una dintre metodele mele preferate de autoapărare, domnișoară Godfrey. Destul de ușor de avut asupra mea când port o pălărie, desigur, dar, după cum puteți vedea, mă asigur că nu mă aflu niciodată fără o armă. Luați-l, zise ea întinzând mâna spre guvernantă. Băgați-l sub pernă în noaptea asta și găsiți o cale să-l aveți la îndemână mâine și în zilele ce vor urma. Și, pentru Dumnezeu, dacă Thornton se apropie de dumneavoastră, folosiți-l.

Domnișoara Godfrey se îndepărtă alarmată de acul oferit.

– Adică să-l înjunghii?

– Da, într-adevăr.

– Dumnezeule mare! Unde?

– În orice parte moale pe care are indecența să vi-o arate.

Deși nu-i era milă de Thornton sau cei de genul lui, Jeremy nu-și putu suprima complet tresărirea.

Cu ceva emoții, domnișoara Godfrey luă acul de pălărie, făcu o reverență către domnișoara Hopkins și cu întârziere către el și se grăbi spre ușă.

Când rămaseră iarăși singuri, el întrebă:

– În general aveți obiceiul de a oferi ace de păr și să dați asemenea sfaturi clientelor dumneavoastră? Dacă da, e o minune că încă mai este un bărbat pe insula asta suficient de prost să mai pună mâna unde nu-i dorită.

Râsetul ei drept răspuns avea o notă condescendentă.

– Dacă bărbații ar fi descurajați de suferința altora, căpitane Addison, războiul ar fi ceva necunoscut. Acum, luați loc! Mă simt suficient de rău fără să mai capăt și un junghi la gât.

Se așeză unde stătuse domnișoara Godfrey, conștient din nou când se apropie de inconfortabilul fapt că erau din nou singuri într-un dormitor plăcut și că toată lumea din jurul lor îi credea soț și soție.

Încercând să pară nonșalant, încrucișă picioarele și-și aminti de umilința de a apărea în ciorapi, cu un călcâi reparat cu grijă de mama lui.

– Păreați interesată de ceea ce a avut de spus domnișoara Godfrey despre biroul lui Thornton, zise el, punând ambele picioare pe podea. Vă gândeați la posibilitatea de a auzi ceva important de aici?

– O sugestie interesantă. Nu se știe niciodată cu casele astea vechi. Buzele ei se crispară. Sunteți promițător ca asistent, Lord Sterling. Adică s-ar putea chiar să vă dovediți util în a-l convinge pe Lord Thornton să vă mărturisească tot felul de lucruri la... Gura ei făcu o grimasă, suprimându-și râsul. La un pahar de coniac, poate?

Ce anume o făcuse așa de dură? se întrebă el. Dură ca o piatră lustruită – dacă acea piatră ar fi fost modelată într-un cap de săgeată, gata să penetreze printre plăcile unei armuri și să doboare un om. Și de ce era așa de hotărâtă să afișeze acea parte din ea în fața lui?

De parcă exista pericolul ca el să uite de inteligența ei sau să cadă pradă farmecului ei...

Cu fiecare moment care trecea, era tot mai sigur că Scott ar fi trebuit să trimită pe altcineva în această misiune – și ciudat de recunoscător că generalul nu o făcuse. Devenea un pic cam plictisitor să stai săptămâni întregi încuiat cu cărțile.

Domnișoara Hopkins n-avea nimic plictisitor.

– Eu nu am obiceiul să-mi tulbur capul cu tărie, doamnă, după cum sunt sigur că v-ați dat seama după reacția mea la o înghițitură de coniac, răspunse el cu un zâmbet pe jumătate critic. Nu vă este teamă că, având un pahar plin, mi-aș vărsa propriile secrete în schimb?

Ea îl studie un moment, cu capul într-o parte. Ridică și coborî din sprâncene într-un interes în bătaie de joc.

– Asta chiar ar putea să fie ceva care să merite mai mult. Strecură degetele în poșetă și scoase din nou ceasul. Lady Sterling are două obiective cu fiecare caz: unu, să obțină ceva de valoare pur monetară, cu care servitoarea nedreptățită să-și poată duce existența după ce scapă; și doi, să găsească ceva mai puțin valoros, ca acest ceas. O, nu mă îndoiesc că ar aduce și el niște bani frumoși la vreun amanet mai puțin respectabil. El urmări cum ea trece cu degetul mare peste L-ul ornamentat de pe fața ceasului, cum o făcuse în cârciumă. Dar atât timp cât este în mâinile mele, am mijloacele să-i reamintesc lordului Penhurst și mamei sale că crimele lor nu au trecut neobservate.

Jeremy încuviință din cap. Știa prea bine valoarea secretelor, dar și dificultățile pentru a le dezlega.

– Deci sunteți implicată în șantaj.

Buzele ei tresăriră dezgustate.

– Un cuvânt așa de grosolan mă făcea să mă gândesc la politicieni lacomi sau la o bandă de hoți mărunți.

– În vreme ce dumneavoastră sunteți doar o hoață.

– Cea care fură de la hoți, milord, îl corectă ea pe un ton egal. Bănuiesc că mi-ați citit cartea de vizită. Ceasul dispăru din nou în adâncurile poșetei ei. Vreau să mă asigur că se face dreptate. În trecut, Thornton s-a dovedit o adevărată provocare. Când camerista soției lui a venit la mine, era prea tulburată să-mi fie de vreun ajutor și eu prea fără experiență să știu cum să obțin genul de informație

de care aveam nevoie pentru a-l opri pe conte. Am fost obligată să revin cu mâna goală.

– Ce s-a întâmplat cu ea?

– A murit. Trupul suplu al domnișoarei Hopkins se cutremură, dar asta nu-i ușură vinovăția grea ce brusc îi atârna pe umeri. S-a aruncat în Tamisa cu buzunarele pline de pietre.

În urma acestei dezvăluiri, Jeremy încremeni pe moment, simțind o combinație tot mai familiară de tristețe neașteptată și furie rece la răul pe care Thornton și alți bărbați ca el îl făcuseră.

– Dumnezeule! Și... bucătăreasa, parcă ați spus?

Umerii domnișoarei Hopkins se ridicară ușor.

– Doamna Croft a avut o soartă mai bună: cincizeci de lire și o poziție nouă. Dar tot nimic să pot folosi pentru un scop mai larg.

Tot ceea ce ea îi povestise îi confirma teoria generalului Scott despre motivele și abilitățile lui Lady Sterling și aceste zile la conacul Thornton promiteau să ofere și dovada necesară. Era inteligentă, hotărâtă și mai preocupată cu dreptatea decât cu legea – exact genul de agent de care Scott s-ar bucura să-l aibă, dacă se dovedea dispusă să-și folosească talentele pentru spionaj.

Va conta, ar trebui să conteze că misteriosul înger răzbunător era o tânără de familie nobilă și sora locotenentului Hopkins?

Se temea că știa deja răspunsul.

– Atunci, de ce vă interesează biroul lui Thornton? întrebă el în schimb.

El îi urmări privirea în timp ce ea se uita prin încăpere: peisajul în ulei de deasupra focului, masa de modă veche pe care se afla tava de ceai.

– Thornton este un colecționar. Antichități. Rarități. Se opri pentru un moment și el se cam aștepta ca ea să adauge la listă și femei vulnerabile, dar ea nu o făcu. Trebuie să existe în această casă ceva ce nu ar trebui să aibă și biblioteca este un loc excelent pentru a începe să-l caut.

– Și dacă nu este?

Ea ezită. Doar o mică tresărire de bărbie. Dacă n-ar fi studiat-o de ore deja, ar fi ratat acel semn, acea scânteiere de dubiu.

Înainte ca el să fie sigur de ceea ce văzuse, ea își încordă maxilarul.

– Va fi.

Comportamentul ei, un soi de determinare epuizată, atinse o coardă familiară. Uneori, chiar și recent, fusese așa de convins că soluția unei codificări deosebit de încăpățânate era chiar după colț, încât renunțase la somn și chiar la mâncare. Se ridică tăcut, se duse la masa de ceai și pregăti două farfurii cu ce părea mai tentant. Ea era gata să refuze când îi dădu o farfurie, dar el clătină din cap.

– Aveți nevoie de mâncare. Și de odihnă. Amândoi avem. Conținutul biroului lui Thornton va trebui să aștepte până mâine.

Ea luă farfuria cu un oftat sfidător, dar un moment mai târziu alegea deja mâncarea cu furculița. După încă un moment devora fiecare îmbucătură cu o viteză necuviincioasă, aproape periculoasă.

El zâmbi cu gura plină de pâine și unt.

– Vedeți? Deja sunteți mai bine.

– Sunt surprinsă că doamna Tenney n-a trimis pe cineva după tavă sau să vadă dacă mai avem nevoie de altceva, observă ea, lingând spumă de somon de pe lateralul degetului ei mare.

– Bănuiesc că nu vor să deranjeze... ăăă... tinerii însurăței.

Ceva – o bucată de pește, un epitet rămas mai bine nerostit – se blocă pentru moment în gâtul ei și ea începu să tușească. Culoarea care i se ridică în obraji era rezultatul înecatului sau un val de jenă?

Se întoarse la masă și-i turnă jumătate de ceașcă din ceaiul rece.

– Nu ați uitat că această căsătorie a fost ideea dumneavoastră, nu-i așa, Lady Sterling?

Ochii duri se întâlniră cu ai lui peste marginea cești.

– Bun, atunci. Se întoarse la scaunul lui. Voi presupune că doriți să continuăm cum am început în trăsură: reci și distanți. Departe de a fi o căsătorie din dragoste. Îmi veți trimite priviri nimicitoare pe care eu mă voi preface că nu le văd; eu voi face glume insipide cu ce noroc că v-ați scrântit glezna, ca să nu fugiți din nou de mine și toată lumea va râde nervos.

Chipul ei se schimonosi, nu de enervare, dar ca și cum o intriga ceva la sugestie.

– Ați văzut O căsătorie scandaloasă la Haymarket anul trecut? întrebă ea, dându-i farfuria goală.

– Acea farsă franțuzească nerușinată?

– Da! Despre o doamnă elegantă care se preface că-i îndrăgostită nebunește de soțul ei ca să nu afle nimeni aventura amoroasă cu servitorul, care de fapt este soțul deghizat.

– Între timp, soțul are o aventură nerușinată cu servitoarea...

– Care-i însăși soția, evident, cu o perucă atroce, interveni ea.

– Ca nimeni să nu știe că el este îndrăgostit de propria soție? încuviință timid Jeremy. Surorii mele i s-a părut foarte amuzant... din păcate.

– La fel și mătușii mele Mildred.

Ridică două degete, indicând că văzuseră piesa de două ori.

El afișă o expresie care spera că-i compătimitoare, deși știa că-i atinsă de neîncredere. Domnișoara Hopkins nu-i părea genul care să fie condusă oriunde fără să vrea, nici măcar de mătușa ei.

– Dar ce are de a face suferința noastră la teatru cu dilema noastră prezentă?

– Chiar nu-i evident?

Se colorase și avea o expresie animată. Mâncarea părea să-i fi revigorat spiritul și el nu era complet sigur că asta era cel mai bine.

– Ah. Păi... După ce cugetă un moment, fu obligat să se recunoască înfrânt. Mă tem că nu. Sper că nu sugerați să pretind afecțiune pentru Thornton sau servitorul lui? glumi el.

– Sigur că nu, zise ea rotind iarăși ochii. Doar dacă nu... Nu, cred că-i puțin probabil ca Lord Thornton să fie flatat de atenția dumneavoastră, oricât ați fi de chipeș. Deși, desigur, sunteți perfect liber să faceți orice este nevoie pentru a-l încuraja să vă spună orice secrete ar putea avea.

– Perfect... liber...

Clătină din nou din cap, de data asta mai viguros, cu speranța vană că ar putea agita cuvintele ei până când vor avea sens sau le va scoate complet din mintea lui.

– Domnișoară Hopkins?

– Chiar ar trebui să exersați să-mi spuneți Lady Sterling, deși acceptabil în această situație este și Laura. Și, desigur, eu vă voi spune dragul meu Jeremy, mai ales când este probabil să fim auziți.

– Dar tu... Rămas fără cuvinte, se ridică pentru a returna farfuriile lor pe masă. Eu nu...

– În fața servitorilor, de exemplu, continuă ea, ignorându-l. Sau când Lady Thornton este aproape să nu ne mai audă, dar nu chiar. Vor presupune că sunt foarte îndrăgostită.

– Foarte îndrăgostită. În vreme ce eu...?

– Păi, desigur, trebuie să fii rezervat și rece cu mine în public, ca în piesă. Vom trece peste acea scenă tandră din cârciumă în care mi-ai spus draga mea. Lucrul esențial este ca jocul nostru actoricesc să umbrească orice asociere anterioară pe care oamenii ar putea să o aibă cu numele de Lady Sterling. Toată lumea din casă ar trebui să fie atrasă în drama ce se desfășoară între tinerii însurăței, în timp ce în spatele scenei... Își răsuci degetele, unindu-le și trosnindu-le, de parcă ar fi prins ceva. Chipul i se lumină triumfător. Exact lucrul care să-i distragă de la ceea ce realmente se întâmplă.

„Și ce anume se întâmplă realmente?", voia el să întrebe cu disperare. Își frecă ochii și se ciupi de podul nasului, zicând o rugăciune în tăcere ca atunci când va fi din nou el, va fi înconjurat de pereții ușor mucegăiți din Subteran.

Deschise ochii și o descoperi pe domnișoara Hopkins... Lady Sterling... Laura studiindu-l, cu capul înclinat ca o pasăre.

– Vezi?

Când Penhurst descrisese așa de vulgar îmbrăcămintea și comportamentul lui Lady Sterling, Jeremy crezuse că înțelegea cât era ea dispusă să facă pentru a prinde o victimă. Fusese complet nepregătit pentru... asta.

– N-ar avea mai mult sens, începu el, conștient chiar când rostea cuvintele că sensul era prea puțin relevant, dacă rolurile ar fi inversate? Până la urmă, tu erai cea care fugea de mine.

– Poate, cedă ea. Dar, dintre noi doi, eu sunt, fără îndoială, actrița mai bună. Astăzi, o fugară bosumflată, mâine o femeie nouă care se trezește cucerită de iubire.

– Cucerită de... Trecu cu mâna prin păr. Și ce anume ar trebui să se schimbe peste noapte?

Ea clipi la el, cu buzele deschise, nevenindu-i să creadă.

El își dădu seama.

– O, asta! Păi, date fiind circumstanțele, nu ar fi mai bine să nu atragem atenția asupra noastră sau să invităm la speculații despre... relația noastră?

Ea îi răspunse cu o jumătate de zâmbet care era fără îndoială condescendent.

– Pot să înțeleg cum cineva cu foarte puțină experiență în genul ăsta de lucruri ar putea să creadă asta.

Genul ăsta de lucruri.

Relații amoroase?

Decepție?

Spionaj?

Simți cum în piept îi crește un alt râset imprudent.

– Spune-mi, deseori te bazezi pe piese de teatru proaste pentru inspirație?

– Uneori, da. Rolul meu de Lady Sterling este un fel de teatru. Le promit bărbaților lucruri pe care ei cred că le vor, un pic de distracție sau plăcere vremelnică, ceea ce, în schimb, mie îmi permite să iau ceea ce vreau fără ca ei să observe măcar – măcar la început – că ceva lipsește.

Ultimul cuvânt fu înăbușit de degetele ei, vocalele întinzându-se dincolo de a mai fi de înțeles cât ea se luptă să mascheze un căscat. Dacă celelalte activități ale zilei n-ar fi obosit-o, cu siguranță expunerea uimitoare de acrobații trebuie să fi fost de ajuns – și el nu se gândea la săritura din trăsura răsturnată.

În ceea ce-l privea, nu-și putea aminti să se fi simțit vreodată așa de epuizat – sau să se fi distrat așa de bine.

– Cred că amândurora ne-ar prinde bine să ne odihnim, zise el, pășind spre ea. Te ajut să ajungi în pat?

Ea își lungi gâtul ca să vadă în spatele lui, apoi reveni la el, cu o expresie despre care el putea să spună că era scandalizată.

– Vai, Lord Sterling!

– Eu voi dormi, evident, pe podeaua din garderobă, zise el bățos.

– Nu, nu. Nu e bine. Dacă de dimineață intră servitorii și ne găsesc dormind separat?

– Am crezut... am crezut că trebuie să rămân rece și distant?

– Păi, da, dar amintește-ți restul piesei. În ciuda felului în care soțul ei se poartă în fața celorlalți, el este îndrăgostit cu disperare de soția lui.

– Ah. Da. Păi, atunci, hai să spunem că te iubesc așa de disperat încât să te las să dormi nederanjată până îți revii de pe urma rănilor.

Această explicație perfect rezonabilă aduse doar un moment de pauză.

– Dar nu ți-ai face griji că aș putea avea nevoie de ajutorul tău noaptea?

– Mă întrebi... mă întrebi dacă eu chiar mi-aș face griji sau dacă soțul tău?

– Mă tem că, în următoarele câteva nopți, cei doi domni sunt unul și același. Acum, Jeremy dragule, du-mă în pat.

Îi zâmbi binevoitor întinzând brațele în sus, cu poșeta strânsă într-o mână și cu sticla de laudanum în cealaltă.

Dacă continua să refuze tonicul de la Phelps, poate că era dispusă să-i dea și lui una sau două picături? Începea să-l doară capul.

Nefiind sigur ce altceva să facă și recunoscând că și-ar pierde timpul cu mai multe proteste în seara asta, o luă în brațe, descoperind incomod că corpul ei flexibil se potrivea pe al lui la fel de perfect cum se temuse. Mai mult, de fapt, pentru că acum ea nu purta corset sau rochia întărită de noroi, ci doar cămașa de noapte.

Traversă camera cu ea în brațe, ducând-o la marginea patului imens, unde fuseseră deja trase așternuturile, și o așeză în vârf, dându-i un moment să se aranjeze înainte să o acopere lejer, ca să nu pună presiune pe glezna ei rănită.

Odată așezată confortabil, el va ocoli pe partea cealaltă a patului. Câțiva pași în plus și va fi în siguranța garderobei. Ea n-avea cum să-l oprească...

Ea atinse cuvertura albastră, indicându-i spațiul de lângă ea.

– Domnișoară Hopkins, zise el după ce inspiră pentru a se liniști, orice rol ai juca, ești de fapt o domnișoară necăsătorită cu o reputație de păzit și eu...

Ea se uită la el, oftă exasperat și clătină din cap.

– Slavă Domnului că am avut timp să exersăm.

– Să exersăm? Dumnezeule! Dacă se află despre șarada asta, bârfele...

– Exact. Bârfele. O, pentru Dumnezeu, strigă ea când el se uită la ea fără să înțeleagă. De asta Lady Sterling lucrează singură. Nu vezi? Drama va crește când servitorii vor specula că indiferența ta față de mine este doar un rol, pentru că ei au văzut...

– Ce au văzut?

Alarmarea îl făcu să ridice vocea.

– Doar ce am vrut noi ca ei să vadă, îl asigură ea, cu genul de bunătate exagerată pe care o foloseai când vorbeai cu copii mici și bărbații plictisitori. Dar nu-i putem convinge că m-ai făcut să mă îndrăgostesc de tine de pe podeaua garderobei.

– Asta-i o nebunie. Ești nebună.

– În toată Anglia în noaptea asta, oamenii cu gândurile la grijile de mâine și fără vreo dorință de altceva decât să doarmă, oameni care nici măcar nu se plac, se vor urca în același pat și se vor întinde unul lângă celălalt câteva ore, zise ea pe un ton pe care fără îndoială și-l imagina că este liniștitor. Cu siguranță putem și noi să facem la fel, de dragul domnișoarei Godfrey? În ceea ce privește reputația mea, mi-e complet indiferentă. Iar în ceea ce privește îngrijorarea pentru persoana mea, ei bine... Ochii ei gri scânteiară și scuturară un pic poșeta, zornăind conținutul. Ești sigur că nu mai am un alt ac de pălărie?

Într-un semn sigur că cedase nebuniei, el râse direct de data asta. Și stinse lumânările de pe noptieră. Își dădu haina jos – dar nu, clar nu, pantalonii. Și se întinse deasupra patului moale, luxuriant, atent să nu-i miște piciorul sau vreo altă parte din ea.

– Vezi? A fost așa de greu? Așternutul foșni când ea se așeză mai confortabil. Noapte bună, dragă Jeremy!

Își putea imagina zâmbetul auzit în vocea ei.

– Noapte bună, domnișoară... ăăă, Laura!

Se uită în întuneric cam vreo oră, ascultând ticăitul înfundat al ceasului de buzunar al lui Penhurst și, în curând, respirația delicată, egală a femeii ce dormea lângă el.

Oameni care nici măcar nu se plac se vor urca în același pat...

Era dificilă, schimbătoare și o mincinoasă expertă. Ca să nu mai menționeze bună de dus la casa de nebuni. O, și creativă, plină de furie virtuoasă și, într-adevăr, imposibil de minunată.

Problema nu era că nu o plăcea.

Capitolul 8

Laura se trezi, nefiind imediat sigură ce o trezise: un zgomot, durerea de la gleznă sau conștientizarea subită că era într-un pat străin.

Accidentul de ieri al trăsurii, sosirea lordului Sterling, planul ei de a se asigura că cei din casă îi cred proaspăt căsătoriți..., totul reveni în grabă înainte să deschidă complet ochii.

Dar nu înainte să-și dea seama că era singură în acel pat.

„Asta-i o nebunie", zisese el. „Ești nebună." N-avea deloc încredere în planul ei. Adică... probabil că se ridicase în clipa în care ea adormise și... și ce? Se dusese să doarmă în garderobă? Plecase de tot din conacul Thornton?

Distrusese totul?

Îndrăzni să tragă cu ochiul de sub muntele de așternuturi. În capătul îndepărtat al camerei, două servitoare își vedeau de treaba lor, amândouă brunete și apropiate ca vârstă, una măturând cenușa în timp ce cealaltă aduna farfuriile goale și le punea pe o tavă. Nici una dintre ele nu fusese printre servitoarele care o ajutaseră în seara trecută.

În timp ce munceau, își vorbeau pe voci joase.

– Crezi că-i ea? Lady Sterling din ziare?

Cea de la șemineu pufni sceptică.

– Și de ce ar veni până aici?

– Să ne ajute?

– Dacă acea Lady Sterling există, e puțin probabil că ar sta întinsă în patul ăla, nu-i așa? Ai auzit-o pe doamna Tenney – această doamnă este proaspăt căsătorită și s-a speriat un pic, a fugit de bărbatul ei și s-a rănit.

Fata care se mocăia la masa de ceai avea o expresie pierdută în ochi.

– Tu l-ai văzut? Eu n-aș fugi.

Laura invocă și ea imaginea lordului Sterling, cu puțin efort. Părul lui negru, ochii lui albaștri pătrunzători, unghiul perfect al maxilarului lui acoperit azi-noapte cu o umbră de barbă.

– Dinah!

– Tu ești doar geloasă, se auzi răspunsul obraznic. Laura nu mai fu nevoită să se chinuie să le audă. Ai fi putut să-l vezi dacă ai fi fost în salonul pentru micul dejun în dimineața asta.

– Unele dintre noi trebuie să muncească, răspunse partenera ei, ridicându-se și ștergându-și mâinile.

– Și eu n-am fost acolo la ordinele doamnei Tenney? Tu ești doar agitată că nu are încredere în tine să nu spargi lucruri. Oricum, l-am văzut când adunam farfuriile, cum fac și acum, și l-am auzit cum îi mulțumea lordului Thornton pentru ofertă.

– Ce i-a oferit domnul, atunci? întrebă cu precauție cealaltă fată.

Dădu din umeri.

– Să-i împrumute o armă, poate? James Tucker zice că i-a văzut plecând împreună din casă, îmbrăcați pentru tras cu arma.

Prima fată se întoarse spre geam și trase draperiile. Lumina gri a dimineții ascuți expresia sceptică a fetei.

– Tu ești cea care mi-a zis să n-am încredere în domnia sa. Nici în prietenii lui – indiferent cât de chipeși.

Laurei i se păru un răspuns lăudabil. Din experiență învățase că domnii chipeși erau la fel de în stare să comită acte atroce – poate chiar mai mult. Și cel mai rău comportament era în mare parte posibil pentru că alți bărbați îl susțineau sau măcar se uitau în altă direcție.

– Corect, admise Dinah. Dar doamna Tenney pare să creadă că lordul Sterling este în regulă, nu ca restul celorlalți. A zis că a fost politicos cu ea în dimineața asta, că i-a mulțumit pentru tava asta – farfuriile zornăiră când ea puse tava pe șold – și i-a cerut să se asigure că doamna lui are tot ce-i trebuie.

Cealaltă servitoare râse jos, cunoscător.

– La cum doarme, eu zic că s-a ocupat el de asta azi-noapte.

Dinah chicoti și coborî vocea la nivel de șoaptă scandalizată.

– Am auzit-o pe doamna Tenney spunându-i bucătăresei că, dacă ea ar fi măritată cu un bărbat care arată așa, ar sta numai pe spate.

La cuvintele lui Dinah, în abdomenul Laurei sau poate un pic mai jos se înfoie căldura, apoi se întinse în pieptul ei, în sus pe gât, până ajunse la obraji. Când își făcuse planul, nu se gândise cum s-ar putea simți să audă speculațiile naturale ale servitorilor despre presupusa ei căsătorie.

Întoarse capul pe pernă, căutând răceala drept remediu pentru căldura nepoftită, și simți mirosul subtil, aromat al săpunului de ras al lui Jeremy. Evident că rămăsese întins lângă ea mai mult decât își imaginase ea.

În ciuda gleznei rănite, pe timpul nopții reușise să se miște în pat. Își aminti vag cum căutase căldura lui când camera se răcise în timp ce se stingea focul și încremeni un pic, apoi se împinse în perne, ridicându-se. Mișcare o făcu să geamă de durere și se mușcă de interiorul obrazului. Disconfortul nu era la fel de rău ca ieri, slavă cerului, dar suficient de rău să o facă să vrea să fi rămas nemișcată.

– Ne scuzați, milady! exclamă, surprinsă, una dintre servitoare.

Prima servitoare puse jos găleata de cenușă înainte de a face o reverență.

Dinah ținea privirea coborâtă.

– Nu trebuia să vă trezim.

– Nu, nu, insistă Laura. De obicei mă trezesc devreme. Nu știu ce m-a apucat.

După ce observă obrajii roz ai Laurei, cealaltă servitoare își încreți buzele, de parcă încerca să nu zâmbească.

– Glezna aia umflată, milady.

– Unde-i soțul meu?

Laura puse întrebarea grațios, timid, deși desigur știa deja răspunsul.

– A ieșit la vânătoare cu lordul Thornton, milady. Servitoarele – surori, se gândi ea acum, că le văzu mai bine – schimbară o privire cunoscătoare. A zis că s-ar putea să aveți nevoie de odihnă.

– O să duc tava asta jos în bucătărie și mă întorc într-o clipită să vă ajut să vă ridicați, milady, promise Dinah și cele două ieșiră din cameră, abia putându-și controla chicotelile până ajunseră pe hol.

După ce închiseră ușa în urma lor, Laura își permise un zâmbet satisfăcut. Totul ieșea exact cum sperase ea. Jeremy își juca rolul de soț politicos, dar distant. Făcuse și pași să se împrietenească cu lordul Thornton. Și servitorii erau prea ocupați cu bârfele despre

tinerii căsătoriți ca să piardă prea multă energie gândindu-se la numele Lady Sterling.

Așa că, trecând cu palma peste așternuturile reci de pe jumătatea goală a patului, de ce se simțea ciudat de nemulțumită?

Lady Sterling lucrează singură, exact cum îi spusese azi-noapte lui Jeremy.

Servitoarea se întoarse în câteva momente, aducând o tavă cu micul dejun și se prezentă cu o reverență.

– Acum, milady, vă ajut eu. Nu vă faceți griji dacă vă sprijiniți de mine. Pot să vă duc.

Laura acceptă ajutorul lui Dinah ca să se ridice și apoi își testă glezna rănită. Se temea că mai avea câteva zile până să meargă fără ajutor, dar măcar nu mai simțea durere în gleznă la cea mai ușoară atingere a degetului de covor.

– Nu exagerați, milady! o atenționă Dinah. Mergem încetișor până în garderobă!

Laura nu găsi nici un semn că Jeremy și-ar fi făcut un pat improvizat în camera alăturată. Cineva – poate una dintre servitoarele care se ocupaseră de ei seara trecută – îi agățase rochia de schimb din valiză în dulap, alături de două cămăși bărbătești curate. Pe un raft în apropiere se aflau lenjeria ei și cea a lui Jeremy, împachetate. Aranjarea lucrurilor lor i se păru surprinzător de intimă, ținând cont că stătuseră întinși unul lângă celălalt în același pat.

După ce se spălă, Dinah o ajută să se îmbrace. În timp ce Laura se pieptăna, servitoarea se întoarse în cameră ca să facă patul, fluierând delicat în tot acest timp.

– E o melodie drăguță, o complimentă Laura.

– Mulțumesc, doamnă. Dar doamna Tenney m-ar certa groaznic dacă m-ar auzi.

– Ești demult aici?

– De aproape doi ani.

Deci de destul timp încât să fi auzit povești, să fi fost martoră sau chiar să fi trăi maltratarea lordului Thornton. Dar astfel de bărbați puteau să fie atenți când doreau și Dinah era tânără. Thornton s-ar putea să aibă niște limite și cu siguranță n-ar vrea să alunge toate servitoarele din serviciul său.

– Conacul Thornton pare un loc vechi și frumos, observă Laura o clipă mai târziu, hotărâtă să continue cu întrebările ei într-un mod lejer. Probabil că ești fericită aici?

– O, da, milady.

Un răspuns sincer? Laura își închipui că auzise o mică ezitare. Și cuvintele celeilalte servitoare sugerau că Dinah fusese avertizată de menajeră despre alte lucruri în afară de fluierat.

Când buclele Laurei fură aranjate, Dinah o ajută să se ridice și-i servi drept cârjă cât țopăi înapoi în dormitor și se duse la micul divan de lângă șemineu.

– Micul dejun pentru dumneavoastră, milady. Servitoarea aduse tava mai aproape după ce Laura se așeză confortabil, cu o pernă pe un taburet pentru a-i susține glezna rănită. Să aprind focul? Este o zi umedă, deprimantă – parcă ar fi noiembrie, nu începutul lui septembrie, dacă mă întrebați.

– Mulțumesc, Dinah. Mi-ar face plăcere.

Un foc o va ajuta să-și cimenteze locul de bolnavă simpatică.

– Mai doriți ceva, milady? întrebă Dinah când focul trosnea vesel.

Avea obrajii îmbujorați de la efort și era chiar drăguță. Dumnezeule mare, dar Laura spera ca fata să aibă puține ocazii să treacă prin calea lordului Thornton.

– Nu, mulțumesc. Doar dacă... Brusc își aminti rolul pe care trebuia să-l joace. Doar dacă nu știi când s-ar putea întoarce domnii de la activitatea lor?

– Nu se știe – de domnia sa se știe că umblă prin păduri toată ziua.

Chiar era o veste excelentă. Jeremy va avea mai mult timp să adune informații care s-ar putea dovedi valoroase pentru cauza ei. Dar ca proaspăt căsătorită, desigur, trebuia să se prefacă dezamăgită că era lăsată singură.

– O! Bănuiesc că nu ar trebui...

Pauză strategică, de parcă se temea că spusese prea mult.

– Doamnă?

Lăsă un zâmbet mic, trist să-i apară pe buze.

– Am fost așa de rece cu el cât m-a curtat. Bănuiesc că nu ar trebui să fiu surprinsă dacă acum s-a întors roata.

După cum sperase, Dinah mări ochii în timp ce observa expresia și cuvintele Laurei, înmagazinându-le fără îndoială pentru a le

povesti celor de la subsol. Neștiind ce să răspundă la așa o mărturisire însă, fata făcu o reverență pentru a semnaliza că își terminase treaba.

– Lady Thornton a spus că va veni să vă vadă în dimineața asta, dacă doriți.

Cât știa contesa despre bărbatul cu care era măritată? Uneori, Lady Sterling descoperise că soțiile nefericite puteau să fie foarte utile, ocazional, fără să vrea, aliate ale cauzei ei. Altele, din păcate, dădeau vina pe victimele soților lor pentru propria nefericire.

– Spune-i, te rog, că o vizită ar fi foarte bine-venită.

Când Dinah plecă, peste cameră se lăsă tăcerea. Întrebându-se cât era ceasul, Laura privi în urma ei la noptieră, unde încă se aflau sticluța cu laudanum a lui Phelps și poșeta ei. Detesta lipsa ei de mobilitate, faptul că era aproape neajutorată. Dar, cel mai mult, îi displăcea faptul că i se părea realmente neliniștitor să fie singură.

Dorul de Jeremy trebuia să facă parte din rol.

O eternitate mai târziu, un ciocănit la ușă semnaliză sosirea lui Lady Thornton și a celor două fete ale ei, care evident că își însoțiseră mama pentru a-și exersa manierele de societate și pentru a învăța să afișeze compasiunea politicoasă față de cei mai bătuți de soartă. Lady Eleanor și Lady Margaret erau niște fete cu fețe palide, de doisprezece și, respectiv, paisprezece ani, ale căror expresii destul de irascibile o făcură pe Laura să-i fie din nou milă de domnișoara Godfrey.

Ajunse să-și plângă de milă după o jumătate de oră de conversație insipidă cu mama lor, în care Laura fu obligată să povestească detaliile despre cererea în căsătorie a lordului Sterling și despre ceremonia de căsătorie de ieri.

Era o oportunitate de care ar fi trebuit să fie bucuroasă, o șansă să atragă simpatia și interesul acestor străine, să le ajute să uite orice asociere anterioară pe care ar fi putut să o facă cu numele de Lady Sterling. Și cum era puțin probabil ca lordul Thornton să fi petrecut dimineața întrebându-l aceleași lucruri pe Jeremy, nu trebuia să se teamă că în poveștile lor ar exista inconsistențe.

Dar începea să poarte pică timpului pe care trebuia să-l petreacă gândindu-se la presupusul ei tată. Să audă servitoarele oftând pentru cât de bine arăta. Să se uite la o femeie adultă care ar fi trebuit

să știe mai bine decât să i se umezească ochii la cererea lui inventată de a fi cel mai fericit bărbat.

La ușă abia se auzi un ciocănit și asta puse capăt în sfârșit vizitei. Domnișoara Godfrey deschise ușa. Arăta, dacă era posibil, și mai extenuată decât seara trecută, un memento oportun că Laura ar trebui să folosească ce resurse avea la dispoziție ca să-l împiedice pe lordul Thornton să strivească ultima scânteie din biata guvernantă.

– Milady, zise domnișoara Godfrey, făcând o reverență către Lady Thornton. Am venit să le iau pe Lady Eleanor și pe Lady Margaret pentru lecția lor de geografie.

– O, este deja ora unu? zise Lady Thornton, ridicându-se.

Fetele o urmară, însă fără să demonstreze vreun entuziasm că reveneau la învățat.

– Lady Thornton, domnii vor sta afară toată ziua? întrebă Laura, uitându-se la domnișoara Godfrey și sperând să-i transmită o încurajare.

– Nu m-aș hazarda să ghicesc, zise Lady Thornton.

– Tata-i un mare sportiv, declară Lady Margaret.

Domnișoara Godfrey își drese vocea, apoi păru afectată de atenția adusă de acel mic sunet și că ulterior se așteptau ca ea să vorbească.

– Domnii s-au întors de mai bine de o oră, zise ea în sfârșit. I-am văzut din întâmplare pe fereastra de est din camera de studiu.

O oră? Laura lăsă să-i scape un oftat brusc, deși refuză să simtă o dezamăgire reală, mai ales la cuvintele următoare ale lui Lady Thornton.

– Atunci aș zice că vor petrece restul zile în salonul de biliard – sau poate în biroul lui Thornton dacă lordul Sterling este genul de bărbat care-i dispus să asculte povești interminabile despre achiziția unei comori sau a alteia.

Jeremy primise o altă oportunitate excelentă să adune informații despre gazda lor.

Dar zâmbetul afectuos al lui Lady Thornton despre plăcerile soțului ei spunea multe. Laura știa prea multe despre genul de domni care se lăudau cu cuceririle lor, indiferent de varietatea lor. Știa ceva și despre genul de oameni care-i lăsau. În acel moment fu sigură că servitoarele din conacul Thornton nu se puteau aștepta la prea mare ajutor din partea stăpânei lor.

Se uită la domnișoara Godfrey, se gândi la Dinah. Trebuia să acționeze și încă repede.

Iar ea era prinsă în acest dormitor, lăsată să spere că Jeremy era bărbatul zugrăvit de imaginația ei.

Capitolul 9

Ca și dormitorul albastru, biblioteca avea lambriuri din lemn de o nuanță caldă și mobilier închis la culoare, făcând spațiul mare să pară mai intim decât era. După câteva ore de umblat prin pădurile reci și umede în compania dezagreabilă a lui Thornton, fără vreun interes pentru prada pe care ar fi trebuit să o urmărească și fără vreo dorință de a împușca vânatul dacă ar fi fost încolțit ori făcut să-și ia zborul, Jeremy fusese recunoscător când gazda lui îl strigase ca să se întoarcă acasă, dar și mai recunoscător când ordonase să se aprindă un foc.

Când o servitoare sosi să-l aprindă, în loc de un servitor, își dori instant să-i fi spus lui Thornton să nu se deranjeze. Propriul confort nu reprezenta nimic. Observă că fata cea voinică, brunetă, îl ocoli de la distanță pe conte când traversă spre șemineu. Dar nu luase suficientă distanță ca să-l împiedice pe Thornton să arunce o privire apreciativă fundului ei când fata se aplecă să-și facă treaba.

Jeremy se ridică.

– Povestește-mi despre asta, îi ceru el lui Thornton, gesticulând spre cel mai apropiat obiect.

Thornton își mută atenția de la silueta servitoarei la birou.

– Călimara?

Abia acum se uită Jeremy spre ce arătase. O călimară? Dumnezeule mare, chestia arăta foarte puțin diferită de ceea ce ar fi putut să cumpere în orice magazin de papetărie.

– Ă... da?

Thornton se apropie de birou, cu degetele mari agățate de buzunarele vestei, uitând pe moment de servitoare.

– Ai un ochi bun, Sterling. A fost folosită de una dintre amantele lui Carol al II-lea pentru a scrie niște poezii de iubire destul de

îndrăznețe – am câștigat-o la o partidă de cărți, de la un tip care pretindea că-i descendent al vărului femeii.

– Fascinant obiect, zise Jeremy, sperând că tonul lui nu-i trăda scepticismul.

Dar apoi, Thornton i se părea prea avar ca să fie ușor de păcălit. Își aminti ce-i spusese Laura despre faptul că încercase de două ori să-l păcălească să-i dea ceva de valoare. Privind prin birou, acum înțelese că problema era mai complexă din cauza numărului mare de valori din posesia lui Thornton – de care obiect ar putea să nu suporte să se despartă? Despre ce obiect se putea să nu știe nimeni că-i al lui?

Servitoarea își termină treaba și aproape că reuși să iasă din cameră când Thornton se întoarse și o țintui cu o privire.

– Ești nouă pe aici.

Fata făcu o reverență și păru că își dorea să se poată scufunda prin podea.

– Da, milord. Dora Pratt, milord. Doamna Tenney m-a angajat de Buna Vestire, la recomandarea surorii mele Dinah.

– Pratt... Pratt... . Profită de ocazie să o măsoare de sus în jos din nou, în timp ce-i rostea numele. Fetele măcelarului?

O încuviințare din cap aproape imperceptibilă.

– Cere-i doamnei Tenney să trimită cafea, ordonă el și reveni la biroul lui.

Fiecare măcelar pe care-l văzuse Jeremy vreodată avea brațele ca niște nicovale. Se întrebă dacă imaginea unui asemenea bărbat, ideea la ce ar putea să simtă tatăl fetei dacă ar descoperi cum se uitase Thornton la ea, l-ar fi oprit pe Thornton. Dar, desigur, tratamentul fetei nu ar fi trebuit să depindă de existența unei rude masculine, așa cum subliniase Laura. Și oricum, contele avea putere mult peste pumni. De parcă ar fi vrut să demonstreze asta, Jeremy îl auzi murmurând în șoaptă „Dora", memorându-i numele.

Catalogând o altă comoară.

Thornton era un produs și o creatură a unei lumi a bărbaților: bun trăgător, bârfitor (atât timp cât bârfa putea trece drept politică) și fanfaron. Știa că putea să facă și să spună ce voia el și se gândea prea puțin la cei care nu aveau poziții similare cu a lui.

În cel mai bun caz, compania bărbatului i s-ar fi părut plictisitoare lui Jeremy. În cazul de față, își mușcase limba și își încleștase

pumnii de mai multe ori astăzi decât putea să numere, încercând să-și amintească faptul că trebuia să se străduiască să câștige încrederea lui Thornton.

Dar, în ciuda dimineții neplăcute, Jeremy se bucurase de scuza de a ieși și de a-și limpezi gândurile. Fusese... copleșitor să se trezească cu Laura cuibărită lângă umărul lui, cu buclele ei blonde gâdilându-i obrazul. Așa că se dăduse jos din pat, își găsise cizmele abia lustruite așteptându-l în fața ușii și se dusese jos, nefiind sigur ce căuta, știind doar că nu îndrăznea să spere că va găsi acel lucru în dormitorul albastru din conacul Thornton.

„Ești nebună", îi spusese el. Dar oricum azi-noapte fusese de acord cu planul ei.

Nu va abandona acum, indiferent cât de dezagreabil i se părea Thornton.

– Te deranjează dacă mă uit? întrebă Jeremy.

Thornton tresări din reverie când auzi cuvintele și mormăi că era de acord în timp ce începu să frunzărească teancul mare de corespondență.

Rătăcind prin bibliotecă, Jeremy văzu obiecte obișnuite: mobilier vechi, lucrări de artă, sute de cărți pe fiecare subiect imaginabil. Văzu și un număr de obiecte care îl făcură să ridice din sprâncene și-i împrăștiară gândurile în direcții nedorite. Tablouri care păreau perfect obișnuite... până înclina capul într-un anumit unghi. Statuete din marmură care de drept și-ar fi avut locul într-un templu îndepărtat al vreunei zeități păgâne – a fertilității, dacă judecai după sânii mari și falusurile erecte. Piese din metal și jad ale căror funcții nu avea de gând să se hazardeze să le ghicească.

Cum Thornton primea oaspeți în această încăpere, cel puțin ocazional, ai fi putut crede că ar avea niște scrupule despre unele piese etalate ostentativ – dacă ar fi fost genul de bărbat care să simtă vreo rușine. Laura își exprimase dubiile despre asta și Jeremy era tot mai înclinat să fie de acord cu ea.

Continuă să meargă, atent să nu indice vreun interes special dacă adăsta prea mult într-un loc. Thornton continua cu corespondența lui, oprindu-se să citească câte o scrisoare, dându-le pe majoritatea deoparte pe jumătate necitite.

Era cu spatele la ușă, așa că nu auzi când reveni servitoarea cu tava în mână. Complet absorbit de conținutul ultimei scrisori deschise, nu auzi pașii silențioși ai Dorei pe covorul gros.

– Cafeaua, milord, zise ea, mișcându-se pentru a pune tava încărcată pe un colț al biroului.

– Fir-ar să fie! strigă surprins contele, făcând-o pe Dora să tresară la nemulțumirea lui evidentă.

Tava îi tremura în mâini. De la jumătatea camerei, Jeremy privi cum se desfășurau evenimentele, cum zaharnița de argint se înclina și cafeaua se vărsa peste birou.

Jeremy înaintă grăbit în timp ce Thornton striga furios.

– Neîndemânatico...!

– Un accident, clar, zise Jeremy, uitându-și pentru moment rolul și vorbind peste orice jignire pe care Thornton fusese pe cale să o arunce spre fata speriată.

Îndreptă urna cu calm și începu să șteargă cafeaua vărsată cu batista.

Thornton strânse din dinți și bâjbâi să-și salveze hârtiile de cafeaua ce se întindea. Eforturile Dorei de a ajuta doar înrăutățiră lucrurile, pentru că amestecă scrisorile pe care el abia ce le separase. Cafeaua se întinse peste mahonul lustruit, pe marginea mapei de piele, până când ajunse la o bucată de hârtie goală. În timp ce lichidul negru era absorbit de hârtie, începură să apară cuvinte.

Jeremy învățase trucul acela pe vremea școlii, cu mult înainte să fie în serviciul lui Scott. Cuvinte scrise cu suc de lămâie, vin alb – „chiar și pișat la nevoie", jurase Robby Firth – făceau pagina să pară goală până când căldura sau o substanță era aplicată pentru a scoate la iveală cuvintele. Apoi se folosiseră de asta pentru farse copilărești, dar în anii din urmă, văzuse metoda folosită pentru utilizări mult mai abjecte.

De ce oare primea Thornton scrisori scrise cu cerneală invizibilă?

Răspunsul la această întrebare putea să fie exact genul de informație dăunătoare pe care o căuta Laura.

Jeremy avu prezența de spirit să se uite în altă parte în timp ce Thornton aruncă deoparte celelalte hârtii în timp ce luă și ridică scrisoarea misterioasă. Dora plângea.

– Afară! urlă Thornton și ea fugi fără să se uite în urmă.

Cu un calm studiat, Jeremy termină de șters lichidul vărsat.

– Nu-i chiar așa un dezastru, zise el, aruncând batista udă pe tavă, apoi turnând o ceașcă de cafea și dându-i-o lui Thornton. Scrisorile se vor usca dacă le întinzi.

Thornton mârâi și se apucă să le așeze cu fața în jos la rând. Majoritatea erau doar ude pe margini. Din câte își dădu seama Jeremy, scrisoarea scrisă cu cerneală invizibilă nu mai era printre ele. Thornton probabil că o băgase în haină când Jeremy întorsese capul.

Desigur, ar fi putut fi orice. Dar genul de bărbați care își codificau secretele nu era un secret pentru Jeremy.

– Ar trebui să-i dau vreo două la fund, declară contele, cufundându-se în scaunul lui.

Pulsul lui Jeremy crescu, dar în urechi îi răsuna insistența Laurei că trebuia să câștige încrederea lui Thornton. Își turnă și lui cafea într-o ceașcă, știind că exista un singur răspuns pentru un asemenea om. Întărindu-se cu o înghițitură din băutura amară, afișă un zâmbet viclean, cunoscător și zise:

– Fii sincer, Thornton! Voiai să-i dai două la fund oricum, înainte să-i scape tava.

Răspunsul chicotit al lui Thornton nu fu deloc timid.

– Cine n-ar vrea să vadă bucile alea frumoase înroșindu-se?

Asta era viața pe care o duceau agenții de teren? Prefăcându-se că împărtășesc un viciu dezgustător pentru a câștiga încrederea unei ținte?

Neputând să se uite în ochii lui Thornton, Jeremy aruncă în schimb o privire cu subînțeles în jurul camerei.

– Gusturile mele sunt... pentru plăceri mai puțin oculte.

Thornton dădu din umeri și bău zgomotos.

– Fiecare cu ale lui.

Nici un gând pentru ea – camerista, bucătăreasa, biata Dora. Jeremy nu era așa de naiv încât să-și imagineze că Thornton n-ar putea găsi o parteneră dispusă să împărtășească înclinațiile lui. Nu, omul părea indiferent, poate chiar stimulat, de refuzul unei femei.

Jeremy era sugrumat de dezgust, cafeaua fierbinte nu era de ajuns pentru a arde dezgustul.

– O vei da afară?

Se chinui să întrebe pe un ton apatic, sperând de dragul Dorei ca Thornton să spună că da.

– Nu încă. Thornton puse ceașca pe farfurioara ei, apoi farfurioara o puse pe birou. Cât mai durează până când se pune pe picioare Lady Sterling? Am niște prieteni care vor veni în câteva zile pentru vânătoare și alte... distracții. Ești bine-venit să rămâi. S-ar putea să descoperi că te tentează – ridică dintr-o sprânceană – plăcerile oculte, până la urmă.

Jeremy afișă forțat un zâmbet subțire.

– O ofertă generoasă, sunt sigur. Dar cred că Lady Sterling va protesta.

– Aha. Am uitat cum este să fii proaspăt căsătorit. Dar ultima dată când i-ai dat ocazia, a fugit. Trebuie să învețe că tu ești la conducere.

Fă orice este nevoie să-l încurajezi să-ți spună orice secrete ar putea avea.

– Un sfat excelent, Thornton. Ridicându-se, Jeremy puse ceașca și farfurioara de pe tavă, sperând că zgomotul nu va trăda adevăratele lui emoții. Poți să pui pariu că va învăța.

Plecă din bibliotecă cu o plecăciune și se întoarse în dormitorul albastru, unde o găsi pe Laura stând din nou pe micul divan, cu o carte deschisă în poală, cu privirea spre fereastră, deși din poziția ei, el se îndoia că ea putea să vadă altceva în afară ce cerul înnorat.

Ea tresări când ușa se închise și zăvorul zornăi.

– O, iată-te! În sfârșit.

Nu era nici o îndoială cu privire la nota de reproș din vocea ei. El zăbovi lângă ușă.

– Crede-mă când spun că aș fi preferat să petrec ziua într-o companie mai plăcută.

Se aștepta la sfidare sau văicăreală sau poate presupunerea că el făcuse aluzie la dorința de a petrece timp cu ea. În schimb, ea se dezumflă vizibil, ceea ce cumva era mult mai rău.

– Știu. Îmi pare rău. Doar că...

– Te mai doare tare glezna? Unde-i sticluța pe care ți-a lăsat-o ieri Phelps?

Ea dădu din mână pe jumătate animată, arătând spre capătul îndepărtat al camerei. El zări tonicul pe noptieră.

– Dar nu-i asta, insistă ea. Nu-s obișnuită să stau, să aștept și să nu fac nimic.

– N-aș zice că nimic. Însănătoșirea este ceva, zise el, traversând camera și așezându-se pe scaunul cel mai apropiat de ea. Complotul este ceva. Dar din ceea ce știu eu despre genii, cam ai ceva de așteptat.

Asta-i aduse un zâmbet îndoit.

– Cunoști multe genii?

– Câteva.

Zâmbetul ei se lăți.

– Mulțumesc.

Nu se putea decide dacă ea îi mulțumea că o întrerupsese din depresie sau pentru că crezuse că-i adresase ei complimentul. Ambele posibilități îl făcură să zâmbească, relaxând încordarea instalată în maxilarul lui pe timpul orelor petrecute cu Thornton.

– Deci, continuă ea, închizând cartea necitită fără ca măcar să pretindă că-i pune semn, ai aflat ceva folositor astăzi?

– Ezit să mă pronunț dacă va fi folositor. Se sprijini de scaun și își încrucișă gleznele, relaxându-și picioarele aproape de ale ei. Dar, cu siguranță, mi s-au deschis ochii față de... gusturile lui Thornton, deși ezit să le zic așa.

– Mai rău decât bănuiam noi?

De ce acel cuvânt, noi, îl încălzea mai mult decât cărbunii focului ce trosnea în șemineul din apropiere?

– L-aș fi putut ierta pentru orele nesuferite din pădure – am mai petrecut timp cu oameni plictisitori – dar apoi ne-am oprit în biroul lui.

Ea coborî privirea, de parcă spera că podeaua de sub ei devenise brusc transparentă.

– Și?

– Are o colecție substanțială de lucrări de artă și alte piese care au de-a face cu... Chipul i se înroși. După ce se zbătu după cuvinte pe care să le rostească în fața ei, rămase în sfârșit la: „...relații conjugale"

Laura râse și în ochii ei scânteie răutatea.

– Bănuiesc că majoritatea relațiilor în chestiune sunt extraconjugale, nu-i așa? Apoi își reveni. Ai văzut ceva în acea încăpere care să poată fi folosit pentru a-l expune?

– Expunerea ar însemna ca el să simtă rușine și cu așa o etalare... Clătină din cap. Pare să creadă că nu are nimic de ascuns.

– Nerușinarea poate să fie ea însăși o distracție, zise ea, încă uitându-se gânditoare la podea. Apoi ridică ochii la el cu o expresie cunoscătoare. Exact așa cum noi, cu mica noastră șaradă, avem de gând să nu lăsăm pe nimeni din casă să ghicească adevăratul nostru scop aici, el poate că își dorește să șocheze sau să amuze cu obiectele de pe rafturile și pereții bibliotecii sale, în speranța că nimeni nu se va deranja să sape mai adânc, să descopere ceva ce-i hotărât să păstreze secret.

Cum ar fi o scrisoare scrisă cu cerneală invizibilă?

Jeremy alungă gândul. Se obișnuise prea mult să caute înțelesuri ascunse în lucruri. Probabil că nu era nimic important, un bilet de la vreun prieten la fel de depravat căruia îi plăcea să joace jocuri.

Acum, că o găsise pe Lady Sterling, misiunea lui la conacul Thornton era clară: să descopere cât de departe era ea dispusă să meargă pentru a face dreptate.

– Și chiar dacă înclinațiile lui Thornton pentru artă și distracție sunt punctul crucial, spunea ea, am de gând să găsesc o cale să-l fac să regrete că și le permite. Dacă s-ar limita la femei care-i împărtășesc viciul, bănuiesc că ar fi destul de inofensive, deși ar trebui să ne fie milă de soția lui, care nu mi se pare genul aventuros. Din nou, în colțul gurii ei jucă ceva ce ar fi putut să fie un amuzament ironic, care dispăru repede. Dar nu pot și nu voi ignora exploatarea angajatelor lui.

Jeremy nu prea știa cum să-i răspundă. Laura era aventuroasă? Instinctul îi spuse că ea știa și prea multe, și prea puține pentru propria ei siguranță. În ceea ce-l privea, își dorea să știe și mai puțin.

– A părut deranjant de dornic să disciplineze tânăra servitoare care ne-a adus cafeaua, chiar dinainte ca ea să aibă ghinionul de a o vărsa pe biroul lui.

Cuvintele-i ieșiră cu greu prin maxilarul încleștat. Prefera să nu știe asemenea cuvinte și prefera și mai mult să nu vorbească despre ele.

Degetele Laurei trasau absent gravura de pe coperta cărții.

– Prin disciplinat înțeleg că nu te referi la a o da afară?

Nici într-o mie de ani nu și-ar fi imaginat că ar fi putut să poarte așa o discuție cu cineva, mai ales cu o femeie de viță nobilă.

– Am avut senzația clară că nu avea intenția să lase fata aia neajutorată să scape prea ușor. Mai ales că își așteaptă prietenii până la sfârșitul săptămânii.

– O petrecere cu afemeiați, cugetă ea. Domnișoara Godfrey a menționat asta în scrisoarea ei și servitoarea a făcut aluzie când a intrat în camera noastră în dimineața asta să curețe șemineul. Bănuiesc că prietenii lui Thornton sunt de aceeași teapă?

– Așa ai crede. Se ridică în picioare, incapabil să stea locului. Și ar trebui să fim demult plecați când ei vor ajunge aici.

Se cutremură când își imagină fața locotenentului Hopkins dacă ar afla vreodată ce văzuse și auzise sora lui sub... Dumnezeule mare, nici nu știa cum să-i spună. Clar nu sub protecția lui.

– Te-a invitat să rămâi?

Poziția ei era nerăbdătoare.

– Da, dar...

– Atunci trebuie să rămânem, dragul meu soț. Lady Sterling are de gând să se asigure că va fi ultima amenințare a lordului Thornton. Dacă mai pică și alți pești în plasă, cu atât mai bine.

– Laura.

Avea de gând să o roage, să o certe?

Oricum ar fi, numele ei ajunsese pe buzele lui cu o ușurință uimitoare.

– Așa, milord, zise ea, cu acel zâmbet înnebunitor din nou ferm la locul lui. Mi-ai rostit numele cu un amestec perfect de exasperare și... aș zice eu, dor? Sprâncenele ei se arcuiră aproape provocator. Și cred că ai reușit și să-l convingi pe lordul Thornton că ți-e simpatic. Bravo! Talentul tău actoricesc este mult mai bun decât aș fi presupus eu. Dar acum, zise ea, fluturând degetele pentru a-l goni, trebuie să te duci să te îmbraci de cină și să inventezi o scuză pentru ca noi să rămânem până sosesc ceilalți.

Ar trebui să pună capăt acestui plan în acest moment.

Adică nici măcar nu era sigur că merita numele de plan.

Apoi se gândi la ceea ce spusese și amenințase că va face Thornton. Azi-noapte dorise confirmarea acuzațiilor lui Lady Sterling și evenimentele de astăzi erau în extrema cealaltă. Se gândi și la domnișoara Godfrey, și la alte femei fără nume aflate la mila lui Thornton. Sacrificiul timpului și demnității lui erau nimic. Nu putea, nu va abandona acele femei în fața sorții lor.

În timp ce se îndrepta spre garderobă, trecând pe lângă pat, fu obligat să recunoască faptul că scopul rămânerii lui nu era unul nobil. Nu putea să scape de imaginea, de senzația capului auriu al Laurei dormind pe pieptul lui, nici să elimine speranța egoistă, perfidă, că ar putea și în noaptea asta să se odihnească tot acolo.

Îi plăceau foarte mult unele părți ale acestui joc de a prefăcutul.

Și ce fel de bărbat era dacă simțea astfel?

Capitolul 10

O vreme după ce Jeremy închisese ușa în urma lui, Laura sperase la o vizită din partea domnișoarei Godfrey pentru a risipi plictiseala serii. Sigur, fetele erau la vârsta potrivită ca să cineze cu părinții lor și, dacă băiatul nu era, putea fi lăsat cu o doică. Dar ușa rămase închisă în timp ce în cameră întunericul se accentuă.

Servitoarea care-i adusese tava – și care nu fusese nici Dinah, nici Dora, spre marea dezamăgire a Laurei – fu suficient de amabilă să aprindă două lămpi. După ce mâncă ce putu dintr-o cină excelentă, Laura se resemnă cu cartea abandonată, o povestire despre călătoriile cuiva prin Irlanda.

Neadecvată pentru scopul de a-i lua gândurile de la Jeremy.

Plecase îmbrăcat într-o haină bleumarin și pantaloni gri care nu erau ai lui. Poate că aparțineau unuia dintre fiii mai mari ai lui Thornton; cu siguranță, nu-i veniseră niciodată bine contelui, care era mai scund și mai îndesat, deși valetul lui Thornton i le adusese mai devreme în acea după-amiază.

Chiar și cu hainele care nu fuseseră croite pentru silueta lui suplă, Jeremy atrăgea privirea.

Atrăgea, cel puțin, privirea ei.

Și asta era problema. Laura, care știa prea bine importanța distragerii atenției, nu se lăsa niciodată distrasă cât timp era implicată într-un caz. Pentru unul așa de complicat ca al lui Thornton, era nevoie de seriozitate în plus.

Cu toate astea, iat-o, singură din nou, și contemplând moduri în care albastrul hainei scosese în evidență extraordinarii ochi ai lui Jeremy.

Ochi. Da, și urechi. Și picioare. Până era iarăși pe picioarele ei – adică... piciorul ei – nu avea de ales și trebuia să se bazeze pe el

pentru a vedea și auzi ceea ce ea nu putea. Era o unealtă. Un mijloc pentru un scop.

Pentru a șasea oară cel puțin, reveni cu atenția la întrebarea despre ce ar putea să ascundă Thornton în spatele fațadei de tablouri scabroase și sculpturi obscene și dacă amenințarea dezvăluirii va fi de ajuns pentru a-i opri abuzurile.

Dar, pentru a răspunde la acea întrebare, ea avea nevoie de mai multe informații, informații pe care nu le putea avea până când Jeremy nu se întorcea de la cină. Ceea ce însemna că nu avea de ales și trebuia să aștepte. Să aștepte și să se uite la ușă.

Nu era ca și cum îl aștepta pe el, își aminti ea în timp ce se uita fix la acel panou nemișcat. Nu dorea ca el să se întoarcă și să-i țină companie. Cu siguranță, nu aștepta nerăbdătoare ora în care el o va ridica în brațele lui surprinzător de puternice și o va duce la...

Se uită la pat. Poate că fusese imprudent să insiste să meargă cu spectacolul de proaspăt căsătoriți chiar așa de departe. Deși serios, ce făcuseră în afară de a sta unul lângă celălalt într-un spațiu suficient de mare în care să doarmă confortabil vreo șase persoane?

Nu era ca și cum se scufundaseră în patul pufos, într-o îmbrățișare pasională și...

Închise ochii, alungând imaginea din mintea ei, imagine care se temea că ar face de rușine lucrările de artă din biroul lui Thornton. Dar, înainte să închidă pleoapele, privirea ei neobosită zări poșeta de pe noptieră. Ceasul lui Penhurst. Ar putea măcar să afle ora și cât mai avea de așteptat.

Apucând de brațul divanului pentru a se echilibra, degetele îi intrară în tapițeria plușată anticipând durerea, își ridică glezna rănită de pe taburetul cu pernă și puse degetele pe podea. Încă durea, dar nu trebuia să-și lase greutatea pe el. Nu multă, de fapt. Considera că s-ar descurca chiar admirabil cu o cârjă sau un baston.

Dar cum nu putea face asta, era obligată să țopăie într-un picior, echilibrându-se cu spătarul divanului, cu marginea mesei, cu marginea scaunului. Se opri la abisul dintre zona de stat și capătul patului, pentru că nu era nici un fel de mobilier de care să se sprijine. Noaptea trecută păruseră doar câțiva pași.

După ce inspiră hotărâtă, țopăi peste covor, temându-se că, dacă se oprea prea mult, își va pierde echilibrul și va cădea. În sfârșit, reuși să pună o mână pe unul dintre stâlpii sculptați ai patului, apoi

să strângă cuvertura albastră. Câteva țopăituri în plus și ajunse lângă noptieră. Sprijinindu-se de pat, cu respirația tăiată din cauza efortului pentru așa o mică excursie, smulse ceasul din poșeta ei.

Scrisoarea domnișoarei Godfrey căzu și zbură pe podea, sub pat.

Timpul era, o astfel de supărare i-ar fi putut smulge un epitet lipsit de eleganță de pe buze. Dar acum, spre cumplita ei umilință, îi dădură lacrimile.

Of, ura, ura, ura să fie neajutorată. Era mai mult decât pierderea controlului asupra vieții ei – care, cu toată sinceritatea, ar fi fost suficient de rău. Sigur, mai avusese planuri care merseseră prost și evenimente care să nu fi decurs cum sperase ea.

În ultima vreme, aproape mereu când avea de a face cu lordul Thornton.

Acest lucru o făcu să scrâșnească din dinți, mai hotărâtă ca niciodată să-l împiedice să facă rău, și să se asigure că el va fi realmente dus în fața justiției.

Se lăsă în jos, trăgând cuvertura pe jumătate de pe pat în proces, mătasea alunecoasă oferind prea puțin ca să contrabalanseze alunecarea fără grație a corpului ei. Dar măcar îngenunchease pe podea, apoi se întinse pe burtă, ascunsă pe jumătate sub pat, mormăind și întinzând întâi un braț și apoi pe celălalt pentru a ajunge la scrisoarea care se afla aproape de degetele ei.

– Lady Sterling?

Nu auzise ușa deschizându-se sau sunetul pașilor traversând podeaua. Speriată, se ridică, se lovi cu capul de cadrul patului și văzu stele verzi. Și cireașa peste tort a scenei absurde, cuvertura din mătase alunecă de pe pat, mai-mai să o sufoce.

– Dumnezeule mare, ce s-a întâmplat? Ești bine, draga mea? Jeremy îngenunche lângă ea. Ai căzut din pat?

– Nu.

Vocea ei se auzi slabă, înăbușită, chiar și în propriile urechi. Clătină timid din cap, ceea ce doar făcu să i se învârtă capul și mai tare.

Cu grija, forța și decența la care ea ajunsese să se aștepte, el o desfăcu din cuvertură și-i protejă partea din spate a capului de o altă lovitură de patul solid în timp ce ea se elibera lent. În sfârșit, se putu ridica ușor, cu ochii închiși și-și odihni capul pe marginea saltelei.

– N-am căzut, explică ea. Am avut un atac de... plictiseală. Doamne, ce confesiune jenantă! Voiam să știu cât este ceasul, așa că am țopăit până aici să iau blestematul ăla de ceas. Dar apoi mi-a scăpat scrisoarea domnișoarei Godfrey și...

Gesticulă vag cu o mână.

– Și eu te-am speriat. Vocea lui Jeremy era reconfortant de mâhnită. Poți să te uiți la mine?

După câteva încercări de a clipi, ea deschise ochii și se concentră pe chipul lui – chipul lui frumos, îngrijorat, prea perfect. Ce avea acea față de i se părea așa de familiară? Ochii lui albaștri îi căutau pe ai ei la doar câțiva centimetri distanță în timp ce se lăsă pe vine lângă ea.

– Nu cred că ai o contuzie. Dar spune ceva inteligent ca să fiu sigur.

– Și ce te face pe tine potrivit să judeci inteligența mea?

Acel răspuns peste picior îi aduse un zâmbet strâmb.

– Vezi? Ca nouă.

Ea vru să-i zâmbească la rândul ei. Sau poate să se încrunte sceptică, mustrătoare. În schimb, ochii i se umplură de și mai multe lacrimi și, spre completa ei umilință, de data asta începură să curgă pe la coada ochilor și să-i alunece pe obraji.

– O, draga mea, nu plânge. Ești bine.

Scoase o batistă și șterse evidența umilinței ei. Pătratul cald de pânză avea același parfum subtil și aromat. Poate că nu era săpunul de ras. Poate era doar... el.

– Sunt bine, fu ea de acord, luând batista din mâna lui și suflându-și nasul. Dacă nu ții cont de glezna mea, de capul meu sau de incapacitatea mea totală să fac lucrul pentru care am venit la conacul Thornton. Lady Sterling s-ar putea să nu supraviețuiască acestui ridicol...

În loc să-i asculte văicărelile sau să încerce să o convingă să iasă din starea aproape isterică, se ridică și dispăru din vedere. Într-un alt moment, se întoarse cu un pahar cu apă.

– Poftim.

Ea îl acceptă din mâna lui care cam tremura.

– Aș prefera să fie coniac.

– Știu.

Bâjbâi spre noptieră.

– Unde-i tonicul lui Phelps, atunci?

Fără prea mult efort, el ridică sticluța înainte ca ea să ajungă la ea.

– Ești sigură că-i înțelept?

– E pentru durere, nu-i așa? Păi, mă doare capul.

El mijì privirea și sprâncenele negre i se uniră. După un moment îndelungat, reticența lui se duse, scoase dopul sticluței, apoi îi prinse mâna pentru a menține paharul cât puse două picături în apă. Ea privi fascinată cum cele două lichide se amestecau, în timp ce el puse dopul sticluței și o bagă în buzunarul lui.

– Haide, atunci. Și, după ce te mai odihnești, te ajut să te ridici și chem o servitoare să...

– Nu! Prinsă în timp ce înghițea, împroșcă lichid împreună cu refuzul. Lady Sterling are o reputație de protejat și nu o voi lăsa pe Dinah sau pe vreuna dintre ele să mă vadă într-un moment de slăbiciune.

La menționarea reputației lui Lady Sterling, în colțul gurii lui tresări ceva asemănător umorului.

– Dar scopul acestui șiretlic nu este ca ei să nu bănuiască faptul că ești acea Lady Sterling? Mă așteptam să profiți de ocazia asta pentru a acumula simpatie – nu vor presupune că îngrozitorul tău soț a spus ceva să-ți frângă inima?

– Nimeni nu te crede îngrozitor, suspină ea cât iar i se adunară lacrimile în ochi și paharul îi căzu din degetele fără putere.

El îl prinse înainte ca ultimele picături să se verse.

– Păi, atunci, bănuiesc că va trebui să încerc și mai mult, o tachină el, punând paharul pe noptieră. Cred că mica petrecere a lui Thornton îmi va oferi destule ocazii.

Ea sughiță.

– Ai primit o altă invitație?

– N-a fost greu. Thornton pare chiar dornic să se dea mare cu cât e de depravat. Acum, zise el întinzându-se după ea, hai să te ridicăm și în pat înainte ca laudanumul să-și facă efectul.

– N... nu pot să dorm în asta, zise ea, gesticulând spre rochia ei deja șifonată. Este singura rochie pe care o am, care nu-i pătată de noroi. Va trebui să mă ajuți să mă dezbrac mai întâi.

Umorul se duse din ochii lui. Pupilele i se dilatară și mâinile îi încremeniră.

– Nu cred că-i înțelept.

– Înțelepciunea am lăsat-o într-o cârciumă la est de Dartford. Acum, lasă-mă să-mi desfac ciorapii înainte să mă ridic. Când se aplecă ușor înainte, o cuprinse amețeala, obligând-o să pună palmele pe covorul aspru. O! Nu mai contează. Pot să...

– O fac eu.

Era imaginația ei sau el tocmai vorbise printre dinții încleștați? Nu-i mai văzu fața când el se aplecă să-și facă treaba, lucru ușurat de faptul că avea deja fustele ridicate până la genunchi.

Cu degete care bâjbâiră doar un pic, se băgă mâinile sub tivuri pentru a desface jartierele și rulă mai întâi un ciorap, apoi pe celălalt, dându-l jos primul pe cel de pe piciorul stâng și, în sfârșit, scoțându-l pe al doilea de pe glezna ei dreaptă sensibilă.

– Cum arată? întrebă ea.

– Frumos. Ă, adică, pare că se vindecă frumos. S-a dezumflat față de azi-noapte.

Ea închisese ochii, pregătindu-se pentru disconfortul care nu sosi niciodată, dar acum deschise ochii.

– Azi-noapte? N-am știut...

– Păi, eu mă uitam când... adică atunci când domnul Phelps se uita la rană, m-a chemat.

Îl privi cum strânge ciorapii ghem într-o mână, descoperind apoi cu întârziere ce făcuse și neștiind ce să facă cu ei, îi băgă în același buzunar în care băgase tonicul. Ridică, în sfârșit, ochii la fața ei și o văzu cum se îmbujorează.

– Nu-ți amintești?

Probabil că laudanumul începuse deja să-și facă efectul pentru că respirația ei păru brusc superficială, inegală. Nu putea să vorbească, reuși doar să-și miște capul într-un mod care ar fi fost luat drept încuviințat din cap.

El se ridică în genunchi.

– Bine atunci. Hai să te ridicăm!

Își puse mâinile pe talia ei și o ridică, sprijinind-o când ea se clătină, întorcând-o cu fața spre pat – era doar aceeași forță familiară și fermitate, aceleași mâini care o căraseră în noaptea anterioară. Nimic nu se schimbase.

Dacă atingerea lui părea diferită acum, delicată, aproape smerită, era doar pentru că ea nu avea prea multă experiență cu mâinile

bărbaților și aproape toată experiența ei era limitată la modul în care Penhurst o atinsese și o pipăise în acea noapte în Vauxhall.

Cu toate acestea, ar fi ușor să vadă prea mult în felul în care degetele lui îi descheiau nasturii rochiei – tremurau nervoase? sau ceva complet diferit? – și desfăceau șireturile corsetului ei. Degetele lui nu-i atinseră deloc pielea, cu toate acestea simțea furnicături prin pielea sensibilă.

Avusese dreptate să spună că asta nu era înțelept.

– Spune-mi, zise ea, deși avu nevoie să-și dreagă vocea de două ori înainte de a rosti cuvintele, ce s-a discutat la cină.

– O, nimic deosebit. Lady Thornton a vrut să audă mai multe despre cum te-am curtat. Aparent cererea mea în căsătorie a fost... cum i-a zis? Ah, da. „Adorabil de romantică."

Cererea lui? O, Dumnezeule! Fuseseră prinși cu minciuna și Jeremy nici măcar nu știa.

În loc să se oprească, inima Laurei, care deja bătea prea repede, începu să-i bubuie în piept, amenințând să se elibereze din ceea ce păruse până acum o cutie toracică destul de robustă. Cu siguranță, el putea să audă cum îi bate inima?

El se oprise din a o dezbrăca în timp ce căuta cuvântul, dar acum revenise la a trage de șireturile robuste din mătase prin ochiuri, la fiecare pas auzindu-se un șuierat tăcut.

– Am făcut pe modestul, desigur, și i-am spus că eram așa de emoționat că abia îmi aminteam răspunsul tău, darămite ce am spus ca să-l determin. Fiica ei mai mare a fost destul de generoasă să-mi ofere câteva indicii. Șuierat. Pentru un moment, nu mi-am dat seama de ce un asemenea discurs mi se părea cunoscut, apoi mi-am amintit unde l-am auzit: de pe buzele lui Kean însuși în Săgeata străbătă a iubirii din sezonul trecut. Evident că povestea este o favorită a femeilor; sora mea a insistat să o vadă de trei ori.

Furase ideea din piesă? Din fericire, memoria lui Jeremy era mai bună.

– A recunoscut cineva asta?

Șuierat.

– Nu. Nu cred că Lady Thornton se aventurează prea mult la Londra și dacă Thornton merge la teatru, mă îndoiesc că se duce pentru a asculta piesa. Șuierat, șuierat. Recunosc că am fost surprins că ai fost dispusă ca soțul tău să rostească cuvinte așa de

elocvente. Orice cuvinte spuse în realitate de un bărbat ar fi dezamăgitoare în comparație.

Corsetul ei începu să se deschidă și ea încercă să nu întrebe în ce stare era cămășuța ei. Până în acel moment nu-și făcuse niciodată prea multe griji cu lenjeria pe care nu o vedea nimeni niciodată.

– Cred că sinceritatea este mereu preferabilă unui discurs exersat.

– Mă bucur că bunii noștri actori englezi nu te-au istovit. Un ultim șuierat și apoi văzu cu coada ochiului cum pune șiretul corsetului strâns pe noptieră. Să-ți aduc cămașa de noapte?

– Nu, mă... descurc...

Timiditatea nu era o stare care să o afecteze în mod normal. Dar acum, aflată între Jeremy și patul enorm, tânjind după ceva ce nu putea fi numit, nu mai știa ce să facă. Nu se gândise la posibilitatea îngrozitoare ca emoțiile pretinse să devină reale. Dând rochia și corsetul jos, se urcă în pat fără ajutor, fără să-i pese de capul care o durea sau de glezna rănită, și trase cuverturile până la bărbie.

Seria bruscă de mișcări păru să-l sperie pe Jeremy, care făcu un pas în spate și deveni brusc interesat de modelul ornamental de pe tavan.

– Deci ești aranjată?

– Dacă m-ai... putea acoperi...

Gesticulă spre cuvertura albastră așezată jumătate pe pat și jumătate pe podea.

– Da, desigur.

Se aplecă să îndrepte cuvertura, apoi continuă până îngenunche lângă ea. Părul lui negru sclipea ca aripa unui corb în lumina lămpii.

– Jeremy, eu...

Când el ridică privirea, pulsul ei ajunse ceva periculos de aproape de anticipare. Apoi se ridică din nou, luând cu o mână hainele dezbrăcate de el și bucata de hârtie în cealaltă.

– Biletul domnișoarei Godfrey. N-am vrea să-l uităm.

Chipul ei se înroși de jenă. Era în pericol să uite mult mai mult de atât.

– Arde-l, te rog! îl instrui ea, sigură că fierbințeala din obrajii ei ar fi suficientă pentru asta. Ar fi trebuit să o fac deja.

El încuviință din cap, se duse la șemineu și aruncă biletul peste cărbunii aprinși.

– Așa. Acum nu va mai face probleme.

Măcar de ar fi așa.

– Ciudat câtă schimbare poate provoca o singură bucată de hârtie!

Înclină capul într-o parte, de parcă remarca necesita multă gândire.

– Da. Bănuiesc că așa este, spuse, apoi dispăru în garderobă.

Hotărâtă să scoată ce-i mai bun din nesăbuință și să se asigure că restul serii se îndrepta spre ceva mai sigur, strigă după el:

– Ce s-a mai discutat la cină?

– Nimic important. Ea auzi prin ușă foșnitul hainelor dezbrăcate și apa stropind în lighean. Chiar și după ce s-au retras doamnele, Thornton a fost remarcabil de supus. Părea să fie preocupat de ceva. Cât era ocupat cu un pahar de vin de Porto, i-am menționat oaspeții așteptați. Mi-a făcut repede o altă invitație ca să mă alătur lor, așa că am acceptat-o. Ceilalți vor începe să sosească vineri.

Zilele – și nopțile – între momentul prezent și vineri se întinseră în fața ei, cam cât de întins era patul în care era ea.

– Mă întreb dacă n-ar fi fost mai bine...

– Cum adică?

Apăru în ușa garderobei, frecându-se cu un prosop peste maxilar. Își dăduse jos haina, vesta, desfăcuse lavaliera și imaginea părului negru de pe piept, dezvăluit de deschizătura cămășii lui, avu cumva puterea să-i crească și mai mult pulsul. Nu reuși decât să clatine mută din cap.

Noaptea trecută, șocul o împiedicase să înțeleagă cât de nebunește avea să fie să se poarte ca și cum ar fi chiar căsătoriți. Dar în seara asta, ce scuză avea ca să fie dispusă să se joace cu acest pericol?

Nu reușea să dea vina pe cele două picături de laudanum într-o gură de apă.

– Ești sigură că nu preferi să dorm în garderobă? întrebă el, apropiindu-se de pat, părând să-i simtă valul brusc de emoții. Sau lângă șemineu? Divanul nu-i lung, dar m-aș descurca pa...

– Nu. Vocea ei era ciudat de răgușită. Ce prostie ar fi! insistă ea, după ce își drese vocea. De ce să dormi incomod? Sigur doi oameni...

– Care nici măcar nu se plac, interveni el cu un zâmbet ironic, repetând cuvintele ei din noaptea precedentă.

– N-ar fi trebuit să spun asta. Nici măcar nu te cunosc.

Un colț al gurii lui se ridică un pic mai mult.

– Atunci e aproape ca o adevărată căsătorie de societate.

Ea vru să râdă cu el, dar, în schimb, pe buze i se ridică o întrebare.

– Era cineva pe hol când ai intrat în cameră în seara asta?

În ochii lui scânteie confuzia la schimbarea de subiect și se opri pentru a se gândi.

– Nu. De ce?

Pentru că mi-ai spus draga mea când nu era nimeni prin preajmă să audă.

– De ce mă ajuți? întrebă ea, ignorând întrebarea lui chiar când se mustra pe ea însăși: Face doar ce i-ai cerut tu să facă. Ai avut clar motivele tale pentru care m-ai urmărit în Kent și probabil că ai alte treburi de făcut, dar acum ești... suntem...

El zâmbi direct.

– Te îndoiești că eram dornic să las deoparte munca mea obișnuită și plictisitoare în favoarea unei plimbări amețitoare prin țară după o hoață de buzunare?

Ea desenă o formă fără sens pe cuvertură cu unghia primului ei deget.

– Nu că eu fără să mă gândesc am furat deja ceva de la tine.

– Adică titlul? Ridică dintr-un umăr în semn de indiferență. Ca și ceasul lui Penhurst, cu greu se califică drept furt să iei de la un bărbat ceva ce n-ar fi trebuit niciodată să posede.

Era nedumerită de semnificație – regretul morții tatălui său lăsase o umbră așa de lungă asupra moștenirii lui? – dar nu zise nimic când el stinse lămpile.

În întunericul catifelat, simți cum patul se lasă când urcă în el, auzi foșnetul cearșafurilor când se întinse în pat lângă ea, simți căldura corpului lui, deși nu se atingeau.

– Ce am văzut și auzit în ultima zi m-a făcut să-mi dau seama de importanța, necesitatea lui Lady Sterling. Vocea lui era un pic mai sus de o șoaptă acum și intimitatea momentului o făcu să se cutremure de plăcere. Nu vreau ca domnișoara Godfrey, Dora și restul să ajungă precum camerista lui Lady Thornton. Apropo, adăugă el întorcându-se spre ea, pregătindu-se evident pentru somn, ce i-ai luat lui Thornton de ți-a adus cele cincizeci de lire pentru bucătăreasă? Dacă știu, m-ar putea ajuta să-mi dau seama în ce direcție să fiu atent.

– O... o carte. Concentrarea lui pe muncă era admirabilă, practică. Ce prostie din partea ei să-și imagineze că ar putea să fie altceva

între ei! O carte de bucate franțuzească. Doamna Croft mi-a zis că îl văzuse odată uitându-se prin ea. Când l-a întrebat dacă voia ca ea să-i pregătească ceva din carte, s-a purtat destul de ciudat și a ascuns cartea. Comportamentul lui mi-a trezit bănuieli, așa că m-am deghizat în servitoare, cu intenția de a-i afla secretul. Din păcate, cartea s-a dovedit a nu fi nimic mai mult decât ceea ce pretindea pe copertă că este și deci nimic ce să pot folosi realmente. Am luat-o oricum, sperând că ar avea ceva valoare, dar nu am lăsat cartea de vizită a lui Lady Sterling în locul ei, pentru că știam că nu-mi terminasem treaba. Mai târziu, fratele meu a văzut cartea de bucate la mătușa mea Mildred și, când i-am spus că fusese o donație la una din activitățile ei caritabile, s-a oferit să se ducă cu ea la magazin pentru mine, să vadă cât poate lua pe ea. Câteva zile mai târziu, mi-a adus banii, pe care eu i-am dat doamnei Croft. Mai mult de salariul pe un an înseamnă mult, desigur, dar eu sperasem la ceva mai... Se opri din povestit și descoperi că respirația lui devenise superficială și egală și că el nu mai scotea nici un alt sunet. Jeremy?

Tot nimic.

Îndurase o zi lungă în compania lordului Thornton și avusese parte de foarte puțină odihnă. Normal că era extenuat. Și ar trebui să fie recunoscătoare că nu o tenta și mai mult să facă altceva în afară de dormit în noaptea asta.

Cu un oftat care fu alarmant de aproape de un sunet de dezamăgire, se întoarse pe o parte, cu spatele la el, și închise ochii. Dar, în ciuda laudanumului și a celor mai bune intenții, nu putea să scape de senzația prezenței bărbatului de lângă ea și somnul refuză să vină.

Capitolul 11

Aflându-se între dorințe conflictuale, Jeremy își stăpâni respirația și se prefăcu că doarme, deși mintea lui alerga.

Prima dintre aceste dorințe – să se întoarcă spre Laura și să o ia în brațe – era așa de mult peste limitele pe care abia reușea să le recunoască.

Dar nici nu avea cum să o nege.

Doamne, ce-l apucase să fie de acord cu orice parte din această schemă? Nu pretinsa căsătorie, nici cererea înflorită. Nu să o dezbrace centimetru delicios cu centimetru. Și clar nu să împartă patul cu ea.

Nici recitarea în gând a catehismului, nici amintirea detaliată a fiecărui meci de crichet pe care-l jucase vreodată nu fuseseră de ajuns să-i împiedice mădularul să se întărească în timp ce-i descheiase rochia și îi desfăcuse corsetul. Dacă procesul ar fi dezvăluit ceva mai mult decât porțiunea perfectă de piele de deasupra genunchilor ei, ar fi putut să ejaculeze în pantalonii împrumutați.

Ce băiat fără experiență era!

Cu siguranță, faptul că era neexperimentat îl făcea să dorească o femeie care ar fi pus pe fugă un bărbat mai cu experiență.

Indiferent cât de minunată. Indiferent cât de inteligentă.

Indiferent de faptul că ea părea că-l invită să o atingă.

Atingerea inocentă, își reaminti el. Ea doar avusese nevoie de ajutorul lui. Strângând cearșafurile cu degetele, încercă să se concentreze pe altceva, orice altceva.

Dar a doua dorință a lui, care însemna să scotocească prin biroul lui Thornton ascuns în întuneric, nu era mai puțin periculoasă.

Cartea care-i adusese cincizeci de lire pentru biata doamnă Croft... cartea de bucate franțuzești... era de fapt cartea cu coduri

pe care el petrecuse așa de multe ore în ultimele luni. Și acum știa că-i aparținuse lordului Thornton.

Înțelegea Thornton ce deținea? Avea în posesia lui documente pe care să le decodeze... mai multe scrisori cu cerneală invizibilă, poate?

Necazul era, își dădu Jeremy seama în timp ce reflecta la dilema lui, că dorințele lui nu erau conflictuale, ci interconectate.

Lady Sterling furase cartea de la Thornton. Locotenentul Hopkins o găsise în posesia surorii Laurei. Și, desigur, ea nu i-ar fi spus adevărul despre cum o găsise, de teamă că identitatea ei secretă ar fi fost dezvăluită.

Oare Scott bănuia legătura?

Nu. Cu siguranță, nu. Dacă ar fi bănuit, n-ar fi tărăgănat săptămâni întregi, cât Jeremy se chinuise. Ar fi profitat de orice ocazie să spargă codul. Deși poate că generalul s-ar fi putut teme că Lady Sterling era implicată în spionaj, nici măcar el nu și-ar fi putut imagina că era sora lui Hopkins.

Dar acum Jeremy știa.

La etajul de sub el, în birou, s-ar putea afla o informație vitală care l-ar putea ajuta să garanteze siguranța și succesul tovarășilor săi soldați împotriva armatelor lui Napoleon.

Lângă el se afla o femeie disperată să găsească un schelet ascuns în dulapul lui Thornton, sperând că amenințarea dezvăluirii secretului ar putea ține sub control comportamentul infect al bărbatului.

Și-ar putea el satisface o dorință cedând în fața celeilalte?

Își forță mâna să lase liber cearșaful. Nu. În ceea ce o privea pe Laura nu putea să existe satisfacție.

Chiar și să o ajute reprezenta un risc. Dar măcar ăsta era un risc pe care și-l permitea. Împreună îl puteau opri pe Thornton din a mai distruge alte vieți.

Tresări, de parcă se trezise brusc.

– O... scuze. Am ațipit?

Părul ei șopti pe pernă când întoarse capul. Spre spaima lui – nu, ușurarea – corpul ei nu se întoarse și el.

– Nu-i nimic.

– Ba nu este. Îmi povesteai... îmi povesteai despre bucătăreasă.

– Doamna Croft, da.

– Și o carte. Ai spus că fratele tău a fost cumva implicat?

– Da. Fitz a vândut vechitura unui librar. N-aveam idee că o carte de bucate putea să fie așa de valoroasă. Râsetul ei încet flutură pe coloana lui ca atingerea unei pene. Nu prea mă pricep la chestiunile domestice.

El scoase un sunet undeva între un chicotit și un mormăit, și apoi se lăsă pe spate.

– Tu și fratele tău sunteți apropiați?

– Bănuiesc că eram. Când eram copii. Apoi mama a murit și el a fost trimis la școală, iar eu m-am dus să locuiesc cu mătușa Mildred în Clapham. Abia l-am văzut de atunci și până s-a citit testamentul tatei.

– Nu știam că ți-ai pierdut și tatăl. Îmi pare rău!

– Ești amabil. Dar o să ai o părere proastă despre mine dacă spun că n-a fost o mare pierdere? Ea se foi sub grozăvia acelei confesiuni. Când bea, ceea ce făcea deseori, îi spunea lucruri nespus de crude mamei și mie și lucruri indecente servitoarelor și guvernantei mele. Guvernantelor, se corectă ea cu un oftat. Mătușa mi-a cumpărat un exemplar din Drepturile femeii și m-a dus la prelegeri. Am învățat că, din păcate, comportamentul tatălui meu era departe de a fi unic, dar și că nu trebuie tolerat. De-a lungul anilor, am început să-mi imaginez că aș putea să fac ceva pentru a opri bărbații ca el.

– Și așa ai devenit Lady Sterling.

Pernele lor erau suficient de apropiate ca el să simtă cum ea încuviințează din cap.

Se întoarse în sfârșit în pat și stătea cu fața spre el, cumva adunând în jurul ei mare parte din cuvertură. Deși camera se răcise pentru că focul se stingea, el nu-i purtă pică pentru pătură; purta pică păturii pentru cât era de aproape de ea.

– A fost în același an în care Fitz a intrat în armată. Sper că n-a devenit grosolan.

– Grosolan? repetă nesigur Jeremy.

Ea n-avea de unde să știe ceea ce probabil că văzuse și făcuse fratele ei în serviciul lui Scott, la fel cum Julia și mama lui își imaginau că Jeremy nu făcea nimic periculos, doar frunzărea niște hârtii într-un birou imaculat la Gărzile Călare, chiar dacă la niște ore cam neobișnuite.

– Iartă-mă, căpitane Addison. N-am vrut să insinuez că toți soldații... Tu ești... ai fost un model de domn. Dacă fratele meu nu este, sunt sigură că vina este a tatălui nostru.

Jeremy nu-l cunoștea bine pe Fitzwilliam Hopkins, dar știa că agenții de teren jucau multe roluri, nu toate distinse. Știa și despre greutatea moștenirii unui tată pentru fiul său.

– Sper că nu s-a purtat urât cu tine?

– Cu siguranță, n-ar binevoi niciodată să-și însoțească sora la teatru cum faci tu.

Jeremy nu se putea hotărî dacă nota batjocoritoare din vocea ei era pentru el sau pentru ea.

– Dar, per ansamblu, mă tratează destul de bine. Chiar și așa, zise ea, întorcându-se pe spate, îmi fac griji.

El își putea imagina cu ușurință ochii ei gri, umbriți de îngrijorare, uitându-se spre întunericul căscat al baldachinului de deasupra lor.

– Când mi-a adus banii de pe vânzarea cărții de bucate, avea un ochi negru și o buză spartă, arăta de parcă nu dormise sau nu mâncase de o săptămână. N-am avut cum să nu mă gândesc la cum arăta papa uneori, când se bătea la un joc de cărți sau la ceva la fel de trivial.

Într-un anumit fel, Laura avea dreptate. Hopkins fusese implicat într-un joc al sorții mortal. În zilele în care ea îl așteptase să se întoarcă, fratele ei fusese prizonierul unor golani francezi în căutarea cărții cu codul, pe care el abia reușise să o dea unei femei nebănuitoare. Avusese noroc că scăpase cu viață.

– Nu mi-ar plăcea să-i fac lui Fitz o vizită ca Lady Sterling, zise ea.

Jeremy era sigur că fratelui ei i-ar fi displăcut și mai mult o astfel de vizită.

– Ofițerul lui superior nu tolerează încăierările, jocurile de noroc sau bețiile, o asigură el.

Nu era o minciună. Scott se supăra când auzea despre aceste lucruri, iar colonelul Millrose era și mai strict.

Dar un ofițer de informații rareori avea libertatea de a divulga tot adevărul.

De exemplu, el nu putea să explice ce era de fapt cartea de bucate sau că fratele ei fusese în primejdie din cauza implicării lui în acea afacere. Nu putea să dezvăluie munca lui de spărgător de coduri.

Nu putea nici măcar să-i spună ce bănuia despre Thornton – cel puțin nu încă; momentan, abia știa dacă teoria lui despre acel bărbat merita numele de bănuială. Thornton era desfrânat și necugetat de crud cu cei care depindeau de bunăvoința lui.

Asta nu-l făcea un spion.

Jeremy nu putea să-i spună așa de multe lucruri, deși ar fi vrut să o facă. Și apoi, ce sens ar avea să vorbească despre dorințe asupra cărora nu putea să acționeze?

Abia îi trecu gândul prin minte, când degetele ei alunecară peste ale lui. În comparație cu ce făcuse ea ca Lady Sterling, nu putea fi numit un gest îndrăzneț că mâna ei traversase cei câțiva centimetri de cearșaf gol ce-i despărțea. Dar fu uimit de asta, de tăcerea intimă a acelei atingeri inocente, a acestei dovezi tăcute, dar extraordinare de încredere din partea ei. O femeie care văzuse ceea ce văzuse ea ar fi avut dreptate să nu aibă niciodată încredere în orice bărbat, să nu spună nimic unui om aproape străin.

– Mulțumesc.

Cuvântul fu abia șoptit, o scurtă răsuflare aidoma cu atingerea mâinii ei.

Pentru o clipă, el nu-și dădu seama ce făcuse să câștige recunoștința ei. Acea liniștire măruntă cu privire la fratele ei? Sau era o expresie a încrederii ei în el? Dacă ea putea să vadă în mintea lui, să-i știe gândurile, să-i afle secretele...

Merita mult mai mult decât îi putea oferi el.

Așa că se mulțumi cu ceea ce putea oferi în schimb și speră ca va fi de ajuns.

– Biblioteca lui Thornton de aici este plină de cărți. Poate dacă ne uităm mai atent, vom descoperi ceva util pentru Lady Sterling. Și pentru armata britanică. Putem să ne uităm mâine, după ce domnul Phelps îți verifică iarăși glezna.

Degetele ei se strânseră, petrecându-se cu ale lui într-o strânsoare delicată.

– De ce nu acum?

– Acum? Cred că-i trecut de miezul nopții.

O scuză slabă în orice circumstanțe, dar mai ales pentru un agent secret care deseori lucra la adăpostul întunericului. Dar, în mod egoist, nu voia ca momentul prezent să fie întrerupt de nimic.

– Prea obosit? îl tachină ea, dând drumul mâinii lui și ridicându-se în coate. Dacă laudanumul avusese vreun efect calmant, clar se dusese. Cu cât întârziem mai mult, cu atât Thornton are mai mult timp să ascundă orice cu adevărat interesant. Și este chiar dedesubt – putem să ne ducem și să ne întoarcem fără să ne vadă cineva.

– Mă duc eu și îi spun...

– Nici să nu te gândești! După ce mi-ai descris în această după-amiază, trebuie să-i văd colecția cu ochii mei.

– Laura, o mustră el prevenitor.

– Serios, Jeremy. De ce anume crezi că mă protejezi?

De mine.

Să se gândească la a examina acele sculpturi și tablouri cu ea lângă el – mai rău, în brațele lui... Înghiți geamătul ce i se ridicase pe buze, dându-și seama că cel mai mult încerca să se protejeze pe el.

– Și dacă suntem prinși?

– O să spunem că n-am putut să dorm, ceea ce-i adevărat, și că am vrut ceva de citit. Sigur trebuie să fie ceva în biblioteca aia care să treacă drept inofensiv. Și dacă nu? Ei bine, până la urmă sunt femeie măritată.

El fu nevoit să închidă ochii, în ciuda întunericului din jurul lor.

– Într-adevăr.

– Deci ce mai așteptăm?

Cu un oftat dădu picioarele jos din pat și se ridică.

– Îți aduc rochia.

– O, nu te deranja, răspunse ea lejer. Un halat e de ajuns. Mai autentic rolul, nu ești de acord?

Nu se deranjă să întrebe ce rol se imagina jucând în acest moment, nu se deranjă să o contrazică. Bâjbâi însă până la garderobă, aprinse o lumânare și reveni cu ea și cu halatul ei de împrumut pe un braț.

Chipul ei se lumină de nerăbdare.

– Vom găsi ceva, o simt. Mă tem că va trebui să mă cari până jos, zise ea luând halatul greu din mătase de la el și punându-și-l pe umeri. Pot să șchiopătez pe podea, dar treptele...

– Să-ți reamintesc că de la șchiopătatul pe podea aproape că ai căpătat o contuzie?

Ea scoase un sunet nepăsător și ridică mânecile prea lungi pentru a ridica brațele, cum o făcuse noaptea trecută, ca un copil care cere să fie luat în brațe.

– Gata?

În absența unui al doilea halat, el era încă îmbrăcat în pantaloni și cămașă, nici măcar ciorapi.

– Nu crezi că măcar eu ar trebui să mă îmbrac?

Cu o sclipire obraznică în ochi, îl măsură de sus până jos – sau poate era doar pâlpâitul luminii lumânării în adâncurile de cositor.

– Deloc.

Cu mai multă forță decât era nevoie, el puse lumânarea pe noptieră, dădu cuvertura la o parte și o ridică din pat. Ah, Doamne! Fu o tortură când ea se foi să se aranjeze în brațele lui, buclele ei gâdilându-l pe lateralul bărbiei și bicepșii arzându-l.

Cea mai dulce tortură imaginabilă.

La primul lui pas, ea protestă.

– Lumânarea?

– Crezi că poți să o duci fără să-mi dai foc?

Ea își prinse buza între dinți, abia ascunzându-și un zâmbet.

– Cel mai probabil.

În ciuda rațiunii, el o lăsă să ridice sfeșnicul de alamă și să le lumineze ieșirea din cameră. Până la urmă, dacă judecata lui ar fi fost sănătoasă, în primul rând n-ar fi fost niciodată de acord cu această excursie în miez de noapte.

Însă ar fi fost mai înțelept să rămână întins în pat lângă ea, ținând-o de mână și visând visuri imposibile?

Biblioteca lordului Thornton era un spectacol complet diferit de ceea ce văzuse vreodată Laura; cu toate acestea, ea avea ochi numai pentru Jeremy.

El o așeză pe o banchetă capitonată la geam și se apucă să aprindă mai multe lumânări. Picioarele lui goale abia se auzeau pe covorul gros turcesc. Putea să vadă părul negru de pe gambele și antebrațele lui, unde își suflecase mânecile umflate ale cămășii. Ar fi trebuit să se înroșească pentru că ea îl invitase – nu, insistase – să vină cu ea, așa dezbrăcat. Dar își luă privirea de la el abia când Jeremy se întoarse din nou spre ea. Se concentră, în schimb, pe propriile degete, încâlcite în nodul cordonului de la halat.

Să fi vrut și nu i-ar fi găsit vreun defect. Chiar și chipul lui i se părea perfect, deși zărise o mică cicatrice argintie deasupra unei sprâncene și zâmbetul lui era mereu ușor strâmb. Avea un corp suplu și nu era cu mult peste înălțimea medie; deci nu era sigură de unde provenea forța să o ridice și să o care cu așa ușurință, deși avea bănuielile ei. Dacă ar fi fost vreodată destul de norocoasă să-l vadă doar în pantalonii albi cambrați ai uniformei de ofițer, era destul de păcătoasă să creadă că acele bănuieli s-ar dovedi corecte.

Și, desigur, cea mai mare vină a lui era că nu fusese complet sincer cu ea cu privire la motivul pentru care venise după Lady Sterling sau ce trebuia să facă cu ea acum că o găsise.

Nu asta, era ea sigură când el începu să studieze rafturile în locul ei, fără să știe măcar ce să caute.

Nu-i făcea o plăcere deosebită să găsească defecte bărbaților. Deseori își dorea ca aceștia să nu-i ușureze așa de mult sarcina. Tatăl ei, amicii lui etern beți, fiecare bărbat de la care furase: Penhurst, Thornton și restul – oricare dintre ei ar fi fost suficient ca explicație pentru hotărârea ei de a rămâne necăsătorită.

Dar adevărul era că încă nutrea o fărâmă de speranță în piept – speranța nebunească de a putea întâlni într-o zi un bărbat care să o merite. Un bărbat cu umor, eleganță, un dram de inteligență. Un bărbat care să creadă în justiție și în cauza lui Lady Sterling.

Și lordul Sterling avea ceva – o, dar zeilor le plăcea să râdă din când în când, nu-i așa? – care atâtase un tăciune aproape stins într-o flacără arzătoare.

El se întinse după o carte pe un raft mai sus și ea privi cum, prin materialul subțire al cămășii lui, mușchii spatelui se încordau și se întindeau.

Sau poate acea căldură din miezul ei, ondulându-se prin membrele ei, arzându-i obrajii... poate că nu era speranță. Poate că avea o cu totul altă sursă.

Își îndreptă atenția spre cameră, mustrându-se că uitase pentru ce veniseră. Lumina lumânărilor era insuficientă pentru a vedea prea multe detalii, dar gustul lui Thornton nu era subtil. Își imagină plăcerea bolnavă pe care un astfel de bărbat ar avea-o în a-i ordona unei fete ca Dora să vină în bibliotecă cu ceaiul sau să-i ceară bietei domnișoare Godfrey să caute o carte pentru lecțiile elevilor ei.

Laura nu era o mironosiță. Nu vedea nici o rușine dacă domnișoara Godfrey se strecura din camera de studiu într-o după-amiază pentru a studia tabloul de pe peretele opus sau dacă servitoarele se certau pe al cui rând era să facă focul în bibliotecă pentru că doreau să se holbeze la perechea – sau poate era un trio? – de figurine sculptate de pe poliță. Dar ca asemenea imagini să le fie aruncate în față, în necunoștință de cauză și nedorind, iar apoi acea experiență să fie urmată de Thornton penetrând...

– Ți-e frig lângă geam?

Gândurile, nu temperatura, o făcuseră să se cutremure.

– Un pic. Dar o să fiu bine.

Jeremy se întoarse la privitul rafturilor de cărți, trecând cu degetele de-a lungul unui rând de cotoare, scoțând din când în când din raft câte un volum, frunzărindu-l și apoi punându-l la loc.

– Remarcabil.

După cum rostise acel singur cuvânt, ea aproape că își dorea că el să se fi uitat la ea, nu la cărți.

– Ce anume? întrebă ea.

– Cât de neremarcabil este totul, răspunse el, ridicând privirea la raftul în fața căruia se afla. Adică este o colecție extraordinară, munca a generații. Ceea ce înseamnă că este ca și cum am căuta acul în carul cu fân. Adică oricare dintre aceste cărți ar putea fi...

De valoare.

Când el se întrerupse înainte de cuvântul așteptat – se opri, de fapt, închizând gura cu așa o forță că ea îi auzi dinții lovindu-se –, ea se uită la profilul lui.

Ce anume sperase că va găsi?

Nu ceva pur și simplu vechi. Chiar și ea, că un ochi neformat și o privire rapidă văzuse volume care ar fi trezit interesul unui anticar.

– Multe dintre cărțile astea sunt comune și nu-s neapărat pe subiecte la care te-ai aștepta de la Thornton, dacă te uiți la tot ce mai e pe aici. Flutură un braț, referindu-se la cameră și la diferitele lucruri cuprinse în acel gest cuprinzător. Uite-o pe asta, de exemplu, zise el, scoțând un volum subțire de pe raftul din fața lui și ținând-o în așa fel încât ea să-i vadă coperta.

– Nobilul joc de șah, citi ea, mijind ochii pentru a putea citi titlul ștanțat în lumina slabă.

– Da. Scrisă în urmă cu mai bine de cincizeci de ani de un sirian din Alep și apoi tradusă în franceză. Tatăl meu m-a învățat, folosind chiar această carte. Încă mai am volumul. Durerea nostalgiei din vocea lui o făcu să aibă un nod în gât. E destul de ciudat să crezi că tatăl lui Thornton ar fi putut să facă la fel.

– Sau că el folosește cartea aceea să-și învețe propriii băieți.

– Mă îndoiesc și nu doar pentru că Thornton nu-mi pare genul de bărbat cu sentimente paterne deosebite. Vezi tu, metoda de notație a lui Stamma nu mai este la modă, explică el, apropiindu-se de ea cu cartea deschisă la o pagină oarecare.

Coloane de numere și litere ajunseră la ochiul ei.

– Parcă-i un cod.

Zâmbetul lui Jeremy era ciudat.

– Da, bănuiesc că da. Se folosește de notițe de algebră pentru a expune o serie de mișcări.

Ea văzu entuziasmul copilăresc și gesticulă spre o mică masă de jocuri la câțiva pași distanță, a cărei marchetărie de deasupra era concepută în șablonul unei table de șah și cu piesele lângă.

– Îmi arăți?

El o ajută să se ridice și să meargă șchiopătând vreo șase pași până la cel mai apropiat scaun, apoi el se așeză în scaunul opus.

– Fiecare număr se referă la o anumită coloană de pe tablă, explică el, arătându-i pagina, care era împărțită în coloane marcate cu Alb și Negru. Unu, doi, trei și așa mai departe. Arăta în timp ce vorbea. Și fiecare literă, zise el, încuviințând din cap spre carte, indică o piesă. A este pentru tură, B pentru cal. Plasă fiecare piesă în pătratul ei pe tabla de șah. Apoi o iei de la capăt în direcția opusă pentru negre.

– P este de la pion? ghici ea.

– Exact. Și crucile, zise el, subliniind un mic simbol cu degetul, arată când este pus regele în șah. Un sistem elegant unde nu prea este loc de confuzii.

Acolo, Laura nu putu să fie de acord, pentru că nu știa aproape nimic despre joc, fiecare pagină i se părea doar un talmeș-balmeș de litere și numere. Ușurința cu care Jeremy clarifica înțelesul lor scotea la iveală o parte din el pe care ea nu o bănuise anterior.

Acum tabla era plină între ei.

– Jucăm?

– Cu siguranță voi pierde, insistă ea cu un râset rușinat.

El nu o contrazise.

– Primul meci, aproape sigur. Dar ai genul de minte care s-ar descurca bine la șah. E nevoie să privești înainte, să anticipezi mișcările adversarului, știind cum să-ți deghizezi propriile motive până-i prea târziu ca adversarul să recupereze.

Nu era o descriere rea pentru rolul ei de Lady Sterling.

O cunoștea surprinzător de bine și, cel mai surprinzător, părea să-i placă ce știa.

Îi dădu cartea deschisă ei.

– Începe de aici. Stamma va fi ajutorul tău de luptă în acest meci, în vreme ce eu trebuie să mă descurc singur. Deși, ca să fiu sincer, cândva memorasem acele pagini.

Zâmbi la propriul lui entuziasm și inima ei tresări la acel zâmbet pieziș.

Ea urmări conștiincioasă fiecare notație, recunoscătoare pentru răbdarea lui în timp ce ea număra pătratele cu degetul și murmura în șoaptă literele și numele pieselor. Fiecare mișcare avea nevoie de dublul timpului necesar.

După câteva mutări, când era pe cale să ridice degetele de pe regina ei, el clătină din cap.

– Asta n-are cum să fie corect, zise el, strângând delicat degetele în jurul degetelor ei pentru a pune piesa unde fusese. În ciuda frigului din cameră, mâna lui era caldă. Încearcă din nou.

Foarte distrasă, mai întâi de senzația atingerii lui și apoi de absența atingerii, abia se putea concentra pe linia corectă din tabel. În sfârșit, cu un oftat de exasperare, îi arătă pagina.

– Dacă nu-i mișcarea corectă, atunci eu nu mai înțeleg nimic.

El se întinse încrezător după carte și ea o ținu de așa manieră încât să o vadă amândoi, manevrând-o ușor ca degetele lor să se atingă.

– E nevoie de ceva timp să te obișnuiești. Ține minte, trebuie să numeri de la stânga la dreapta... Se opri, încruntându-se, și luă complet cartea în mâna lui. Asta-i greșit, ar trebui să fie c, nu e. Nebunul, nu regina.

– Poate are pagina un defect, sugeră ea, uitându-se, și doar arată ca un e.

Încruntătura lui se adânci.

– Bănuiesc că ar putea. Avem nevoie de mai multă lumină ca să fim siguri.

Punând în practică ceea ce tocmai spusese, aduse sfeșnicul și îl așeză pe masă, apoi ținu cartea în mâna întinsă cu lumina între pagină și fața lui.

Reticentă să fie prinsă studiindu-i trăsăturile în acea lumină caldă, ea coborî privirea la tabla de șah. Pentru un moment își imagină că ceea ce văzu erau niște simple umbre sau poate rezultatul unor ochi obosiți, pentru că acum era probabil foarte târziu.

Dar nu. În timp ce lumina lumânării pâlpâia peste piesele de șah sculptate, scotea în evidență anumite detalii ce trecuseră neobservate în camera slab luminată.

Duse degetele la buze pentru a acoperi ceva între o exclamație și un chicotit.

– O, vai de mine!

Jeremy se întoarse pe jumătate spre sunet, dar ochii îi erau încă la carte.

– Hmm?

– Ce spuneai mai devreme? Că ai fost surprins că lordul Thornton ar fi interesat de ceva atât de obișnuit ca... ăăă... șahul?

– Cum adică?

Se uită la ea, gândindu-se evident încă la carte. Apoi în ochii lui se văzu alarmarea la expresia ei și privirea lui o urmări pe a ei.

– O, Dumnezeule!

Piesele de pe tabla de șah erau niște omuleți extraordinar de bine dotați, calul cu un suspensor umflat și nebunul cu un adevărat toiag desfăcându-i sutana. Și fiecare pion era nici mai mult, nici mai puțin decât replica perfectă în miniatură a organului masculin.

Când, în sfârșit, ea ridică ochii de la tablă, descoperi că Jeremy nu mai ținea strâns cartea din cauza șocului și paginile cărții începuseră să se ardă în flacăra lumânării.

– Jeremy! Cartea!

El smuci ochii mari de la tabla de șah la Nobilul joc de șah și închise volumul cu așa o forță încât lumânarea tremură și aproape se stinse.

– Iartă-mă, domnișoară Hopkins! zise el rigid, refuzând să se uite iar în jos. Pe pomeții lui perfecți se întindea o culoare minunată.

Știind gusturile lui Thornton, ar fi trebuit să verific mai bine înainte ca noi...

– Prostii! zise ea. Nici unul dintre noi n-ar trebui să fie surprins că lordul Thornton ar avea o asemenea – făcu un cerc cu mâna, căutând un cuvânt potrivit – curiozitate în posesia lui. Și eu ți-am cerut să-mi arăți cum se joacă șahul, dacă-ți amintești.

– Deci nu ești supărată pe mine?

– Pe tine? zise ea ironică. Dacă aș insista mai mult de un moment asupra gândului că lordul Thornton privește cu satisfacție în timp ce o servitoare inocentă este pusă să șteargă praful și să lustruiască fiecare dintre piesele astea, aș fi chiar furioasă – pe el.

El se încruntă și murmură acordul, iar ea se întrebă dacă mai exista vreun alt bărbat printre cunoștințele ei care ar fi înțeles, ca să nu mai zică despre indignarea îndreptățită pe care o împărtășeau.

– Dar, în absența unor asemenea gânduri, continuă ea pe un ton mai lejer, pentru un meci între oameni căsătoriți ca noi, mărturisesc ca toată chestia mi se pare destul de... amuzantă. Înclină capul să se uite mai bine la câteva piese. Până și regina nu pare deranjată.

Cea mai apropiată dintre figurinele celor două femei avea fustele ridicate până la talie și părea că se masturba.

– Laura.

Mustrarea din vocea lui Jeremy era teribilă, dar în colțurile gurii lui apăru un zâmbet reticent.

Amuzant, zisese ea. Excitant ar fi fost mai onest. Nu piesele de șah în sine, care erau ridicole, fantezia unui adolescent. Ci lumina delicată, slabă. Amintirea mâinii lui Jeremy ghidându-le pe ale ei, capetele lor aplecate peste masă. Atenția lui la sentimentele ei. Erau genul de lucruri care topeau inima – și rezistența – unei femei.

La fel ca și nerăbdarea de a se întoarce în patul lor comun când el declară:

– Gata cu exploratul în noaptea asta.

Stinse lumânarea, apoi se ridică să o ia în brațe. Urcară în tăcere pe scările servitorilor, drumul lor fiind luminat de singura lumânare pe care ea o adusese jos. Voia să o arunce și să fie liberă să-și pună mâna pe pieptul lui, să alunece cu ea peste umărul lui și să șteargă ultima bucată de spațiu dintre ei.

O, nu voia să dorească așa. Să se minuneze așa.

Lady Sterling nu era obișnuită ca curiozitatea ei să nu fie nesatisfăcută.

Odată ajunși în dormitorul albastru, el o așeză pe marginea patului și-i luă sfeșnicul, ca ea să-și poată da jos halatul înainte de a se întinde. Degetele ei nervoase bâjbâiau încercând să desfacă nodul.

– Mă gândeam...

El puse sfeșnicul pe noptiera de lângă pat cu un gest deliberat și nu zise nimic. Din el radia tensiune. O simțise în brațele lui.

– Te... plac, Jeremy. Cu siguranță nu mă așteptam, dar... te plac.

Fără să se întoarcă, el făcu o plecăciune ironică. Lumina lumânării sublinia fiecare detaliu al profilului lui, dar îi lăsa expresia în umbră.

– Acum ar trebui să-ți mulțumesc?

– Nu mă aștept să o faci, nu. Răsuci mai strâns capătul unui șnur din mătase în jurul degetului arătător. Dar speram că mă vei... săruta.

În maxilarul lui tresări un mușchi.

– Așa sperai?

– Ar împrumuta un aer de autenticitate reprezentației noastre ca Lord și Lady Sterling.

– Chiar dacă nu ne vede nimeni?

O sprânceană neagră se arcui neîncrezătoare.

– Am putea să o considerăm o repetiție privată pentru rolurile noastre în public.

– Și crezi că un singur sărut va fi suficient pentru repetiție?

Se întoarse lent până când ajunse cu fața la ea. Se aplecă înainte, ținând mâinile pe saltea, de o parte și de alta a șoldurilor ei.

– Gândește-te bine înainte să răspunzi, pentru că eu nu mă pot căsători cu tine, Laura. Privirea lui nu avea scrupule, era plină de ceva asemănător cu furia. Nu vei fi niciodată realmente Lady Sterling.

Ea își umezi buzele ca să vorbească și descoperi că-i tremurau.

– Presupui cam multe, milord.

Se îndepărtă instinctual de el, ceea ce doar păru să-l încurajeze să se apropie. Suficient de aproape ca ea să vadă adevărul: ceea ce confundase cu cruzime în ochii lui era, de fapt, durere. Durere și o foame pe care o înțelegea mult prea bine.

– Un sărut, promise ea, micșorând distanța pe care o pusese între ei. Nu mai mult.

– Nu mai mult, fu el de acord și-o sărută.

Capitolul 12

Trecuseră doisprezece ani între primul sărut al lui Jeremy și acesta.

Tot doisprezece ani trecuseră de la ultimul lui sărut. Doisprezece ani de când moștenise titlul de viconte Sterling și se dusese la cârciuma din sat mai mult ca să-și înece amarul decât să sărbătorească, iar Sally Miller, fiica unui moșier local, se urcase în poala lui și-l sărutase în fața a jumătate din sat și el își dăduse seama că nimic nu va mai fi vreodată la fel.

În acea după-amiază, descoperise că un titlu pe care nu-l voia și nu-l merita îl făcea oricum interesant pentru ceilalți. Și o partidă bună, așa cum fiul unui rector nu fusese niciodată. Știind că nu-și putea permite să se însoare, Jeremy o dăduse la o parte cu delicatețe pe Sally și jurase că nu va bea, nu se va săruta și nu va face toate lucrurile care ar putea duce la asta.

Dar doisprezece ani, după cum se vedea, era foarte mult timp. Suficient ca un astfel de jurământ să devină fragil. Se transformă în praf sub prima atingere a buzelor Laurei.

Doamne, mai existase vreodată ceva atât de moale, de minunat și de cald? Era nehotărât între dorința de a devora imediat dulceața lor și a le savura o oră – pentru că, deși ea fusese de acord doar cu un sărut, dacă el nu ridica niciodată buzele de pe ale ei, acel unic sărut nu putea să continue la nesfârșit?

Având grijă să nu întrerupă legătura dintre ei, își susținu greutatea într-un braț și pe celălalt îl strecură sub capul ei, petrecându-și degetele prin buclele ei scurte, aurii și învățându-i curbele delicate. Volumul catifelat al buzei ei inferioare. Vârfurile buzei superioare, încântător de ascuțite ca și ea. Avansul și retragerea unui dans pentru care el nu avusese profesor, dar pe care îl știa pe de rost.

Dacă el era timid, ea era îndrăzneață, petrecându-și brațele în jurul coastelor lui și trăgându-l mai aproape, primind greutatea lui cât el o împingea în saltea. Îi simți sânii urcând și coborând cu respirația ei rapidă, răspunzând și imitând ritmul pulsului lui.

Din nou și din nou, când apăsarea fermă a buzelor se înmuie și se mișcă, el se temu de sfârșit, gândindu-se că nu mai putea continua mult. Apoi buzele ei se deschiseră sub ale lui și simți căldura umedă a respirației ei, auzi murmurul lacom al ei și sărutul deveni mai pasional. Cu gura deschisă și dornică, ea își puse o mână mai sus, în vreme ce degetele celeilalte mâini strânseră cămașa lui, unghiile ei zgâriindu-l ușor pe spate. Prima atingere timidă a limbii ei pe buzele lui, o aluzie, un gest și el se pierdu.

Nu doisprezece ani de la ultimul lui sărut. O veșnicie. Și dacă ar fi știut că asemenea sărutări existau pe lume, n-ar fi supraviețuit niciodată așteptării.

Se deschise pentru ea, o lăsă să facă ce voia, în timp ce limba ei intra în gura lui, fiecare atingere o lecție de plăcere și de cum să oferi plăcere. Când ea înclină capul, unind buzele lor, el preluă controlul sărutului și-i arătă ce învățase. Contrastul erotic dintre dinții ascuțiți și limba alunecoasă. Arcuirea senzuală a palatului. Promisiunea tremurată a unui geamăt.

În anii din armată, muncise din greu să dezvolte o serie de abilități, numere, litere, matematică, limbi străine, orice ținând de arta antică a criptografiei.

Dar, oricât ar fi vrut el, acele preocupări academice nu-i șterseseră complet interesul pentru alte lucruri. Petrecuse mult prea mult timp singur în celula lui de monah din Subteran, gândindu-se la cum ar fi să sărute o femeie ca Laura...

Nu. Nu ca Laura.

Niciodată nu fusese suficient de curajos să invoce o astfel de femeie, nici măcar în visele lui.

Un sărut. Nimic mai mult.

Cu riscul de a întrerupe sărutul și promisiunea lui, își mută buzele de pe ale ei. O șansă pentru a cunoaște catifelarea delicată a obrazului ei, pentru a explora golul sensibil de sub urechea ei, pentru a simți pulsul de la gâtul ei. Pentru a confirma că sub acea carapace impenetrabilă ea ascundea un miez voluptuos, vulnerabil.

Ea ridică un picior peste șoldul lui și-l petrecu peste talia lui pentru a-l trage și mai aproape. Corpurile lor îmbrăcate sumar se potriveau de parcă chiar erau soț și soție și el se cutremură. Ea îi spusese că era un domn și un domn va fi, indiferent cât de grosolane erau gândurile lui de moment.

Deși vulgare nu prea era cuvântul potrivit pentru a le descrie: nu se putea gândi decât la cât de fină ca mătasea era pe oriunde o atingea, oriunde voia să atingă, lucru care-l întărea peste tot din cauza nevoii.

– Sunt împunsă.

Chicotitul ei bâzâi pe buzele lui când el urca cu ele de pe gâtul ei spre gura ei.

Își reprimă un geamăt, știind că ar trebui să se scuze, deși nu-i părea rău. Niciodată nu fusese așa de tare. Deși nu avea cum să-și ascundă starea, se mișcă un pic, încercând să-i facă pe plac. Dar asta nu păru decât să înrăutățească lucrurile.

– O, șopti ea, foindu-se sub el. Ce este asta?

– Eu... O, Doamne. Era ceva în neregulă cu el? Erecția nu era o reacție normală la sărutări? Se ridică pe cât de repede reuși să-și folosească mușchii încordați ai umerilor, preluând toată greutatea pe brațe. Îmi pare rău. Eu...

Chipul i se înroși. Și ea se ridică, cu brațele încă în jurul corpului lui.

– Nu asta, dragul meu soț. Zâmbetul ei era șiret, ușor obraznic, deloc mâhnit. Asta. Scoase într-o secundă o carte subțire de la spatele lui și o întoarse cu coperta spre lumină. De ce ai băgat în pantalonii tăi volumul Nobilul joc de șah al lordului Thornton?

Jeremy nu se putu gândi la un răspuns. Tot sângele părea să i se i se fi scurs din creier și nu reușea să-și amintească ce-l apucase să ia cartea din bibliotecă. Când în sfârșit își aminti – pentru că credea că mișcările greșite la șah s-ar putea să nu fi fost o simplă eroare de tipar și voia să studieze paginile mai pe îndelete – nu era o explicație pe care să i-o poată da.

Și în tot acest timp se întreba cât durase un sărut, cât de departe puteau să meargă cu testatul limitelor de doar atât, dacă cotorul cărții lui Phillip Stamma cu contribuția lui la jocul regilor n-ar fi împuns-o pe Laura în picior.

În acest moment își dori să fi lăsat blestemata de carte să ardă.

– Ăăă. Păi, vezi tu...

Ea dădu capul pe spate ca să se uite mai bine în ochii lui.

– Mi s-a părut că te-ai cam fâstâcit la tabla aia de șah obraznică și că te cam grăbeai să pleci. Bănuiesc că din greșeală...

– Exact, fu el de acord, luând cartea de la ea cu o mână și cu cealaltă trecând prin părul lui, de parcă, făcând asta, putea să-i aranjeze buclele ademenitoare ciufulite. O simplă neatenție. O voi duce jos acum, da?

Băgă volumul la subraț și se apucă să-și bage marginea cămășii înapoi în pantaloni – când se desprinseseră așa de mult?

– Ar trebui să te culci, îi zise el, făcând un semn din cap către pat și încercând să nu se mândrească cu faptul că respirația ei era un pic neregulată.

– Ești... ești sigur? întrebă ea încruntându-și fruntea.

– Da, minți el. Sunt sigur. Unul dintre ei trebuia să se prefacă. E mai bine dacă eu... dacă tu... mă rog.

Ea ridicase cearșafurile și-și mișca lent picioarele goale în pat. O, ce își dorea să le urmeze, nimic nu dorea mai mult decât să se desfete cu buzele ei umflate de sărutat și în ochii ei cu pleoapele lăsate.

Ridică sfeșnicul.

– Cred că mă mai uit un pic prin bibliotecă. Să nu mă aștepți.

Ea se întinse la loc în pat și trase cuvertura până la bărbie, așa că, atunci când vorbi, vocea ei era un pic înfundată și el nu-i mai putu judeca tonul. Dezamăgire? Batjocură?

– O să răcești.

Doamne, așa spera. În acest moment, o baie într-un lac de gheață n-ar fi fost de ajuns ca să-i stingă focul.

Doar că, chiar și biblioteca rece, întunecată îl făcea să-și dorească să rămână și să se cuibărească în căldura patului pufos cu ea.

– Îngrijorarea ta față de soție este impresionantă.

De sub cearșafuri se văzu zâmbetul ei și în expresia ei reveni ceva din încrederea ironică în sine.

– Vezi? Ți-am spus că doar un sărut va îmbunătăți reprezentația noastră ca proaspăt căsătoriți.

El plecă capul.

– N-ar fi trebuit niciodată să mă îndoiesc de tine.

– Pe viitor, zise ea, căscând în timp ce se aranja pe pernă, ai grijă să nu o mai faci.

Jeremy se dădu jos din pat, luând sfeșnicul cu el. Umbrele se întinseră între ei.

– Nu, milady. Mi-am învățat lecția.

Nu credea că pasiunea ei fusese jucată. Știa că a lui nu. Chiar și așa, sărutul lor pasional era dovada proaspătă că, jucând acele roluri, putea să fie periculos.

Era momentul să-și amintească de rolul lui: agent secret pentru Coroană.

Lady Sterling fusese sărutată de vreo șase filfizoni, mereu cu o parte din mintea ei concentrată la cum să scape din mâinile care o prinseseră și cealaltă parte a minții imaginându-și premiul pe care intenționa să-l fure. Uitase acele sărutări înainte să se termine.

Laura însă era mai mult o novice în arta sărutatului, pentru că nu avusese niciodată nici măcar un pretendent. Mare parte din experiența ei era limitată la a asculta discuțiile servitoarelor despre respirația urâtă, salivă, limbi forțate între buze și aproape băgate pe gât și întrebându-se cum putea cineva să simtă plăcere cu așa o acțiune.

Până în noaptea asta. Până în acel moment pe scări, în brațele lui Jeremy, când dorise... ceva. O apropiere care nu era doar practică, care clar nu se cuvenea. Sigur, în comparație cu a-i cere să o dezbrace și a insista să doarmă în patul ei, un simplu sărut ar fi inofensiv?

Se dovedi însă că sărutările nu erau simple. Erau minunat de complexe. Un prolog shakespearean care introducea personajele și stabilea tonul și chiar dezvăluia intriga – totul fără a strica piesa. Știind cum se termină piesa, tot rămânea destul loc ca să te întrebi cum ajungeai acolo, să te minunezi de multitudinea de căi laterale ce duceau la acea destinație. Un asemenea prolog doar îți deschidea apetitul pentru mai mult.

Și asta, desigur, era problema. Fusese în mod explicit de acord cu doar atât și la acel moment vorbise serios. Dar sărutările erau chiar plăcute până la urmă când îți plăcea persoana care te săruta. Mai mult decât plăcute. Undeva pe drum, un sărut care începuse delicat și timid se transformase în ceva care nu stingea focul, ci-l aținea.

Când devenise ea crudă? Crudă cu ea însăși, pentru că încă tânjea și dorea, chiar mai mult decât înainte. Și crudă cu el, pentru că era

sigură că și el tânjea singur în biblioteca rece, întunecată, unde clar fugise în loc să riște să facă lucrul lipsit de onoare.

Nu că în opinia ei sărutările – sau chiar mai mult de sărutări – erau rușinoase. Ce conta era dacă erau dorite de ambele părți.

Apoi își aminti de expresia ciudată din ochii lui. Când lucrurile se porniseră, el participase dornic la sărut, dar n-ar fi putut să spună că sugestia ei fusese neapărat bine primită. Acea sclipire de... ceva, ridicându-se din adâncurile albastre. Furie, crezuse ea la început. Frustrare. Precauție. De parcă el își reținuse o durere permanentă până când nu mai era recunoscută ca atare – cel puțin nu de cei care nu doreau să o vadă.

Pe urmele acelei expresii enigmatice fusese declarația lui că nu se va căsători cu ea. Ei bine, ea nici nu voi, nici nu se aștepta la o cerere în căsătorie. Nici de la el. Nici de la nimeni.

Dar o cam deranjase un pic când el insistase că ea nu va fi niciodată realmente Lady Sterling, acea aluzie că el nu o credea vrednică de titlul lui.

Dacă se gândea mai bine însă, se întrebă dacă reținerea lui deriva din aceeași sursă cu durerea. Nu din cauza ei, ci de la ceva din trecut, ceva din interiorul lui. Ce se întâmplase de un domn tânăr, atrăgător, inteligent hotărâse ca niciodată să...?

De pe buzele ei se ridică un râset ironic. Nu era și ea o lady atrăgătoare, inteligentă care ajunsese cam la aceeași concluzie? Adevărat, ea mereu considerase că statutul de persoană căsătorită oferea mai multe beneficii domnilor decât doamnelor. Doar dacă doamna nu era disperată, ceea ce ea, slavă Domnului, nu era.

Cu siguranță nu atât de disperată încât să gândească cu orice alt organ în afară de creier. Când vreodată își lăsase comportamentul condus de dorințe – în afară de dorința de răzbunare, desigur? Acum, mai mult ca niciodată, trebuia să fie Lady Sterling, nu Laura. Trebuia să-și folosească abilitățile de investigator.

Chiar dacă însemna să petreacă mai mult timp decât îi plăcea gândindu-se la Jeremy.

Bun, atunci. Căpitanul Addison avea același ofițer superior ca fratele ei. O coincidență? Puțin probabil. Mereu îl considerase pe Fitz cam trântor. Dar Jeremy clar nu i se părea să fie așa. Judecase ea greșit? Serios, ce fel de ofițeri aveau voie să piardă timpul prin

Londra, venind la ceai cu mătușa lor sau ducându-și sora la teatru? Sau umblând aiurea prin Kent vreo două săptămâni?

Nu soldații obișnuiți, asta era clar. Ar fi prea egoist să creadă că armata britanică chiar era pe urmele ei?

Sperau că Lady Sterling îi va conduce la ceva important, ceva valoros?

Sau o făcuse deja?

În întuneric își aminti de vocea lui Jeremy: Îmi povesteai despre... o carte. Ai spus că fratele tău a fost cumva implicat?

Închise ochii și încercă să-și amintească tot ceea ce zisese și făcuse Fitz în ziua în care venise în vizită pe neașteptate la mătușa Mildred, care nu era acasă, și zărise cartea veche pe masa de lângă geam – cea pe care ea o luase de la lordul Thornton, cu ajutorul doamnei Croft. Ridicase coperta verde, încercase să mascheze că își băga nasul printr-o curiozitate nepăsătoare. Reacționase el cumva la ceea ce văzuse când pagina cu titlul ieșise la iveală? Frunzărise cartea? Scosese un sunet din gât? Sau înflorea ea amintirea?

Nu putea să fie sigură. Își aminti propria surpriză la interesul lui; pe Fitz nu-l interesaseră niciodată prea mult cărțile. Și mai mare fusese uimirea ei la oferta lui ulterioară de a vedea cât putea să-i obțină pe carte, după ce ea mințise cu privire la proveniența și scopul cărții. Presupusese că intenția lui fusese să fie amabil cu mătușa lor, nimic mai mult. Dar dacă motivele lui fuseseră... ei bine, nu neapărat egoiste? Nici altruiste.

Interesul lui Jeremy pentru cărți i se părea destul de în concordanță cu caracterul lui, deși nu-l cunoștea suficient să pretindă asta. Dar avea paloarea cercetătorului și-și amintea nu doar intrigile din piese, ci scenele, replicile și actorii. Fitz și-ar fi putut însoți sora un sezon la toate reprezentațiile din Covent Garden și tot ar fi fost imun la asemenea cunoștințe.

Desigur, ceea ce era cu adevărat izbitor era interesul lui Jeremy în povestea unei anumite cărți și în faptul că anterior aparținuse lordului Thornton. Poate că Jeremy fusese trimis să o urmărească, dar nu regreta faptul că ea îl adusese aici.

Își aminti modul în care el scanase rafturile de jos, principiile după care își ghidase căutările fiind încă neclare pentru ea. După ce ea îi povestise despre cartea de bucate, era clar că el se așteptase să mai fie ceva în biblioteca lui Thornton – dar ce anume? Ce avea

contele de voia Jeremy... și armata britanică? Degetele îi coborâră pentru a testa mica zgârietură din spatele genunchiului făcută de Nobilul joc de șah. De ce luase pe furiș cărticica din bibliotecă? Găsise ceea ce căuta? Găsise ea?

Urcă lent cu degetele pe interiorul piciorului. Dorința dintre picioarele ei se liniștise la un pulsat ocazional de o sensibilitate sporită. Ca regina de la șah, nu avea decât să ridice marginea cămășii pentru a reduce la tăcere acel al doilea puls – pentru moment, oricum. Cu primul deget atinse perii sensibili prin bumbacul subțire; cea mai ușoară atingere și tot îi iuți respirația.

Dacă era greșit să se atingă nu era o întrebare la care se gândise vreodată. Nu făcea rău nimănui și-i limpezea mințile pentru lucruri mai importante. Dar ar fi greșit să se atingă și să se gândească la Jeremy? Oarecum lipsit de respect să-și imagineze degetele lui cu vârfuri boante în locul degetelor ei, ridicându-i cămașa și deschizând cârlionții aurii?

Dacă el se întorcea chiar în acest moment și o surprindea, îi vedea obrajii îmbujorați la lumina lumânării, auzea cât de alunecoasă era și vedea ritmul antrenant al mâinii ei pe sub cuvertură... și el s-ar înroși, la început, și și-ar feri privirea. Aproape că și-l imagina, acolo lângă ușă. Dar apoi... apoi bărbatul care o sărutase cu așa o foame cu siguranță ar fi venit mai aproape, cu ochii întunecați de înțelegere și, da, dorință. Va fi el mulțumit să privească sau va pune sfeșnicul deoparte și i se va alătura în pat? S-ar atinge? Ar atinge-o...?

– Aaaah!

O cutremură orgasmul, zgomotos și fără remușcări.

Ușa dormitorului rămase închisă.

După câteva momente, în timp ce respirația și pulsul îi reveneau la ritmul normal, constant, gândurile ei încâlcite începură să se alinieze și să se ordoneze, precum apele agitate după o furtună.

Fusese impresionată de afecțiunea lui Jeremy pentru sora lui și de suferința pierderii tatălui său. Fusese intrigată de ideea că-l știa pe fratele ei, o știa pe ea, știa lucruri despre ea, cum era teama ei de ploaie, lucru despre care se îndoia că Fitz îl înțelegea.

N-ar fi trebuit niciodată să piardă din vedere faptul că acest bărbat nu era interesat de Laura Hopkins, ci de Lady Sterling.

Ei bine, o găsise. O însoțise la conacul Thornton. Și acum, datorită gleznei rănite și deciziei de moment de a pretinde că el era soțul

ei, avea nevoie de ajutorul lui. Dar dacă el găsea ceva în birou care să-l distrugă pe conte, va merita.

Nevoia de Jeremy era doar un aranjament temporar.

„Și dorința", se gândi ea, trăgând cămașa la loc peste genunchi unde-i era locul, „era o problemă ce putea fi rezolvată cu ușurință și eficiență."

Capitolul 13

– V-ați simțit rău, milady?

În oglinda mesei de toaletă, Laura văzu reflecția lui Dinah care își înclina capul în lateral și privea cu o fascinație incomodă cum Laura își uda degetele și răsucea fiecare secțiune din păr, lăsând de fiecare dată o buclă elastică. Buclele aurii ale Laurei aveau o nuanță roșcată în lumina soarelui de dimineață.

– Poftim?

– De ce v-ați tăiat părul ăla frumos?

– Pentru că-i eminamente practic, zise Laura, zâmbind în timp ce așeza ultima buclă. Pentru că era mult mai ușor să se deghizeze sub o perucă. Și este la modă, mai zise ea.

Dar cel mai mult, pentru că tatăl meu îmi interzicea să-l tai.

– Dacă ziceți dumneavoastră, milady, fu de acord Dinah, dar cu dubii.

Nefiind nevoie de mâinile ei pentru aranjarea părului lui Lady Sterling, își făcuse de lucru aranjând câteva lucruri în garderobă. Scoase o cămașă de bărbat pentru a o scutura și câteva foi căzură pe podea.

– O, vai!

Laura se întoarse și întinse mâna după hârtii. Servitoarea i le dădu fără să încerce să-și bage nasul în ce conțineau. Când Laura privi în jos, descoperi că Dinah ar fi văzut foarte puțin, chiar dacă le-ar fi studiat o oră. Pe micile pagini, împăturite, apărea un scris apăsat masculin, coloane de litere și numere ce păreau să fi fost copiate din Nobilul joc de șah, cu câteva corecturi.

	W.			B.	
p	~~c~~e	4	p	e	5
g	f	3	~~d~~b	c	6
f	c	~~7~~?	f	c	5

Și așa continua pe toată pagina și pe următoarea.

Deși nu pricepea modificările, era așa de absorbită în efortul ei că nu-și dădu seama că nu mai erau singure până când Dinah nu făcu o reverență.

– Bună dimineața, milord!

– Îmi voi ajuta eu soția de aici, îi spuse Jeremy pe o voce aspră. Poți pleca.

Dinah fugi, apoi ezită în pragul ușii deschise dintre garderobă și dormitor.

– Să vă aduc tava cu micul dejun, milady?

– Mulțumesc, Dinah. Aruncă o privire spre Jeremy. Într-un sfert de oră?

El încuviință brusc din cap și fata plecă, lăsând-o pe Laura liberă să studieze dezaprobarea lui Jeremy. După cum reieșea după cămașa dezbrăcată și foile împăturite, probabil că se întorsese cândva după ce ea adormise, deși era sigură că nu se întorsese în patul lor. Acum era complet îmbrăcat în propriile haine, care fuseseră periate și călcate de valetul lui Thornton. Ar fi zis că arăta perfect respectabil, dacă n-ar fi avut cearcănele de sub ochi, care cumva făceau încruntătura lui și mai aprigă și maxilarul nebărbierit, care-l făcea să arate ca un golan. Un golan foarte chipeș.

– Nu credeam că ai să-ți bagi nasul, zise el, smulgându-i foile din mână.

– Hârtiile alea nu erau neapărat ascunse. Dinah le-a găsit când a ridicat cămașa pe care ai purtat-o aseară, zise Laura și reveni la a-și aranja părul ca să facă ceva cu mâinile. Nu știu de ce-ți imaginezi că trebuie să fi furios pe mine. Nu e ca și cum cineva poate să citească foile. Parcă ar fi scrise într-un fel de...

Vorba încetini pe măsură ce se apropia de capătul frazei și, deși cuvântul cod nu-i ieșise deloc pe gură, toate piesele de puzzle se așezară la locurile lor. Cartea de bucate. Căpitanul Addison din armata britanică. Un joc de șah.

– Ești un spion, zise ea șoptit, mai mult către ea decât către el, întorcându-se pe taburetul mesei de toaletă pentru a fi cu fața spre el.

El deschise gura să nege, apoi mototoli hârtiile în mână și se sprijini de cadrul ușii.

– Aparent nu unul foarte bun.

– Pentru că mi-am dat seama? Ea clătină din cap. N-ar trebui să te aștepți că poți ascunde asemenea lucruri de soția ta.

– Laura.

Din nou acea notă pe jumătate implorare, pe jumătate mustrare. El își încrucișă brațele peste piept și-și îndreptă umerii, de parcă se pregătea pentru orice urma ea să mai spună.

Ea crezuse că în noaptea trecută se vindecase de atracția nedorită față de el. Dar fu nevoită să recunoască că un bărbat frumos cu maxilarul nebărbierit, sprijinindu-se de ușă avea ceva neașteptat de atrăgător.

Prinzând marginea mesei de toaletă, se ridică în picioare și făcu un pas șovăitor spre el.

– La fel de bine ai putea să-mi spui restul cât mă ajuți să trecem dincolo.

El nu o ridică imediat să o ducă, lucru pentru care ea inițial fu recunoscătoare. Nu avea încredere în ea că va putea să țină sub control acele sentimente incomode cât el o cuprindea în brațe și o ținea la pieptul lui.

Dar, după cum se dovedi, petrecerea unui braț în jurul taliei lui încordate și sprijinirea puternică de o parte din el se dovediră la fel de potrivite pentru a-i trezi senzațiile nedorite.

– Pat? întrebă el și parcă ar fi fost iarăși noaptea trecută, atât de puternică era amintirea fizică a lui apăsând-o în saltea cu acel sărut.

– Divan, răspunse ea, clătinând determinată din cap, deghizând doar parțial un fior de dorință. Nu sunt o invalidă.

– Cum dorești. Coapsele lor se atinseră la primul pas lent, atent. Draga mea.

Ultimele cuvinte fură însăilate, un fel de tachinat ulterior. Deci de ce era așa de bucuroasă să-l audă rostindu-le?

Erau un memento a tot – cuvintele, atenția lui, chiar și sărutul – erau bucăți din reprezentație. O reprezentație cu un scop specific și important: să-l împiedice pe lordul Thornton să profite de servitoarele lui și guvernanta copiilor săi. Laura aproape că uitase asta când îl văzuse pe prima oară pe Jeremy în această dimineață, cu părul lui ciufulit și cu firele de barbă umbrindu-i unghiul ascuțit al maxilarului.

– Deci...? insistă ea, sperând că ceea ce avea să-i spună era destul pentru a o distrage de la junghiurile din gleznă și de la orice altceva, cât traversau podeaua. Ești spion.

– Ăsta nu-i un cuvânt de folosit superficial, o avertiză el, cu vocea joasă. De fapt, nu este un cuvânt pe care eu aș alege să-l folosesc. Sunt un spărgător de coduri. Sau mă credeam.

– Și lordul Thornton?

– Nu sunt sigur. Pauză lungă. Dar am văzut destul să devin bănuitor.

– Ce?

El strânse buzele, de parcă se gândea dacă să spună mai mult.

– Astea-s treburi periculoase, nu o indiscreție tinerească sau un ceas de buzunar furat cu care să domini pe cineva. Când ea doar se uită cu nădejde la el, el oftă reticent. Cred că s-ar putea să fie implicat în trădare.

– Trădare?

În ciuda a ceea ce spusese Jeremy, asta părea exact genul de informație pe care Lady Sterling ar putea să o folosească.

– Laura. Vocea lui își pierduse umorul, de parcă știa la ce se gândea ea. Sunt sigur că până și servitoarele de la conacul Thornton ar prefera ca stăpânul lor să nu fie găsit vinovat că-i ajută pe francezi. Pentru că, dacă-i ajută, va fi spânzurat.

– Dar este conte.

– Asta se poate schimba, zise el, aruncând hârtiile mototolite pe masa din lateral și apoi ajutând-o să se așeze. Pentru asta i se poate lua titlul, poate fi judecat ca un om obișnuit. Dacă am dreptate. Petrecând o mână pe sub gamba ei, îi ridică nepăsător piciorul, în vreme ce cu cealaltă mână aranjă perna pe taburet. De parcă, după doar două zile, devenise ceva obișnuit să aibă grijă de ea. De parcă, noaptea trecută, grija nu lăsase locul unor senzații mult mai carnale. Dar nu pot... chiar nu pot...

– Asta are de a face cu eroarea de tipar din cartea de șah? întrebă ea, ridicând notițele lui și netezindu-le pe piciorul întins.

– Mai mult decât atât, cel puțin din ce-mi amintesc eu din instrucțiunile lui Stamma. Mi-am petrecut mare parte din noapte făcând mișcări de șah – în minte, se grăbi el să adauge, prăbușindu-se în scaunul din apropiere. Și nu cred că sunt erori de tipar. Arătă spre hârtiile de la ea. Dar îmi scapă modelul. Am încercat patru limbi

și fiecare chichiță de algebră la care mă pot gândi și tot nu-mi dau seama ce vrea să însemne.

Laura studie din nou coloanele de litere și numere scrise de el, tăierile și semnele de întrebare. Patru limbi? Algebră? Îl judecase greșit pe Jeremy din mai multe puncte de vedere decât putea ea să numere.

– Eu mereu am crezut că mesajele codate sunt scurte și la obiect – o scrisoare, un bilet pe o bucată de hârtie. Mi se pare tare multă agitație să tipărești și să legi o întreagă carte și apoi... și apoi să o pui pe undeva pe un raft într-o bibliotecă? Cum îi ajută asta pe francezi sau... sau pe oricine?

– Atât codul, cât și metoda de transmitere depind de ce fel de informație e nevoie să fie codată, explică el. Dar bănuiesc că Thornton are în posesia lui cifrul, cheia ce permite spargerea codului.

Ea cântări informația asta cu ceea ce știa deja.

– Și cartea de bucate?

– Se aplică același principiu. Lăsă capul pe spate pe scaun pentru a se uita la tavan. De săptămâni îmi frământ creierul cu asta, deși nu-s mai aproape să înțeleg cum funcționează. Și acum, oftă el, mai este una.

Slavă Domnului că o durea glezna sau ar fi cedat impulsului brusc să meargă la el și să-l mângâie delicat cu degetele pe la tâmple și să-i șoptească cuvinte de liniștire pentru a-i alina oboseala. În felul în care ar face o soție.

Era evident că el lăsase deoparte intimitățile de azi-noapte și ea ar fi făcut bine să facă la fel.

În schimb, își făcu de lucru împăturind hârtiile.

– Și Fitz este... știa atunci ce a găsit? Sau mai degrabă ce am găsit eu?

El mișcă capul pe spătarul înalt al scaunului încuviințând oarecum din cap.

– Tocmai decodasem un mesaj despre furtul unei cărți de coduri mascate în carte de bucate franțuzești. El și câțiva agenți de teren o căutau.

– Sigur a bănuit că nu i-am spus adevărul despre cum am obținut-o?

El dădu din umeri.

– Este posibil să fi crezut că cineva încerca să șteargă legătura lor cu cartea sau că a folosit-o pe mătușa ta ca un intermediar inocent pentru a scăpa de carte. Ridică în sfârșit capul de pe scaun și se uită la ea cu ochii clari și intenși în ciuda oboselii. Oricare bărbat care ține la tine ar vrea să ia cartea cât mai repede posibil. Povestea că a dus-o la librar a gândit-o rapid.

– Un chilipir la cincizeci de lire, zise ea cu un zâmbet ironic, luptându-se între a se oferi să-și răsplătească fratele și a întreba de ce, din moment ce el scosese banii, nu-i dăduse mai mult. Doamna Croft ar fi putut să primească o mică avere. Și eu care credeam că nu face cincizeci de șilingi.

– De ce n-ar trebui să iei un preț corect pe o carte veche, rară?

– Sunt de acord că coperta era veche. Dar valoarea unei cărți de bucate stă în folosirea ei și aia clar nu era o favorită. Între sprâncenele lui se adânci o încruntătură nedumerită. Paginile erau imaculate, explică ea.

– Paginile? Încruntătura lui se adânci. Dar...

Un ciocănit la ușă anunță intrarea lui Dinah cu tava cu micul dejun. Jeremy sări în picioare ca să o ajute.

– Mulțumesc, milord, zise ea cu ochii mari.

– Mai devreme m-am răstit la tine și nu aveam motiv. Îmi cer scuze!

Acele scuze lăsară servitoarea fără grai. Laura își putea imagina că nu auzea asta deseori în conacul Thornton.

– Tocmai încercam să-i explic ceva lordului Sterling, zise Laura, atrăgând privirea uimită a fetei asupra ei. Spune-mi, bucătăreasa de aici folosește vreo carte de bucate?

– Adică o carte cu rețete? O, da. Doamna insistă.

– Bucătăreasa are vreo preferată?

– Da, milady. Se uită nesigură spre Jeremy, care își turna o ceașcă de cafea și părea să se gândească ce trebuia să facă: să se ocupe de tava cu micul dejun pentru domn sau să răspundă la întrebările ciudate ale doamnei. Una sau două, zise fata.

– Și cum arată paginile acelor cărți?

Expresia lui Dinah era aproape la fel de nedumerită ca a lui Jeremy.

– Cum arată, milady? Ce vreți să spuneți?

– Hârtia în sine. E curată?

– O, Doamne, nu! Unele pagini sunt așa de pătate de grăsime că le-am putea folosi drept geamuri. Și făină, și mâncare, și bucăți de aia sau de cealaltă lipite pe ici pe colo. Sigur știți cum este, milady, altfel n-ați fi întrebat.

– Da.

Jeremy se apropie și-i dădu ceașca și farfurioara.

– Credeam că nu te pricepi la gospodărie, zise el în șoaptă.

Ea acceptă ceașca și luă o înghițitură înainte de a răspunde pe o voce la fel de joasă.

– Dar îmi place să mănânc. Și de a lungul anilor, Lady Sterling s-a împrietenit cu nenumărate bucătărese.

– Spune-mi, zise el, întorcându-se spre tavă și Dinah, bucătăreasa pregătește vreodată mâncăruri în stil franțuzesc?

– N-aș putea să vă spun, milord. Eu nu servesc la masă și în sala servitorilor n-avem așa ceva. Doriți ceva anume, domnule?

– Nu. Doar mă gândeam... nu contează, zise el, clătinând ușor din cap, de parcă voia să alunge distracție. Mulțumesc și mulțumește bucătăresei pentru tavă. Ne descurcăm de aici.

– Bine, milord, răspunse Dinah cu o reverență și plecă.

Absent, Jeremy turnă o a doua ceașcă de cafea, amestecă puternic, deși nu adăugase nici șapte, nici zahăr și apoi se întoarse la scaunul lui. În timp ce Laura se uita la ce mai rămăsese pe tavă, grămezi de pâine prăjită cu un și o farfurie cu ouă făcute din care încă se ridica aburul, stomacul îi ghiorțăi. Jeremy nu păru să audă.

– Normal, strigă el o clipă mai târziu și puse deoparte ceașca de cafea din care nu gustase.

– Normal ce?

Singurul lui răspuns fu să sară în picioare și să înceapă să se plimbe prin fața focului cum o făcuse în seara sosirii lor, deși acum vatra era goală și el era încălțat cu cizme lustruite ca oglinda. Lungimea poliței putea fi măsurată în trei pași lungi și o întoarcere. Ea îl privi repetând procesul în fiecare direcție: unu, doi, trei, întoarcere.

Pantalonii de astăzi îi veneau mult mai bine decât cei din seara trecută.

În sfârșit, la al patrulea pas nu se opri și nu se întoarse, ci ocoli masa cu micul dejun și se așeză lângă ea pe canapea.

– Nu înțelegi? întrebă el și în lumina dimineții ochii lui erau strălucitori. O carte de bucate adevărată ar arăta precum cea descrisă de Dinah.

– Da, fu ea de acord. De asta m-am și îndoit de val...

– Este o copie, vorbi el peste ea, neputând să-și rețină entuziasmul. Cu unele mici modificări față de original. Cantitatea unui ingredient, de exemplu. Ca și...

Ea deschise cu un deget notițele din poala ei.

– Mișcările din Nobilul joc de șah.

– Exact. Și dacă articolul autentic este la fel de comun ca ghidul lui Stamma, voi putea găsi adevărata carte de bucate, să le compar, să văd diferențele și poate cu o imagine mai de ansamblu, voi...

– Vei ști cifrul. El încuviință nerăbdător din cap. Noaptea trecută, se aventură ea după un moment, ai fost surprins de numărul de cărți obișnuite din biblioteca lui Thornton. Crezi că...?

– Că abecedarul de latină și volumul lui Euclid sunt la fel cu greșeli? Aș zice că-i destul de posibil. Întinse mâinile – după notițele lui, se gândi ea inițial. Apoi degetele lui se strânseră pe ale ei. Ar putea să mai fie vreo duzină.

– O duzină? Cum ar putea Thornton, sau oricine altcineva, să determine care cifru să-l folosească atunci când primește un mesaj codat?

– Probabil că au un cod și pentru asta. Un singur cuvânt ar fi de ajuns. Cine ar clipi la o scrisoare care începe cu mențiunea că au mâncat felul preferat?

Vai, dar mâna lui pe coapsa ei era caldă.

– Sau că a făcut un meci de șah.

– Nu pot fi toate la fel de memorabile ca al nostru, zise el și-i făcu cu ochiul.

Inima ei tresări, ca o căprioară speriindu-se de pericol. Era mult prea ușor să-l dorească când se uita așa la ea; mai rău, când și ea se îmbujora cu succesul. Îi mai aflase un secret, parcă și ea era o spărgătoare de coduri.

Conștiința o atenționă la această idee, deși încercă să ignore. Nu mai lăsase bestia să o deranjeze de ceva timp, cel puțin nu în ceea ce-i privea pe bărbați.

Ți-a dezvăluit cine și ce este, șopti o voce tăcută în interior, pentru că are încredere în tine.

Își cercetă fără milă inima, mintea, sperând să trezească în ea acea parte care mai devreme îl considerase pe Jeremy naiv, un mijloc pentru atingerea unui scop. Dar, în locul unde ar fi trebuit să fie armura, nu descoperi decât tandrețe față de el.

Mă rog, nu era deloc o surpriză că simțea ceva asemănător dorinței pentru un bărbat care era chipeș și blând...

Și genial, interveni vocea aceea enervantă.

Laura coborî privirea la notițe. Prea bine. Jeremy era chipeș, blând și genial. Era de înțeles de ce dorea un așa bărbat. Pe moment, dorința față de el era inevitabilă.

Mai mult de atât? Imposibilă.

De parcă recunoscu deja imposibilitatea, Jeremy îi strânse degetele o dată, le dădu drumul și se ridică.

– Trebuie să mă întorc la Londra. O să inventez o scuză legat de petrecere și...

– Cum rămâne cu domnișoara Godfrey, Dora și celelalte? întrebă încet Laura, pentru a-și deghiza valul de panică la schimbarea lui bruscă de planuri, la despărțirea lor inevitabilă.

– Vor fi cel mai în siguranță când Thornton nu va mai fi deloc.

– Dar..., protestă ea în mod automat, deși era o premisă pe care nu o putea contrazice.

Jeremy zâmbi cunoscător spre ea și-și luă notițele din mâna ei.

– Draga mea, de data asta capcana pentru bandit cred că trebuie să o întindă lordul Sterling.

Draga mea. O tachina, dar inima ei se încălzi cu acele cuvinte. Când el se apucă să umple o farfurie de pe tava cu micul dejun și apoi i-o dădu, de parcă să se gândească mai întâi la nevoile ei era cel mai obișnuit lucru din lume pentru el, ea simți cum ultimele rezerve de oțel din coloana ei, cele pe care se bizuia când situația era mai grea, începeau să se topească.

Se întinse după farfurie, dar el nu-i dădu imediat drumul.

– Am uitat de domnul Phelps, zise el, unindu-și sprâncenele la acest nou puzzle. Sigur va spune că n-ar trebui să călătorești cu acea gleznă.

– Mă întrebam dacă ai de gând să mă lași aici.

Peste trăsăturile lui trecu supărarea la sugestie.

– Pe tine am fost trimis să te găsesc. Și apoi, voi avea nevoie de ajutorul tău ca să inventez o scuză pentru plecarea noastră bruscă.

Nu era chiar o declarație, dar tot se simți bine la sugestia că și el avea nevoie de ea.

– Ai văzut *Ai să regreți amarnic*? Nu? Probabil că era mai bine. Atunci las-o pe mine. Dar cred că ar trebui să te bărbierești înainte să sosească domnul Phelps.

– E nevoie de un farmec băiețesc pentru rol? întrebă el, trecând cu o mână peste maxilar.

Ea simți furnicături prin degete la gestul lui.

– Nu neapărat.

De fapt, înfățișarea lui aspră de moment era mai potrivită pentru rolul pe care urma să-l joace fără să vrea.

Dar trebuia să se concentreze și se chinuia să nu-și imagineze cum s-ar simți buzele lui pe pielea ei acum, cu acea barbă aspră.

O, era neajutorată. Fără speranță.

Ce prostie din partea ei să-i fi cerut doar un sărut!

Capitolul 14

Jeremy își ștergea ultimele urme de spumă de ras de pe maxilar când un ciocănit la ușă anunță sosirea lui Lady Thornton și a domnului Phelps. În timp ce se grăbea să-și lege lavaliera, îi ascultă salutând-o pe Laura pe acea voce joasă, îngrijorată, folosită de obicei cu cei foarte bolnavi. Își imagină zâmbetul ei extenuat drept răspuns, dar și datul ochilor peste cap ascuns în spatele zâmbetului, deși contesa și medicul nu ar observa niciodată înșelăciunea. Era o actriță excelentă, așa cum spusese, mai mult decât în stare să farmece când și pe cine dorea ea.

Poate că se înșelase să fie onest cu ea, când era imposibil să știe ce va primi la schimb.

Lupta împotriva lui Thornton crease o legătură între ei; Jeremy fusese gata să o ajute cu pedepsirea bărbatului demn de dispreț înainte ca Laura să-și dea seama de legătura lui cu cartea de bucate. Era tentant să-și spună că misiunea lor împărtășită era suficient ca motiv să aibă încredere în ea cu informații pe care, în circumstanțe normale, nu le-ar fi dezvăluit niciodată.

Dar știa că asta nu era singura explicație. În ciuda celor mai bune intenții ale lui, sărutul de azi-noapte schimbase totul între ei. În ciuda a ceea ce-i spusese, voia mai mult. Începea să-i placă să o vadă ca Lady Sterling.

Și asta era aproape la fel de periculos ca discuțiile despre coduri, spioni și trădare.

În camera alăturată, vocile se ridicară deasupra murmuratului. Lady Thornton scotea sunete de îngrijorare și domnul Phelps, de protest. Jeremy fu cuprins de un val brusc de emoții, de parcă chiar era un actor ce aștepta momentul replicilor lui. La fel se simțise în acea zi acasă la generalul Scott, dându-și seama cât de prost pregătit

era pentru rolul pe care ofițerul lui superior se aștepta ca el să-l joace.

Dacă reprezentația lui va avea parte de recenzii grozave sau de fructe putrezite depindea foarte mult de ceea ce urma să se întâmple.

Își luă haina pe el, trase mânecile la loc și intră în dormitor.

– Este vreo problemă, doamnă?

Deși intenția lui fusese să se adreseze presupusei lui soții, Lady Thornton fu prima care se întoarse și se uită. Laura se uita fix înainte, cu o expresie încăpățânată pe chip.

Domnul Phelps, care stătea pe vine lângă divanul unde se afla Laura, se ridică și clătină din cap.

– Poate dumneavoastră veți avea mai mult noroc decât mine, milord.

– Noroc cu ce? întrebă Jeremy, venind mai aproape de cei trei.

Laura roti capul și-l săgetă cu privirea.

– Cu mine, se răsti ea.

– Doamna refuză să fie examinată, milord, explică Phelps destul de ezitant. Spune că...

– Nu văd nici o nevoie să se mai uite, zise Laura. Că glezna este vindecată sau nu, tu refuzi să mă duci acasă.

Cât se bărbierise, se gândise care ar putea să fie planul Laurei. Mătușa ei și Julia aveau gusturi similare pentru farse și comedii, astfel încât credea că putea să ghicească ce fel de școală reprezenta *Ai să regreți amarnic*, deși nu știa piesa în sine.

Nu se gândise că el va fi personajul negativ al piesei.

– Soțul meu, explică Lady Thornton către medic, așteaptă câțiva domni să sosească în curând ca să joace cărți, să meargă la vânătoare...

– Și alte distracții, sunt sigură, interveni Laura, săgetându-l iarăși cu privirea, înainte de a se întoarce spre Phelps. L-a invitat și pe lordul Sterling să ia parte. Între timp, eu trebuie să stau aici cuminte, singură și să nu mă plâng pentru că, după cum a spus domnul și stăpânul meu, prostia mea ne-a adus în situația asta și o gleznă scrântită este ceea ce merit.

– Haideți, haideți, Lady Sterling! murmură domnul Phelps consolând-o cu o voce exersată. Va mai rămas din acel tonic prescris?

– L-a luat el, strigă ea și arătă spre Jeremy cu degetul tremurând. Sigur, era adevărat; băgase sticluța în buzunarul lui după ce ea se lovise la cap. Venind după mine când am fugit, s-a asigurat că toată lumea îl va crede un soț devotat. Dar adevărul este că vrea ca eu să sufăr.

Chiar dacă știa că joacă teatru, fu nevoit să se oprească din a se căuta pentru a-i da sticluța înapoi. Așa cum spusese de la început, ea era o actriță mai bună. Chiar și așa, trebuia să se ridice la înălțimea rolului. Dacă voia un personaj negativ, va avea unul.

Ignorându-i expresia suferindă, el se apropie, oprindu-se la un braț distanță de spatele divanului și cu picioarele desfăcute, într-o poziție dominatoare.

– Vrei să concurezi cu mine pentru care suferă mai mult în această căsnicie, doamnă? Te asigur că-mi plac șansele mele.

Laura își acoperi gura cu batista și clipi la el, de parcă pe moment era stupefiată de replica lui și el se temu că greșise dramatic rolul pe care trebuia să-l joace. Apoi își dădu seama că, deși ea chiar era surprinsă de energia cu care el preluase rolul, în mare parte încerca să-și ascundă un zâmbet.

Lady Thornton își frânse degetele în fața sa într-un spectacol de îngrijorare și din nou avu senzația că contesa era în elementul ei, savurând drama cât se prefăcea că-i pasă.

– O, vai! Sigur, soțul meu mi-a spus că au fost niște... neînțelegeri între dumneavoastră și Lady Sterling mai devreme, dar eu am crezut că totul este în trecut după ziua de ieri. Povestea aceea despre cât de minunat ați cerut-o...

– Un șiretlic, doamnă, zise Laura cu vocea și ochii reci, aruncându-i lui o privire nepăsătoare înainte de a se întoarce spre Lady Thornton. S-a prefăcut iubitor, dar el dorea zestrea mea și m-a urmărit în Kent ca să se asigure că mariajul nostru va fi consumat, pentru ca nimic să nu mai stea între el și banii mei.

Chiar și doctorul părea șocat de cuvintele ei îndrăznețe și Lady Thornton dezvoltă o fascinație subită pentru modelul covorului.

– O, vai! zise ea și-și făcu vânt cu batista.

Jeremy se întrebă dacă va merge așa de departe încât să se prefacă că leșină. Era cineva în conacul Thornton care să nu joace un rol?

Ridică bărbia și se uită direct la Laura, încercând să nu-și imagineze cât de aproape fusese azi-noapte să facă cu ea ceea ce ceilalți credeau că făcuse. Cât de aproape fusese să o facă a lui.

– Cred că vrei să spui banii mei, draga mea soție.

Laura scoase un sunet din gât amintind de o pisică furioasă, la care el răspunse cu un râs plictisit. Apoi buza ei tremură foarte convingător.

– Vreau să merg acasă.

Se apropie de ea, cu niște cuvinte de liniștire pe buze. Phelps, care părea să privească mișcarea mai mult ca pe o amenințare pentru pacienta lui, ocoli divanul pentru a sta cu o mână ridicată între ei.

Jeremy își reprimă un alt râset.

– Prea bine, draga mea. Vom pleca în clipa în care trăsura lui Thornton poate fi gata să ne ia. Mă duc jos să-i explic situația, zise el, luând-o spre ușă. Ai face bine însă să-l lași pe amabilul doctor să se uite la glezna aia, pentru că eu nu vreau să te aud că te plângi nici măcar o dată pe drum. Și, adăugă el, deschizând ușa, după ce te vei instala la Everham, milady, să nu te aștepți să mai pleci vreodată. Nu, nici măcar o vizită la modistă. Acum îți știu trucurile. Nu mai scapi tu așa ușor de mine.

Odată aflat pe hol, cu ușa închisă în urma lui, se opri pentru a se aduna. Spusese ce trebuia? Făcuse ce trebuia? Apoi își aminti de urgența misiunii lui. Trebuia să se întoarcă la Londra cât mai repede posibil, orice ar fi.

Nu coborî pe scările servitorilor, ci pe ruta mai publică, trecând pe hol spre scările mari din centrul casei. Găsi biblioteca fără gazda lor. Recunoscător pentru singurătate, se duse la birou, luă cea mai apropiată coală de hârtie albă, băgă tocul în călimara obscenă și se apucă să scrie o notă explicativă.

Primul strop de cerneală scoase la iveală că pagina nu fusese goală. Cerneala intră în fibra hârtiei, umplând liniile făcute de lichidul invizibil cu care fuseseră scrise literele. Litere, fragmente de cuvinte prinseră formă.

Dea
Te
a ba
E

Inima lui Jeremy începu să bată puternic, suficient de zgomotos că aproape nu auzi pașii ce se apropiau. Suflă repede pe foaie ca să usuce pata de cerneală, apoi împături hârtia și o băgă în buzunarul de la piept alături de notițele din Nobilul joc de șah.

Când contele ajunse la prag, Jeremy venea spre el.

– Iată-te, Thornton. Credeam că te găsesc aici. Îmi pare rău să o spun că scorpia de nevastă-mea îmi cere să plecăm chiar acum și trebuie să te rog să-mi împrumuți trăsura ta de drum lung.

Thornton arcui dintr-o sprânceană.

– Ce ți-am zis să o înveți să-și știe stăpânul, Sterling? Voi, cățelandrii ăștia, veți fi ținuți sub papuc până la moarte dacă refuzați să ascultați de vocea experienței.

– Crede-mă, domnule, ți-am luat în serios cuvintele, insistă Jeremy. Am de gând să o duc înapoi la Londra până când Everham poate fi transformat într-o închisoare potrivită. Cred că își va învăța lecția fără companie și distracții.

– Fără companie? Cu excepția vizitelor ocazionale conjugale, bănuiesc, spuse Thornton, holbându-se.

– Dacă munca din ultimele două săptămâni se dovedește insuficientă, fu de acord Jeremy cu un râs cam amarnic și dând din umeri. Trebuie să am un moștenitor.

Thornton râse și el, bătându-l pe umăr pe Jeremy.

– Ți-aș spune să o trimiți și să rămâi, dar...

– Nu pot avea încredere în Lady Sterling, termină el în locul lui.

– Ah, bine. Ești bine-venit să te întorci cu trăsura, dacă dorești, și să ni te alături mie și prietenilor mei. După așa o călătorie, vei avea mare nevoie de o companie rațională.

Jeremy știa prea bine genul de companie în care se va afla dacă rămânea și rațională era ultimul cuvânt pe care l-ar fi folosit ca să o descrie.

– O ofertă generoasă, Thornton. Se opri, de parcă ar fi cântărit chestiunea. N-aș vrea să-ți întârzii servitorii. Dar bănuiesc că aș putea să o las sub supravegherea unor prieteni de încredere. Da, cred că voi reveni la conacul Thornton, pe cât de repede pot să fac aranjamentele.

„Aranjamente pentru suficienți oameni și arme să aresteze un trădător."

– Foarte bine, Sterling, zise Thornton, strângându-l de umăr înainte să-i dea drumul. Hârtiile din buzunarul lui foșniră sub apăsarea degetului mare al celuilalt bărbat, dar evident contele nu observă sau, dacă observă, sunetul nu-i trezi curiozitatea. O să poruncesc să fie adusă trăsura.

– Îți cam sunt dator, domnule.

Jeremy făcu o plecăciune și ieși din încăpere cu pas lejer.

Îi dăduse destul timp lui Phelps să se ocupe de glezna Laurei? Îi dăduse suficient timp lui Lady Thornton să se agite, să exclame și să alerteze toată casa cu ultima bârfă despre oaspeții lor, cum trebuie să fi sperat Laura când invocase acea piesă? La capătul holului i se păru că o vede pe Dinah alergând prin ușa spre scările servitorilor, poate în drum să le adune puținele lucruri. După ce numără până la zece, o urmă.

Scările erau aproape la fel de întunecate cum fuseseră noaptea trecută și se gândi la cum coborâse și urcase cu Laura în brațele lui pe aceste trepte uzate, abrupte, imaginându-și puțin...

Nu. În intimitatea gândurilor lui, cu siguranță nu trebuia să mintă. Își imaginase cum ar fi fost să o sărute pe Laura de prima dată când o cuprinsese în brațele lui.

Mă rog, poate nu de prima dată, la Vauxhall, când ea intrase confuză în el în întuneric. Atunci, își imaginase că doar făcuse o faptă bună, ajutând o biată tânără care ajunsese în mâinile bărbatului greșit.

Ajunsese ea în brațele bărbatului potrivit?

Generalul Scott ar fi zis cu siguranță da. Jeremy încă avea dubiile lui.

Pe scări răsunară pași și el se lipi de zid pentru a permite servitorului ce cobora să treacă nestingherit. Dar norocul a făcut ca lumina să-i aparțină domnișoarei Godfrey, care cobora din sala de cursuri.

– O! Mâna ei zbură la piept când îl zări. Lord Sterling. Ce m-ați speriat. Nu mă așteptam să vă văd pe scara servitorilor.

– Este cel mai liniștit drum spre camera albastră, așa cum în mod util ați subliniat în noaptea sosirii noastre. Și mă bucur că ne-am întâlnit aici, continuă el, coborând și mai mult vocea, pentru că Lady Sterling ar vrea să știți ceva. Plecăm la Londra de cum va fi gata trăsura.

– Plecați? Degetele ei se strânseră convulsiv, mototolindu-și basmaua de la piept. Dar cum rămâne cu lordul Thornton...? Și oaspeții săi...?

– Avem un plan, nu vă temeți. Sper să mă întorc înainte ca toți ceilalți... domni să sosească și veți fi în perfectă siguranță când mă întorc. Nu va mai avea libertatea să vă facă rău dumneavoastră sau oricui altcuiva. Dar între acum și atunci, să păreți tăioasă. Îi zâmbi încurajator. Să țineți acul acela de pălărie la îndemână.

Domnișoara Godfrey nu părea liniștită, dar încuviință din cap.

– Așa voi face, milord.

El făcu o plecăciune și o lăsă să treacă, apoi urcă la etaj și ieși pe hol. Totul era liniștit când se opri în fața ușii camerei albastre. O deschise după o ezitare de moment.

Lady Thornton și domnul Phelps plecaseră. Laura stătea încă pe o parte pe divan, cu ambele picioare întinse pe perne, cu fustele aranjate atent ca glezna rănită să nu se vadă, cu poșeta cuibărită în poala ei. Părea că ține ochii închiși și-și tampona vârful nasului roz cu batista. Plângea. O durea așa de tare? Intrase el în rol cu așa de mult entuziasm și chiar o supărase?

Sunetul zăvorului ușii o alertă de prezența lui. Deschise ochii, erau roșii și înlăcrimați, dar mototoli batista în palma unei mâini și duse un deget la buze, apoi arătă spre garderobă. Prin ușa deschisă, el auzi diferite zgomote cotrobăind, însoțite de o melodie fluierată.

– Dinah, rosti mutește Laura, apoi îi făcu semn să se apropie.

– Ești bine?

Știa că fața lui trebuia să rostească întrebarea la fel de simplu ca mișcarea buzelor lui.

Ea îi oferi un zâmbet înlăcrimat și scoase la iveală o vinegretă argintie în mână, ascunsă pe jumătate în batistă.

– Lady Thornton a insistat să-mi dea sărurile ei de mirosit. Cred – pe buzele ei se văzu amuzamentul, chiar când din ochi continuau să-i curgă lacrimi – cred că mi-am pârlit firele de păr din nas.

Din plămâni îi ieși ușurare sub forma unui râset tăcut.

– Lady Sterling, se pare că nu vă găsesc boneta, strigă Dinah din cealaltă cameră.

Laura mișcă din degete, gonindu-l spre ușă.

– Fă-ți intrarea, Lord Sterling, ceru ea silențios.

El încuviință din cap și păși înapoi, deschizând în tăcere ușa și apoi închizând-o ferm.

– Bine, doamnă. S-a cerut trăsura. Poți să încetezi cu lacrimile – nu vei avea parte de compasiune din partea mea.

Dinah apăru în ușă și se uită îndrăzneț la el înainte de a face cea mai superficială reverență.

– Milord.

– Bagajele noastre sunt gata?

– Da, milord. Totul strâns, cu excepția bonetei doamnei.

– A fost distrusă în călătorie, se smiorcăi Laura. Am lăsat-o cu mănușile în acea cârciumă mică și mohorâtă.

Acel răspuns îi aduse încă o privire urâtă din partea servitoarei, de parcă bănuia că el cumva era de vină pentru pierdere.

– Bine, atunci. Asta este. Vocea ei se înmuie când se concentră mai mult pe Laura. Mai doriți ceva, milady?

Laura își suflă nasul și apoi clătină din cap.

– Nu, Dinah, zise ea pe o voce tăcută, răgușită. Mulțumesc pentru deosebita amabilitate. Nu o voi uita.

– Sigur, milady.

Adună bagajele lor cu o mână și se îndreptă spre ușă, aruncând în trecere o privire bănuitoare spre el.

– Am vorbit cu Thornton, zise Jeremy către Laura, prefăcându-se că ignoră servitoarea. M-a invitat să revin după ce te duc acasă și am de gând să o fac. De ce să nu mă bucur...? Vorbi mai tare decât era nevoie până când fu sigur că Dinah nu mai auzea. Bine. Își coborî vocea la tonul normal și se apropie de Laura, lăsându-se pe vine lângă divan. Ce mai aventură! Cu siguranță le-am dat destul de vorbit după ce vom pleca.

– Distragerea atenției sunt cuvintele-cheie, îi reaminti ea. Nu mi-a plăcut să-ți dau așa un rol josnic de jucat. Nu credeam că-ți stă în fire. Dar te-ai achitat bine.

Mica nesiguranță din vocea ei îl făcu să se întrebe dacă nu-și jucase rolul un pic cam prea convingător.

– Cred că vrei să spui că m-am achitat îngrozitor. Am auzit actori pretinzând că rolul personajului negativ este cel mai agreabil de interpretat, dar... Se cutremură dezgustat. Nu cred că Dinah mă va ierta vreodată, mai ales dacă află lucrurile pe care ți le-am zis mai devreme.

Buzele Laurei formară un zâmbet ironic de satisfacție.

– Lucru de care nu mă îndoiesc, la cum se pare că circulă bârfele prin conacul Thornton. Apoi expresia ei se schimbă din nou și nota aprobatoare dispăru din ochii ei. La început te-a considerat chipeș și fermecător. Când i-ai cerut scuze de dimineață, i-ai dat o fărâmă de speranță că unii domni sunt diferiți de cei pe care a avut ghinionul să-i cunoască. Coborî privirea și se jucă cu vinegreta. Scepticismul și precauția îi vor fi mai utile.

– Adică bărbații nu sunt de încredere?

Mototoli batista umedă cu degetele.

– Cred că știi deja răspunsul. Uneori, noi, femeile, nu avem de ales decât să avem încredere, desigur. Dar nu este ușor să știi care bărbați merită acea onoare și care pot juca, pur și simplu, un rol. Mai bine să crezi ce-i mai rău. Înainte ca el să apuce să formuleze o replică, știind că ea nu greșea, și reticent să se apere pe el sau pe oricine altcineva, ea își alungă încrâncenarea și-i zâmbi slab. Își va reveni în ceea ce te privește, însă, când o să-l pui pe Thornton în lanțuri și o vei salva pe sora ei de o soartă infamă.

– Doar asta trebuie să fac? Se lovi cu palmele peste coapse cu considerabil mai multă vigoare decât simțea și se ridică în picioare. Bun, atunci aș face bine să mă pun pe treabă. Ești gata?

Ea încuviință din cap și coborî picioarele de pe divan, strângând degetele unei mâini în jurul șnurului poșetei și întinzând-o pe cea-laltă spre el ca să o ajute să se ridice.

– Domnul Phelps mi-a bandajat iarăși glezna, așa că o simt mai puternică. Cred că pot să merg, atât timp cât ești dispus să mergi încet.

El înțelegea cât preț punea ea pe independența ei. Dar înțelegea și importanța grăbitului.

– N-ar fi mai realist ca nemernicul de lord Sterling să te care peste umăr și să te arunce în trăsură?

– S-ar putea să ai dreptate, fu ea de acord râzând. Dar mă mulțumesc să fiu cărată pe jos, în mod normal. Pentru ultima dată.

Pentru ultima dată. O ultimă scuză să o ia în brațele lui și să o țină aproape, să se poarte ca și cum ea era realmente soția lui. Făcu o plecăciune peste mâna ei întinsă.

– Plăcerea e de partea mea, Lady Sterling.

Capitolul 15

Abia când trăsura contelui se îndepărtă de conacul Thornton, Laura își permise să respire relaxată.

– Ți-ai făcut griji?

Jeremy nu-și luă privirea de la geam când vorbi. Stătea vizavi de ea și sigur n-ar fi putut să simtă sau să audă oftatul ei de ușurare. Receptivitatea lui, felul în care părea să-i citească sentimentele și să-i anticipeze reacțiile ar fi trebuit să fie neliniștitoare, dar ea se surprinse oftând din nou, relaxându-se în prezența lui.

După două zile de vreme de toamnă, căldura verii revenise pentru a-i tachina. Își descheie mantia când vorbi:

– Tu nu ți-ai făcut?

Colțurile buzelor lui se ridicară în ceva ce nu arăta chiar a zâmbet.

– Încă îmi fac griji.

Băgă mâna în buzunarul de la piept, scoase niște hârtii și i le arătă: notițele de mai devreme, pe care ea le recunoscu, și ceea ce părea începutul unei scrisori.

– Am vrut să-i las un bilet lui Thornton, să-i explic plecarea noastră. Am găsit asta în schimb. Nu știu dacă a fost înțelept să o iau, dar îmi trebuia ceva să-mi testez teoria despre cifruri.

– O scrisoare neterminată?

Întoarse foaia pe o parte și pe alta în lumină.

– Nu e neterminată. Este a doua scrisoare pe care am văzut-o în posesia lui Thornton, care pare să fie scrisă cu o cerneală invizibilă. Când am pus tocul pe ceea ce credeam că-i hârtie albă, au început să apară cuvintele. După ce voi avea acces la uneltele potrivite, voi putea să descopăr restul. Ce-i scris pe pagina aceea, zise el, încuviințând din cap spre hârtie, s-ar putea să-mi arate cum trebuie folosit cifrul.

Ea sesiză nota de ezitare din vocea lui.

– Dar...?

– Dacă Thornton observă că lipsește, își dă seama că am luat-o.

Se lăsă pe spate, aruncă hârtiile pe locul de lângă el și-și frecă ceafa cu o mână.

– O să fie prea ocupat cu pregătirile pentru oaspeții lui ca să se gândească la corespondența lui, zise ea, neștiind dacă era adevărat, dar dorind să-l liniștească.

– Să sperăm.

Cu degete nervoase trase de șiretul poșetei și propria-i nesiguranță îi bolborosi în piept.

– Înțeleg, desigur, că lordul Thornton ar putea fi implicat în ceva care ar putea afecta mai mult decât siguranța și securitatea personalul din gospodăria lui. Chiar și așa, mă tem de ceea ce ar putea păți Dora în următoarele câteva zile, mărturisi ea repede. Sau domnișoara Godfrey. Nici măcar n-am avut ocazia să vorbesc cu ea înainte să plecăm. Am fost așa de ocupată încercând să-i distrag pe toți cei din jurul nostru, cred că m-am cam lăsat și eu distrasă.

Aplecându-se înainte, cu coatele pe genunchi, el se întinse după mâinile ei.

– Am văzut-o pe scările servitorilor și i-am explicat situația cum am putut mai bine. Am sfătuit-o să țină arma la îndemână, adăugă el cu un zâmbet șui.

Zâmbetul acela era orbitor. Și ochii lui în lumina dimineții, în prima zi însorită de când plecaseră din Londra. Clipi de vreo șase ori ca să nu fie prinsă holbându-se.

Zâmbetul lui deveni ușor derutat.

– Ce este?

– Mă gândeam că, în noaptea în care am ajuns, ți-am spus că sunt o actriță mai bună. Acum, nu mai sunt așa de sigură.

– Păi, după cum se pare, ambii suntem niște mincinoși profesioniști și păstrători de secrete. Trecu cu degetul mare peste degetele ei. Dar tot aș zice că ești mai bună, doar în materie de experiență. Eu lucrez cel mai bine în spatele scenei, așezat la un birou, cu un teanc de cărți.

Experiență. Da, avea multă experiență în a juca roluri și în a descoperi lucruri pe care alții doreau să le țină ascunse și în a folosi acele secrete – sau în a amenința să le folosească – pentru a-și atinge propriile scopuri.

Dar nu avea nici o experiență pe care să o poată folosi acum, nici una care să o ajute să aibă încredere, să țină la cineva și să-l lase pe acel cineva să vadă dincolo de scutul format din șarm și inteligență pe care-l mânuia de atâția ani.

– Apropo, ce-ți mai face glezna? întrebă el, arătând cu bărbia spre piciorul ei. Ce a zis Phelps?

– Mă doare mult mai puțin. Dar nu am voie să las greutate pe ea și ar trebui să țin piciorul ridicat când mai mult posibil.

Se uită în interiorul trăsurii. Scaunul banchetei nu era suficient de lung ca ea să stea așa cum o făcuse pe divanul din camera albastră. Pe podeaua trăsurii se afla un mic coș din răchită cu capac.

– Bănuiesc că aș putea folosi coșul doamnei Tenney ca taburet?

– Ar fi mai bine mai sus, nu-i așa?

Ea încuviință din cap, iar el îi dădu drumul la mâini, își dezbrăcă mantaua și o împachetă ca pe o pernă, nepăsându-i dacă se șifona.

– Uite, zise el, așezând perna improvizată pe genunchiul lui și mângâind-o ca să-i indice că-și putea sprijini piciorul acolo.

Era și generos, și intim, iar ea își mușcă buza inferioară ca să controleze un val subit de emoții – lacrimi sau râs, nu se putea hotărî care din ele. Cum putea un gest așa de mărunt, nevinovat, să o scoată din ale ei?

– N-aș putea..., insistă ea când avu încredere că poate să vorbească.

Mai întâi, pentru că piciorul ei era gol, cu excepția bandajului, deoarece nu voise să o deranjeze pe Dinah să o ajute cu ciorapii după examinarea făcută de doctor; și apoi, pentru că gândul de a sta în fața unui bărbat în asemenea poziție era șocant chiar și pentru ea.

El nu o contrazise, dar nici nu mișcă haina împăturită. Trăsura se zdruncină trecând peste un șanț și mișcarea imprevizibilă făcu să-i pulseze glezna.

– Bine, zise ea după un moment, bănuiesc că ar fi în regulă pentru o vreme.

Își ridică fustele câțiva centimetri și își îndreptă piciorul; el băgă o mână sub gamba ei și-i puse delicat piciorul la loc, apoi îi aranjă cu grijă fustele pentru a acoperi glezna și genunchiul. Degetele ei roz ieșeau pe sub marginea rochiei.

– Mai bine? Așa mă gândeam și eu.

– Unde ai învățat cum să...?

„Cum să te porți cu o lady", aproape că spusese. Dar nu asta era de fapt. Domnii rareori erau chemați să facă pentru doamne genul de lucruri pe care le făcuse el în ultimele trei zile.

Cu excepția, poate, a sărutării ei până la leșin.

El își înclină capul într-o parte și ridică din sprâncene în așteptare.

– Nu pot să răspund până nu-ți termini întrebarea. Sau mai degrabă, sunt suficient de inteligent încât să știu să nu încerc.

– Mă întrebam unde ai învățat despre coduri și cifruri și cum să le spargi. Dar bănuiesc că răspunsul este evident: în armată.

El frunzări hârtiile de lângă el, apoi ridică notițele găsite de Dinah în acea dimineață.

– Armata a luat lucrurile pe care le știam și le-a rafinat în ceva... ei bine, util, bănuiesc că s-ar putea spune. Dar bazele le-am învățat de la tatăl meu. Latina, greaca, franceza, filosofia, matematica. Pe buze îi apăru un zâmbet. Șahul.

– Cred că a fost un om foarte educat.

– A fost preot. La un moment dat... Curbura gurii lui se adânci, deși pierduse ceva din amuzament. La un moment dat, voiam să-i calc pe urme.

Nu era greu să-și imagineze. Avea o blândețe, o sârguință, o dorință de a ajuta. Ar fi fost foarte potrivit pentru o viață de liniște și pace.

În schimb, se făcuse soldat. Și nu în întregime la alegerea lui.

Se gândi la drumul precedent cu această trăsură, la conversația lui cu lordul Thornton despre datorii și zestre și la insistența lui Jeremy că nu se va însura cu ea. Era obișnuită să creadă că bărbații erau liberi să facă ce voiau ei, că nu existau decât puține lucruri care să le stea în cale.

Dar era clar că nu era mereu așa.

Ce putea ea să spună în fața unei asemenea revelații?

– Dora Pratt și Emily Godfrey se vor bucura că te-ai specializat în spargerea codurilor.

El își studia notițele sau mai degrabă se uita la ele. Gândurile păreau să-i fie departe. Dar când vorbi ea, ridică privirea și o fixă cu acei ochi extraordinari.

– Și tu, Laura? Tu te bucuri?

Ar fi putut să revină la a i se adresa cu „domnișoară Hopkins" Acum nu-i auzea nimeni. S-ar fi simțit ciudat și impersonal, adevărat, dar ar fi acceptat lucrurile ca pe ceva inevitabil.

– Sunt... sigură că ești foarte priceput la ceea ce faci, reuși ea să se bâlbâie. Deducția despre cartea de șah mi s-a părut chiar genială și...

El aruncă hârtiile deoparte, dar nu se uită la ele cum fâlfâie în jos pentru a li se alătura celorlalte.

– Cred că știi că nu la asta m-am referit.

– Eu... da. Înghiți, brusc emoționată, incapabilă – nedorind – să-și ia ochii din ai lui. Mă bucur că ești aici. Mă bucur că eu sunt aici – mă rog, nu mă bucur de gleznă sau de Thornton, desigur, dar... mă bucur că sunt cu tine. E mai mult decât bucurie, de fapt.

Dumnezeule mare, când devenise o bâlbâită? Stând aici, cu piciorul așezat practic în poala lui și cu ochii lui privind la ea precum cerul verii, simțea cum nevoia de el și dorința se încâlceau în ea. Mai rău, chiar pe drumul înapoi spre Londra, spre viețile lor obișnuite, separate, ea pierdea dorința de a face distincție între a-l dori și a avea nevoie de el. În plus, pierdea dorința de a continua să refuze că simțea ceva mai mult pentru el.

– Și eu.

Sunetul mărturisirii lui tăcute se pierdu în scârțâitul și zdruncinatul trăsurii. Dar văzu cum buzele lui formară cuvintele, fiind sigură pe ceea ce spusese el chiar când se întreba la ce se referea el. Noaptea trecută simțise dovada clară că el o dorea. Dar avea oare nevoie de ea?

Și cum rămânea cu ceva mai mult?

– Mă bucur că am fost trimis să te găsesc și că am putut să joc rolurile pe care mi le-ai cerut cu un succes rezonabil. Un pic de improvizație face bine la suflet. Ține și mintea antrenată. Mă cam aglomerasem la mansardă, zise el, lovindu-se peste o tâmplă. Adică... poate n-aș fi scos-o niciodată la capăt cu cartea de bucate dacă nu erai tu. Când ai zis chestia cu paginile prea curate pentru o carte de bucate adevărată, totul s-a potrivit în sfârșit. Îmi venea să te sărut...

Renunțase la solemnitatea de moment în favoarea unui ton lejer și vesel. Chiar și așa, când inspiră brusc după ultimele cuvinte, ea se întrebă dacă el dorea să-și retragă cuvintele.

Ea înclină capul.

– De ce n-ai făcut-o atunci?

– Dinah ar fi fost scandalizată, zise el, după ce-și drese vocea.

– Că vede doi tineri căsătoriți sărutându-se? Mă îndoiesc. Mi se pare că-i o tânără care știe câte ceva despre lume. Dar, dacă asta a fost scuza ta, zise ea, înfășurând șnurul poșetei în jurul degetului, acum ce te oprește?

Jeremy își mută privirea pe geam, trecând încet cu privirea peste Laura, privind cum înfășoară și dă drumul șnurului.

– Noaptea trecută, am căzut de acord că... Ar fi greșit...

– Bănuiesc că ai o obiecție de natură religioasă.

Un mușchi tresări în maxilarul lui, nu furie, ci o altă emoție, abia ținută sub control.

– Nu, nu ca atare.

– Din câte am înțeles, pentru cuplurile care s-au certat – chiar și o ceartă prefabricată – e ceva obișnuit să se sărute și să se împace. Se întoarse din nou spre ea și deschise gura ca să vorbească, dar ea ridică un deget ca să-l oprească și continuă. Nu trebuie să-ți faci griji în ceea ce privește reputația mea. Mi-ai spus deja clar că nu te vei căsători cu mine și cred că-ți înțeleg motivele. Dar ar trebui să mă crezi când spun și că nu vreau – adică nu-s dornică să renunț la independența mea. Sau la munca mea. Transformă gestul ei imperativ într-o fluturare nepăsătoare din mână. Unde aș găsi un soț care-i dispus să-mi permită să continui să fiu Lady Sterling?

Buzele lui se deschiseră, dar, pentru un lung moment, el nu zise nimic, și când în sfârșit vorbi, ea avu impresia clară că nu erau cuvintele pe care intenționase să le spună inițial.

– Greșit a fost poate un cuvânt prea puternic. Să zicem atunci imprudent. Se întoarse spre geam. Pentru că mă tem că nu mă voi putea opri la un sărut.

Ea inspiră adânc, așteptându-se ca vocea aceea interioară care o mustra să o avertizeze ca să dea înapoi din fața acestei prăpăstii. Dar, înainte ca aceasta să poată vorbi, zise simplu:

– Atunci nu te opri.

Aerul pe care-l inspiră părea să fi ieșit din pieptul lui. El aruncă pălăria deoparte și se aplecă înainte într-o singură mișcare, de parcă-i era teamă să ezite. O mână puternică îi cuprinse ceafa, trăgând-o spre acel sărut care fu reluat de unde se opriseră în noaptea trecută: fierbinte, cu toată gura și solicitant.

Ea întinse mâinile și prinse reverele hainei lui ca să se echilibreze și să-l tragă mai aproape. Mantaua lui aluneca grămadă pe podea cât ei se precipitară să se reașeze în spațiul limitat al trăsurii.

Când el i se alătură pe banchetă, îi cuprinse umerii cu un braț, în timp ce ea își puse picioarele peste genunchii lui, cu glezna rănită suspendată în aer, cu vârfurile degetelor acelui picior aproape atingând geamul.

– Asta ar fi fost mai ușor azi-noapte, zise ea, gândindu-se la așternuturile curate și mari și la patul din puf din dormitorul albastru.

– Prea ușor, zise el. Am fi fost tentați să mergem prea departe.

Prea departe. Semnificația acelor cuvinte era clară. Ar fi trebuit să fie pregătită ca el să fie rațional chiar și în asta, dar nu-și putea nega dezamăgirea.

El îi citi reacția cu o ușurință neliniștitoare.

– Laura, dacă ar fi să rămâi însărcinată, în joc nu ar fi doar reputația ta, ci și onoarea mea și viitorul unui inocent. Nu-mi voi asuma acel risc.

– Bine, fu ea de acord. Din câte am auzit, există mai multe căi ca noi să ne bucurăm unul de compania celuilalt.

Ea îi simți zâmbetul pe obraz cât el aluneca cu buzele de la gura la urechea ei.

– Câteva, aș zice eu. Dar ar trebui să te avertizez. Nu am prea multă experiență practică în aceste chestiuni.

Vorbind, trecu cu o palmă lată, caldă, peste piciorul ei, peste fuste, cu degetele întinse de parcă nu-i venea să creadă norocul pe care-l avea și se temea că, atingând-o, vraja se va rupe.

Ar fi fost mult mai uimită dacă el ar fi pretins că-i un afemeiat.

– Nu săruți ca un bărbat fără experiență, zise ea și își reprimă un geamăt când buzele lui găsiră locul sensibil de sub ureche.

El răspunse cu un chicotit care-i vibră pe piele:

– Bine, cred că, atunci când un bărbat chiar vrea să știe ceva, trebuie să se arunce cu inima deschisă în studiile lui. Apoi coborî pe gâtul ei cu un șir de sărutări. Și eu mereu am învățat repede.

Cândva, ea ar fi zis la fel despre ea. Dar tot fu uimită să descopere că acele sărutări puteau să fie jucăușe și pasionale în același timp, că simpla promisiune de plăcere era aproape suficientă să o conducă spre extaz.

Mâna lui alunecă peste șoldul ei și se opri pe coastele ei, sub sânul ei drept. Voia să-l îndemne să continue, dar gura îi fu ocupată chiar atunci cu un alt sărut, o amintire că mai aveau câteva ore înainte ca realitatea să-și bage nasul. Acum își permitea să fie distrasă.

Degetele celeilalte mâini alunecară printre buclele ei, urmărind conturul capului, transmițându-i scântei de senzație pe scalp. Fără bonetă nu-și putea ascunde părul ciufulit și oricine îl vedea putea să ghicească cu ușurință ce – sau cine – îl ciufulise așa. Niciodată nu-i păsase așa de puțin de înfățișarea ei. Își murmură încurajarea în gura lui.

– Îți place asta? Spune-mi ce-ți place.

– Pari să fi ghicit deja.

Degetele lui erau încurcate în părul ei, buzele lui pe pielea ei, coborând tot mai jos în timp ce presăra un șir de sărutări de-a lungul gâtului ei.

– Mă străduiesc să fiu un elev silitor, murmură el, între sărutări. Dădu de o parte gulerul mantiei ei și găsi un loc la întâlnirea dintre gâtul și umărul ei care-i acceleră respirația. Dar, chiar și așa, mi-ar plăcea să te aud ce vrei.

Ea nu se putea decide ce-i plăcea mai mult, hotărârea lui de a-i oferi exact ce dorea sau posibilitatea ca lui să-i placă să audă lucruri șocante de pe buzele ei. Poate un pic din amândouă.

Cu mâna stângă, ea se jucă cu părul lui negru, mătăsos ce-i atingea gulerul, iar mâna dreaptă o puse peste stânga lui care i se așezase într-o parte, împletindu-și degetele cu ale lui.

– Mărturisesc că nici eu nu am prea multă experiență practică. Cel puțin nu cu o altă persoană. Dar știu că-mi place cum mă săruți. Pe buze, pe gât, pe...

Încercă să-i îndemne mâna mai sus, dar el rezistă.

– Spune-mi, insistă el chiar când cobora gura.

– Uneori, eu... Cumva i se părea pervers să spună asta. Uneori, îmi ating sânii. Sunt sensibili, șuieră ea când limba lui trecu de-a lungul claviculei. Mă joc cu sfârcurile și...

Degetul lui trecu peste curbura laterală a sânului ei, parte tortură, parte răsplată.

– Și?

– Îi ciupesc.

– Și vrei să fac asta?

– Da, se arătă ea dornică, arcuindu-se spre gura lui. Și să-i săruți. Te... rog.

Cum putea să dorească o senzație pe care nu o trăise niciodată?

De data aceasta, când încercă să-i ghideze mâna, el o lăsă, punându-și palma peste acea umflătură delicată. Pe măsură ce căldura se infiltra prin rochia ei, sfârcul i se întări, frecându-se nerăbdător de bumbacul cămășuței. El frecă blând cu podul palmei peste sânul ei, apoi mai ferm și într-un final încercui sfârcul cu degetul mare chiar când gura lui ajunse la marginea corsetului ei.

– Spune-mi, Laura, unde te mai atingi?

– Îmm... între picioare.

Căldura îi aprinse obrajii, dar nu regretă onestitatea când el îi prinse sfârcul între degetul mare și arătător în mod repetat, provocându-i un vârf de durere.

– Până termini?

– Da.

Îi simți respirația fierbinte pe sân prin muselina subțire a rochiei când buzele lui îi cuprinseră sfârcul. Oricât de nesemnificativă era bariera din material, voia să-și smulgă rochia, să fie goală pentru gura lui, limba lui.

– Arată-mi!

„O, Doamne!" Doar simpla lui voce o putea face să se cutremure. Nu dorea să nu se supună.

Precum regina obraznică de la șah, își adună fustele și jupoanele cu o mână și le ridică până aproape de talie, ezitând doar când degetele lui abile reușiră să-i tragă corsetul suficient de jos să-i elibereze un sân. Mai mult simți decât auzi geamătul lui de plăcere și triumf când îi atinse marginile areolei maronii cu sărutări delicate, înainte de a-i lua sfârcul în gură.

Ea își cambră șoldurile când el începu să sugă, puterea neașteptată oferindu-i o plăcere pe care nu o cunoscuse niciodată, iar senzația răsună în pulsul lacom al sexului ei, de parcă un cordon de mătase conecta cele două părți ale corpului ei.

La fel ca noaptea trecută, ea trecu cu degetele prin părul aspru, auriu-închis, ce-i proteja feminitatea, nedorind – nu, neputând – să se refuze. El ridică capul de pe sânul ei și alunecă cu mâna pe o parte, oprindu-se în apropierea genunchiului ei, deschizându-i ușor picioarele. N-avea cum să-și ascundă de privirea lui partea cea mai

secretă din ea. În timp ce el privea, ea alunecă cu degetele între pliuri și începu să încercuiască mugurele.

– Laura, șopti el cu respect și îi simți respirația pe pielea goală. Așa de frumoasă. Peste tot. Degetele ei se mișcară mai repede. Tu nu te tachinezi niciodată? Să amâni senzația?

– Ba da, uneori. Dar acum...

– Șșș! Ridică gura spre a ei într-un sărut delicat și apoi se uită în ochii ei, ai lui fiind întunecați ca niște safire. Pot?

Ea încuviință din cap și și-ar fi retras mâna, dar a lui fu acolo înainte să apuce, atingând oasele delicate ale degetelor ei, alunecând peste ele în pliurile alunecoase, învățând tot ce putea ea să-l învețe. Și o, chiar învăța repede. Delicat, curios, sigur, preluând conducerea când ea slăbi din cauza dorinței, tachinând-o când ea s-ar fi grăbit spre punctul culminant, ocolindu-i intrarea în corp până când ea începu să implore cu suspine incoerente și făcând-o în sfârșit să termine și să vadă stele.

O chemă încet înapoi pe pământ cu sărutări delicate, dar fierbinți, aranjându-i fustele înapoi pe picioare înainte să pună o mână posesivă pe șoldul ei.

Nu anticipase că plăcerea va fi diferită dacă era împărtită, că atingerea altuia putea să găsească locuri, senzații pe care ea nu le descoperise. Ar face-o praf să știe că a-l dori și a avea nevoie de el erau una și aceeași chestie.

Mai rea era descoperirea că voia să fie făcută praf.

– Jeremy, șopti ea pe buzele lui, rostindu-i numele ca întrebare și răspuns. Pot să te văd? Să te ating?

Râsetul lui ușor îi mișcă buclele de pe frunte.

– Cred că știi deja că nu-ți pot refuza nimic.

Ea se îndreptă și reuși să îngenuncheze lângă el pe bancheta capitonată, uitând complet de glezna rănită în timp ce-i cerceta corpul cu privirea. Haina lui, deși nu era ultima modă, era prea strâmtă ca să fie scoasă cu ușurință în interiorul trăsurii. Multitudinea de nasturi ai pieptarului dublu și nodul lavalierei erau la fel de intimidanți. Voia să-l poată atinge și să-i vadă brațele, pieptul, spatele care o căraseră cu atâta ușurință în ultimele două zile.

– Hainele domnilor nu sunt favorabile întâlnirilor amoroase, declară ea pe o voce la un pas de bosumflare.

El îi răspunse cu un zâmbet viclean.

– Consideră că o parte din plăcere poate fi dezbrăcatul.

Ridicându-i mâna de pe umăr, unde-l apucase ca să aibă echilibru, o sărută delicat pe palmă și apoi duse mâna aceea la pieptul lui.

Mâna ei alunecă cu ușurință pe sub mătasea vestei lui, oprindu-se peste inima lui. Ea trasă zidul tare de mușchi prin batistul subțire al cămășii lui.

– Poți să...? începu ea, cu gura brusc uscată. Poți să legi la loc lavaliera fără ajutorul unei oglinzi?

– Mă descurc.

Degetele ei grăbite îi înnodară și mai tare lavaliera la început și ea șuieră de frustrare din pricina neîndemânării. Singurul lui răspuns fu să-i adune degetele ambelor mâini și să le sărute pe rând, înainte de a le lăsa să-și facă treaba, fără a-și lua ochii de la fața ei. După acea parte de magie, bucata de batist păru că se desface singură. Dând-o deoparte, ea desfăcu singurul nasture mic și-i desfăcu gulerul, scoțând la iveală acea crestătură de la baza gâtului lui și o bucată de piele presărată cu păr negru.

Desigur, văzuse asta și noaptea trecută, dar acum avea libertatea să atingă, să se familiarizeze cu toate texturile lui moi, netede, delicate și...

– Îmi doresc să nu-ți fi cerut să te bărbierești, zise ea, dând cu dosul degetelor peste obrazul și maxilarul lui.

El ridică mâna și coborî cu primul deget pe gâtul ei și de-a lungul decolteului rochiei ei.

– Ești la fel de delicată precum petala unui trandafir, draga mea. Barba mea ar fi lăsat urme pe oriunde te-am sărutat.

Ei i se tăie respirația.

– Da.

Și apoi îl sărută, temându-se că spusese deja prea multe, temându-se să mai spună ceva. Acum, că era în poziția dominantă, un pic deasupra lui, o apucă cu ambele mâini de talie pe sub mantie și o ținu ferm, eliberând-o ca să stabilească ritmul sărutărilor lor, eliberând-o să-i prade gura și să descopere ce-i plăcea lui.

În interiorul cămășii lui, degetele îi hoinăreau peste piept și când unghiile ei îl zgâriară ușor prin părul de acolo, ea simți un alt geamăt huruind prin el și-l înghiți cu o încântare dornică. El dădu drumul unei mâini doar cât îi luă să-și scoată cămașa din pantaloni ca ea să poată băga mâna pe sub ea, peste tot abdomenul lui, trasând

conturul mușchilor și oaselor, făcându-l să tremure de încântare. Când un deget alunecă în interiorul beteliei pantalonilor lui, el o prinse și șoldurile lui se cambrară.

– Nu m-ai sfătuit tu să am răbdare? îl tachină ea, retrăgându-se pentru a studia umflătura din pantalonii lui sub unde era mâna ei. Nț, nț. Și mai mulți nasturi supărători de desfăcut.

– Te ajut eu.

Respira neregulat cât coborî mâna la fanta pantalonilor și o desfăcu repede.

Bărbăția lui ieși din temnița ei de bumbac și lână, întunecată de nevoie, înconjurată de un cuib de cârlionți negri.

– O, respiră ea, aplecându-se înainte, fascinată și ușor uimită de imagine. Acum înțeleg.

– Ce? reuși el să întrebe, părând uimit.

– Setul de șah al lui Thornton. Tu ești ca piesa regelui.

Înclină capul, curioasă cum bagi așa ceva în...

Pe pomeții ei se întinse o nuanță roz, deși nu credea că jena era cauza.

– Altă dată poți să-mi faci complimente extravagante. Dar pentru moment atinge-mă, te rog, înainte să mă fac de rușine...

Dornică și nesigură în același timp, trecu cu un deget pe lungime, descoperind combinația extraordinară de catifea peste oțel.

– Tu cu mine avem niște noțiuni foarte diferite despre rușine...

– Pune mâna în jurul mădularului meu.

Ea făcu cum îi ceru el fără ezitare, aproape arzându-se cu căldura lui.

– Da, așa. Mai strâns. Acum mișcă mâna în sus și în jos. Ca și în timpul meciului lor de șah, mâna lui le acoperi pe ale ei pentru a-i ghida mișcările. Oh, Doamne, mormăi el. E așa de bine.

Mâna lui se dădu la o parte când ea prinse ritmul, învățând viteza și presiunea care-i plăceau lui mai mult, fiecare senzație intensificată de balansul constant al trăsurii.

Întinse picioarele încordate, împingând cu vârfurile cizmelor în baza scaunului opus. Recunoscând rictusul de climax, corpul ei răspunse; strânse instinctiv coapsele pentru a întări pulsațiile din miezul ei.

– O să...

– Da.

Termină împroșcând, surprinzând-o și încântând-o și când corpul lui se lăsă, complet ostenit, cu ochii închiși, ea se aplecă înainte și-i atinse buzele cu ale ei, încercând să pecetluiască momentul în amintirea ei.

„Altădată", zisese el. Dar vorbiseră dorința, plăcerile desfrânate ale ultimelor ore împreună, într-una dintre ultimele zile însorite înainte de venirea toamnei, urmată la scurt timp de iarnă.

Și câteva momente mai târziu, în timp ce el căuta prin buzunar după batistă și șterse eficient dovada întâlnirii lor, ea pricepu că și el înțelesese. După ce se uită pe geam și anunță că se apropiau de un sat, începu să-și aranjeze metodic hainele, băgând marginile cămășii, încheindu-și pantalonii și făcând un efort să-și lege lavaliera înainte de a se întoarce spre ea cu un zâmbet strâmb.

– Bănuiesc că ăsta nu-i unul dintre zecile de lucruri la care ești în mod neașteptat pricepută?

În timp ce ea se agită asupra nodului, el încercă să-i netezească buclele ciufulite.

– A fost minunat, Laura. Dincolo de cele mai îndrăznețe închipuiri ale mele, zise el după un moment. Dar a fost nesăbuit?

– Ce întrebare, zise ea, aranjându-și ultimele falduri și apoi punând ferm și stabil palma în centrul pieptului lui.

Din fericire, înainte să fie nevoie să mai spună ceva, trăsura se opri în Dartford, unde trebuiau să odihnească caii. Savurară prânzul pe pajiștea satului, cu un picnic din coșul doamnei Tenney și vorbiră intenționat despre alte lucruri. După aceea, Jeremy făcu o plimbare pentru a-și întinde picioarele și reveni cu o bonetă frumoasă și o pereche de mănuși din piele pe care ea se îndoia că el și le putea permite și pe care știa că n-ar fi trebuit să le accepte, deși o făcu.

Când își reluară drumul, el o invită să-și sprijine capul de pieptul lui. Adormi în brațele lui și se trezi descoperind că în curând soarele apunea.

Normal că fusese nesăbuit. Totul fusese astfel.

Dar refuză să piardă vreun moment cu regretele.

Capitolul 16

– Aproape am ajuns la Londra, șopti Jeremy în părul ei, reticent să o trezească, dar știind că nu avea de ales.

Doamne, da, fusese o greșeală să accepte jocul ei ridicol de prefăcătorie, să o sărute și să o atingă, să o țină cât dormea.

Și ar fi făcut totul din nou într-o secundă.

Dar la orizont se ivise Londra, ceea ce însemna că nu va avea ocazia. Era pe cale să devină iarăși căpitanul Addison, în curând absorbit de îndatoririle lui obișnuite. Va inventa o scuză pe care să o spună mamei și Juliei despre unde a fost și de ce, pe care ele o vor crede, și va inventa o altă scuză pentru generalul Scott, pe care acesta nu o va crede.

Și Laura va continua cu munca periculoasă pe care trebuia să o facă. El o va asculta pe Julia când ea va citi despre aventurile lui Lady Sterling în ziare și va încerca să nu-și facă griji.

Nu-i va ieși.

Mă rog, nu ar fi fost prima dată.

Laura se mișcă și se îndreptă, își închise mantaua, apoi își înfoie părul înainte să-și pună noua bonetă și mănușile, ascunzându-se sub o înfățișare respectabilă.

El băgă mâna în buzunar după ciorapii pe care i-i dăduse jos noaptea trecută și i-i întinse. Ca un prost îi păstrase asupra lui – sperase să-i păstreze pentru totdeauna.

– Ca să nu te duci în picioarele goale.

– Mulțumesc.

Ea întinse piciorul și el trase grăbit ciorapul peste glezna rănită, fără să îndrăznească să urce mai sus de gamba ei. Celălalt ciorap îl lăsase în poala ei. În tot acest timp, ea se uita afară pe geam, de parcă era în căutarea unor puncte de reper cunoscute.

– Unde mă duci?

– La casa generalului Zebadiah Scott.

Ea se întoarse să se holbeze la el; din fericire, ochii ei erau în umbră, așa că el nu-i văzu expresia.

– Este ofițerul superior al lui Fitz. Și al tău, înțeleg.

Știind cât de iute era, știind că nu era nevoie de un răspuns, el nu mai zise nimic.

– El te-a trimis în căutarea lui Lady Sterling, nu-i așa? continuă Laura după un moment. În căutarea unei înțelegeri mai clare a intențiilor mele, parcă ai zis? De ce vrea așa ceva?

El ezită un moment. Dar la ce folosea să țină acest secret, ținând cont de ceea ce știa ea?

– Are de gând să-ți ceară să devii spion.

Ea păru gânditoare.

– Pentru Coroană? Sau pentru el?

– E același lucru.

– Oare? Se întoarse spre geam. Deci în seara asta mă predai lui. Vocea ei era plată, fără emoții. După ce....

– Este în Brighton, în vacanță. Jeremy vorbi peste ea, sperând că explicația o va liniști, deși probabil că nu se întâmplă așa. Distanța era rareori un obstacol pentru generalul Scott. S-ar putea să-ți amintești că lordul Sterling nu are o casă în Londra. Nu am vrut ca vizitiul lui Thornton să știe unde locuiești. Se uită pe geamul opus. Și n-am crezut că umila căsuță a mamei mele s-ar fi potrivit personajelor pe care le-am jucat.

Ea bâjbâi în jur după poșeta ei și băgă ciorapul inutil înăuntru, fără a dezvălui ceva din ceea ce simțea.

– Crezi că servitorii generalului ne vor oferi acoperire?

– Să sperăm.

Când ajunseră în strada Audley, în biroul generalului ardeau luminile, ferestrele biroului fiind spre stradă, și, pentru un moment, Jeremy simți un junghi de neliniște. O condusese pe Laura direct într-o cursă, așa cum se temea ea?

Așteptă nerăbdător ca vizitiul să desfacă treptele, apoi le coborî în grabă pentru a o ajuta pe Laura să iasă, cât servitorul aduna bagajele lor.

– Bate, om bun, îi ordonă el bărbatului, încuviințând spre ușa de la intrare. N-am avut timp să-i anunț de sosirea noastră.

Vizitiul făcu cum i se ceru, în timp ce Jeremy o ajuta pe Laura să urce treptele largi de piatră. După o așteptare interminabilă, ușa se deschise și de partea cealaltă apăru un servitor.

– Aranjează-te, îi zise vizitiul, dându-i bagajele. Iată-i pe domnul și doamna ta.

Inima lui Jeremy palpită când servitorul se holbă și clătină din cap nevenindu-i să creadă și negând. Trei zile de subterfugii pe cale să fie anulate.

Apoi se auzi o voce din spatele servitorului:

– Du bagajele înăuntru!

După ce acesta dispăru, majordomul păși în prag.

– Milord! zise el către Jeremy și făcu o plecăciune. Milady! Ce bine că sunteți acasă!

Pentru a ascunde absența cailor și a trăsurii lui Scott, trăsura și vizitiul lui Thornton fură trimiși la cele mai apropiate grajduri cu scuza că grăjdarul domnului primise liber să-și viziteze mama bolnavă. Simțind că Laura începea să se moleșească lângă el, Jeremy o luă în brațe și o trecu pragul în casă, iar majordomul închise ușa în urma lui.

– Căpitanul Addison, nu-i așa?

– Da...?

– Highsmith, domnule. Știți că generalul Scott nu-i acasă?

– Da. Și îți sunt recunoscător că te-ai prins în mica noastră șaradă. Am fost... Ei bine, ea este...

– Laura Hopkins, zise ea fără ezitare. Sora locotenentului Fitzwilliam Hopkins. Și dacă nu-i prea mare deranjul, aș zice că căpitanul Addison ar vrea să mă lase jos.

– Desigur, doamnă, zise Highsmith și-i conduse în biroul lui Scott.

– Mi-am scrântit glezna când călătoream, vedeți, explică Laura în timp ce Jeremy o așeza într-unul din scaunele de piele de lângă foc și trăgea un taburet brodat. Generalul l-a trimis pe căpitanul Addison în provincie într-o misiune, dar, când m-a găsit, a lăsat totul să mă aducă înapoi la Londra.

– Nu puteam s-o las pe sora unui coleg ofițer la ananghie.

Highsmith se uită de la unul la celălalt, neștiind ce să creadă din povestea lor sau de ce i-o spuneau lui. Jeremy recunoscu un grad de scepticism pe chipul altfel impasibil al bărbatului.

– Domnișoara Hopkins va avea nevoie de o cameră în seara asta? întrebă el.

Jeremy observă că el fusese omis din întrebare; normal că majordomul generalului Scott știa foarte bine că Jeremy avea unde să doarmă.

– Nu, zise ea înainte ca el să răspundă. Dacă chemi o birjă, mă întorc la mătușa mea în Clapham.

– Prea bine, doamnă. Între timp o să trimit ceaiul.

– Nu ne crede, îi zise Laura lui Jeremy când Highsmith se îndepărtase și nu mai putea auzi. În Kent am dat o reprezentație mai convingătoare.

El își mișcă buzele încercând să zâmbească. Adevărul era că și el era îngrijorat. Nici răceala aristocratică, nici îngrijorarea frățească nu justificau sentimentele lui prezente pentru Laura.

– Dormeai când am făcut planul ăsta și n-avem nimic din cele mai proaste piese din sezonul trecut după care să mă ghidez.

– Și cele mai bune piese nu sunt prea utile oamenilor care s-au trezit în genul de situații improbabile în care am fost noi în ultimele zile, fu ea de acord.

Durerea, sau oboseala, sau ambele estompaseră sclipirea vioaie din ochii ei.

– Te doare glezna. El băgă din nou mâna în buzunar, de data asta scoțând sticluța cu tonicul lui Phelps și îngenunche ca să i-o ofere. Când ajungi acasă, ia una sau două picături înainte de culcare.

Ea luă sticluța fără să-l contrazică sau să fie de acord.

– Mi-ar prinde bine o noapte fără vise, zise ea, băgând sticluța în poșeta ei.

Se lovi delicat de ceasul furat de la Penhurst.

– Ar trebui să mă apuc de treabă. Se lovi peste buzunarul de la piept, unde erau ascunse notițele lui și scrisoarea lui Thornton. Nu prea cred că am să dorm mult în următoarele câteva nopți, cu sau fără vise.

– Îmi vei spune, zise ea, întinzându-se după mâna lui, ce iese din toată povestea?

– Dacă am dreptate, veștile despre ce a făcut Thornton vor apărea în toate ziarele. Dar da, cedă el, strângându-i degetele, voi găsi o cale să-ți spun ceea ce pot.

– Și generalul Scott? Ochii ei îi cercetară chipul. Oricât era ea de obosită, ochii nu-și pierduseră precizia. Ce-i vei spune?

– Că în ceea ce o privește pe Lady Sterling, misiunea mea a eșuat. Neputând să-i susțină privirea, frecă cu degetul mare peste articulațiile ei, privind cum pielea subțire se mișcă peste acele creste delicate, dorindu-și să nu-i fi cumpărat blestematele de mănuși. Nu voia ca între ei să fie ceva. Dacă asta dorești să-i spun.

– Ai risca să-ți nemulțumești ofițerul superior? Ca să mă protejezi?

Jeremy privi prin cameră, observând intimitatea întunericului, amintindu-și cum se simțise stând în fața biroului imposibil de aranjat al lui Scott și primind acele ordine nedorite. În sfârșit, ridică ochii la ea.

– Nu ți-am arătat deja disponibilitatea mea de a-mi asuma riscuri în ceea ce te privește?

– Ba da, recunoscu ea, cu un zâmbet neastâmpărat jucându-i pe buze. Cu anumite excepții nobile.

– Laura.

Era tentat, chiar și acum, să renunțe la ultimele precauții, să-i scandalizeze pe servitorii lui Scott și să o facă a lui pentru totdeauna chiar acolo pe covor. Să-i spună de ce se păstrase în toți acești ani. Să o ruineze – să ruineze totul.

Ea înghiți în sec.

– Măcar sărută-mă de rămas-bun, Jeremy, zise ea, înclinându-și chipul spre el.

Nu putea să-i refuze o cerere așa de simplă sau, mai degrabă, nu și-o putea refuza lui însuși. Sărutul lui va trebui să spună ceea ce el nu putea. Când buzele lor se întâlniră, el înțelese cu o claritate bruscă acea expresie veche și ciudată de a sta cu sufletul la gură. Era teamă, da, dar și speranță și foame, tot ceea ce dorea să-i ofere și nu putea.

Ea își mută gura pe obrazul lui, oferindu-i gâtul. Firele de barbă crescute în timpul zilei îi zgâriară pielea delicată, așa cum o avertizase în trăsură.

– Ai grijă, o îndemnă el, deși Dumnezeu îi era martor că s-ar fi îngropat cu bucurie în moliciunea ei.

Pe buzele lui vibră un râs amar.

– Prea târziu.

Sunetul pașilor pe holul de la intrare îl făcură să-și revină. Întrerupse sărutul, dădu drumul mâinii ei și se ridică în picioare.

– Trebuie să plec, draga mea.

– Știu, încuviință ea din cap.

După ușă dădu de majordom, care venea cu tava de ceai. Bănuia că mare parte din personal primise liber în absența generalului.

– Datoria mă cheamă, îi zise el lui Highsmith, care încuviință înțelegător din cap. Ai grijă ca domnișoara Hopkins să ajungă în siguranță acasă?

– Desigur, căpitane. Îl voi trimite pe Searle să o însoțească.

Îi stătea pe vârful limbii să-i ceară lui Highsmith să nu-i spună nimic despre asta lui Scott când se întorcea. Dar nu era treaba lui să ceară așa ceva din partea unui servitor onest și credincios.

– Mulțumesc, zise el în schimb.

Deschizând singur ușa de la intrare, ieși în noapte.

În drumul cu trăsura spre Clapham, Laura își dădu seama că durerea de gleznă fusese înlocuită de o nouă durere. Ce ciudat!

Ani de zile se devotase protecției altora. Nu se gândise niciodată – nu-și permisese niciodată să piardă timpul cu posibilitatea că de fapt încerca să se protejeze pe ea însăși. Cu cât vedea mai mult cât de depravați erau bărbații, cu atât mai hotărâtă fusese să nu devină vulnerabilă. Să nu se lase rănită.

– Prea târziu, șopti ea din nou în întuneric pe măsură ce străzile Londrei treceau pe lângă, indiferente la suferința ei.

Avea toate intențiile să continue ceea ce începuse, să-i ajute pe cei maltratați, să facă dreptate. Lady Sterling va fi mereu un aliat pentru cei dintr-o lume ce părea plină de dușmani.

Dar acum știa că mai voia și ceva diferit, ceva mai mult de atât. Voia un viitor cu acel bărbat care nu-i impunea limite în cine era sau în cine ar fi putut deveni. Desigur, cu excepția faptului că nu va fi niciodată Lady Sterling în fapt.

Într-un fel, îi înțelegea reticența. Și ea petrecuse așa de mulți ani gândindu-se la ceea ce ar pierde dacă s-ar mărita vreodată: independența ei, libertatea ei, mare parte din averea ei. Nu-și permisese să viseze ce ar putea câștiga: sprijin real, tovărășie reală, iubire adevărată. Dar zărise toate acele lucruri la Jeremy.

Ce-l împiedica să-și imagineze un viitor cu ea? Ceva sau cineva îl alungase în umbre, unde învățase să sălășluiască, dar uitase cum să trăiască. Dacă l-ar putea convinge vreodată să fie complet onest

cu ea despre ce anume îl tulbura, ar mai putea el să se uite în ochii ei și să-i spună că nu se potriveau? Că nu era mai fericit și nu avea mai mult succes cu ea alături de el? Că nu le era mai bine împreună decât le fusese vreodată separați?

El era prea logic și rațional să ignore mult timp adevărul, dacă ea ar găsi o cale să-l ajute să vadă asta. Ar realiza că nu era nevoie ca lordul Sterling să continue să muncească singur.

Trei zile mai târziu, fără vreo veste despre soarta lordului Thornton sau despre orice altceva, Laura se duse la masa pentru micul dejun șchiopătând ușor și se ocupă de corespondența neglijată pentru Lady Sterling. Nimic nu ajuta pe cineva mai bine să intre într-o stare de spirit adecvată cu privire la bărbați decât un teanc de implorări disperate, pătate de lacrimi.

O așteptau doar câteva scrisori. Prima era o critică usturătoare pentru răul făcut bunilor, integrilor domni ai națiunii, însoțită de o colecție de tăieturi din ziare. Laura le aruncă în foc. A doua era de la menajera unui preot, care, în cuvintele ei, „îl prinsese pe stăpân jucându-se cu fata de la bucătărie" Laura se gândi cum ar fi putut fi rușinat un astfel de bărbat ca să aibă un comportament mai bun. Cu siguranță, un preot n-ar vrea ca enoriașii sau episcopul să afle ce făcuse. Scrise un răspuns în acest sens, adresat menajerei, cu un post-scriptum în care-i spunea că trebuia să-i scrie din nou dacă el îndrăznea să dea fata afară sau dacă amândouă doreau ajutor ca să găsească noi poziții. Înainte de a închide scrisoarea, puse una din cărțile ei de vizită, dând de înțeles că ar putea fi lăsată cu ușurință prin jur ca angajatorul să dea de ea.

Mai mulți deveniseră smeriți când văzuseră cuvintele Lady Sterling, prinzătoare de hoți.

Când rupse sigiliul celei de-a treia scrisori, încă își imagina veselă fața preotului când va zări cartea de vizită lăsată pe polița șemineului. Trecură câteva momente până când își dădu seama că ținea o altă scrisoare scrisă tremurat de la Emily Godfrey.

Draga mea Lady,

Știe. Când s-a făcut curat în camera albastră în pregătirea pentru oaspeții săi, una dintre servitoare a găsit o carte de vizită. Neștiind să citească și crezând că ar putea să fie ceva important, i-a arătat-o doamnei, care i-a spus soțului său, care-i foarte nemulțumit. A vorbit cu toate

servitoarele, încercând să afle cine v-a contactat. Regret să spun că nu știu să mint. A scris imediat pentru a întârzia sosirea prietenilor săi și s-a întors la Londra în căutarea dumneavoastră și a soțului dumneavoastră. Draga mea doamnă, vă rog să aveți grijă.

E.G.

Laura refuză să-și lase propria mână să tremure. Thornton savura frica femeilor și nu avea de gând să-i ofere satisfacție.

Se ridică în picioare, reveni în dormitorul ei și scoase poșeta acum ponosită din ascunzătoarea ei din spatele oglinzii de pe masa de toaletă. O scutură și vărsă conținutul pe pat. Ceasul lui Penhurst sări pe cuvertură, lovindu-se de sticluța cu tonicul lui Phelps și câteva monede. Cu un alt scuturat căzură ciorapul desperecheat și o batistă mototolită.

Cartea de vizită pe care o băgase în buzunarul lui Penhurst, cea pe care i-o returnase Jeremy, nu era de găsit. Probabil că-i căzuse pe podea cu scrisoarea de la domnișoara Godfrey și nu observase.

Cu mișcări măsurate, puse acele obiecte în ascunzătoarea lor. Într-o poșetă curată puse a doua scrisoare de la domnișoara Godfrey, o batistă curată și câteva alte obiecte. Apoi își puse mantia și boneta, își luă mănușile și coborî în bucătărie, unde o găsi pe Betty cu ceilalți servitori ai mătușii Mildred: doamna Whyte, care era bucătăreasă și menajeră, și fiul ei Daniel, un băiat frumușel de doisprezece ani care făcea treburi stranii prin casă și visa să crească suficient de înalt să fie servitor într-una din casele elegante din piața Grosvenor.

Betty, care stătea la masă tăind legume, sări în picioare.

– Dumnezeule, domnișoară Hopkins, ce este? Laura știa că presiunea scrisorii de la domnișoara Godfrey i se vedea pe față, văzuse asta de când se uitase în oglindă pentru a-și lega panglicile bonetei. Ați primit vești proaste de la doamna Hayes?

– Nu. Nu-s vești de la mătușa mea sau în legătură cu ea, dar nu sunt vești fiind bune. Se uită la cele trei chipuri neliniștite cât vorbi. Trebuie să ies. Cât timp sunt plecată să nu ieșiți din casă. Dacă bate cineva la ușă, să nu răspundeți. Nu spuneți nimic despre mine sau mătușa mea nimănui, nici măcar cuiva în care aveți încredere. Aici se uită cu subînțeles la Betty, gândindu-se la servitorul lui Penhurst. Și, adăugă ea întorcându-se spre Daniel, să nu încercați

să fiți curajoși. Trebuie să fac ceva, dar trebuie să-mi promiteți că nu veți interveni.

Doamna Whyte și fiul ei se uitară unul la celălalt înainte de a încuviința solemn din cap. Betty era aproape în lacrimi când o urmă pe Laura la ușă.

– Are de a face cu...?

– Da, recunoscu Laura înainte să fie rostit numele. Cineva o caută. Mă caută. Și, după cum poți ghici, nu-i genul de bărbat care să aibă scrupule în a face rău.

– N... nu căpitanul Addison?

Era pentru prima dată când fata menționa întâlnirea ei cu Jeremy.

– Nu. De fapt, el s-ar putea să fie într-un pericol mai mare ca mine. Tocmai de aia trebuia să-l găsească. Să-l avertizeze. Acum, adu-mi unul dintre bastoanele mătușii Mildred. Și ține minte.

Puse un deget pe buzele ei în semn de secret. Betty încuviință din cap că înțelege.

Într-o oră, Laura era într-o birjă care hurducăia peste Tamisa. Pe strada Audley, ceru birjarului să o aștepte, urcă treptele casei generalului Scott, câte un pas dureros pe rând, și bătu la ușă cu capul bastonului din abanos al mătușii Mildred.

Însuși domnul Highsmith deschise ușa.

– Domnișoară Hopkins! Mă bucur să văd că v-ați revenit așa de bine.

Ea încuviință din cap în semn de recunoaștere.

– Pot să intru?

– Generalul și doamna Scott nu s-au întors încă acasă.

– Am presupus și eu asta. Cu tine vreau să vorbesc.

În ochii negri ai bărbatului apăru surpriza, deși nimic altceva din expresia lui nu trădă vreo altă emoție. Făcu o plecăciune, o primi în hol și apoi o direcționă spre birou cu o mișcare a mâinii. Ea clătină din cap, refuzând să meargă mai departe.

– Cum vă pot ajuta, doamnă?

– Vreau să mă îndrumi către căpitanul Addison, te rog.

– Mă tem că nu pot.

– Nu poți sau nu vrei?

Ea puse mâna liberă peste cea cu care ținea bastonul.

– Este cam același lucru, domnișoară Hopkins.

– Dar noaptea trecută mi s-a părut că-l cunoști.

Se luptă cu nota de disperare ce creștea în vocea ei. Ar fi putut fi înțeleasă greșit.

– L-am recunoscut pe căpitanul Addison ca fiind unul dintre ofițerii care se află sub comanda generalului Scott, da. Dar, ca regulă, eu știu foarte puțin despre munca generalului. Este scrupulos în a păstra o separație între casa aceasta și Gărzile călare. Și chiar dacă nu ar fi așa, tot n-ar fi potrivit pentru un om în poziția mea să vorbesc despre treburile oamenilor lui.

Era dureros de conștientă de ironie: ea, care tocmai îi șantajase pe servitorii mătușii ei să nu spună nimic nimănui, avea nevoie disperată ca majordomul generalului să trâncănească.

– Sigur că nu, fu ea de acord.

În mod normal, arma ei preferată pentru a dezarma un bărbat ar fi fost farmecul, dar nu și-l putea aduna. Se simțea dezumflată, înfrântă. Apoi, în adâncurile gândurilor ei dezordonate, ceva zornăi liber. O inconsistență în cuvintele lui Highsmith.

– Dacă generalul Scott este așa de atent să nu aducă munca acasă, atunci cum l-ai recunoscut pe căpitanul Addison?

– Păi... Highsmith strânse buzele, clar nefiind obișnuit să fie luat la întrebări. Cu o zi înainte să plece la Brighton, generalul a ordonat să fie chemat aici căpitanul Addison. Foarte neobișnuit. Eu l-am primit înăuntru.

Ea observă însă că majordomul intrase repede în povestea lui Jeremy seara trecută, de parcă era mai obișnuit cu spioni apărând la ușa generalului decât dădea de înțeles.

– A ordonat să fie chemat? repetă ea. Și cum a fost livrat ordinul generalului?

Highsmith încremeni, aproape imperceptibil.

– Nu știu.

– Din casa asta nu a plecat nici un mesaj?

– Doar către tutungeria generalului.

Dădu numele unui magazin într-o parte a orașului în apropiere de Whitehall, pe o stradă mai puțin respectabilă, una pe care ea știa că abundă saloane de jocuri și bordeluri. Fitz menționase o dată că se plimbase pe ea – fără să știe că Lady Sterling cunoștea zona.

Fitz menționase...

Sigur, ar putea să fie doar o coincidență. Poate că generalul, care era așa de meticulos cu organizarea biroului său, era la fel de meticulos cu cine-i amesteca tutunul.

Dar se îndoia.

– Mulțumesc, domnule Highsmith. Nu-i reuși decât o reverență superficială. Nu-ți voi mai răpi din timp. Dacă ai putea – caută prin poșetă și scoase o carte de vizită – să-i dai asta generalului Scott când se întoarce.

Redutabilul majordom luă cartea de vizită, se uită la ea, apoi o citi. Ochii i se măriră, plimbându-se de la ea la cartea de vizită și înapoi.

– Desigur, milady, spuse el făcând o plecăciune.

Capitolul 17

Cu coatele pe masă, Jeremy își lăsă capul în mâini și-și prinse părul în pumni, sperând că durerea scalpului îi va face să se concentreze mai bine.

Asta nu însemna că înainte de asta s-ar fi simțit mai confortabil. Subteranul – locul de muncă și de locuit pentru unii dintre cei mai buni ofițeri de informații din serviciul lui Scott, ascuns sub o tutungerie într-o zonă respingătoare a orașului – era mereu rece și umed. Mobilierul din sala de lucru, lipsit de geamuri, era compus în întregime din scaune cu spătar drept și mese din lemn. Patul lui, nu că l-ar fi văzut prea des, era un pat lăsat, făcut din frânghii, într-o celulă în care acesta abia încăpea.

Nimeni, inclusiv Jeremy, nu se plângea. Munca era un lucru important și avea la dispoziția lui toate materialele de care avea nevoie pentru a o desfășura: creion și hârtie, cărți în mai multe limbi, o lupă care putea să facă diferența între o pată de cerneală și o fărâmă de muscă. Cineva îi găsise repede un exemplar din Cartea de bucate franțuzești, ponositâ cât ar trebui să fie o carte de bucată apreciată, după descrierea lui Dinah. În două zile, reușise să genereze o listă substanțială de schimbări subtile între original și versiunea lui Thornton și se apucase de descifreze cum ar putea funcționa ca cifru, deși nu aveau încă un text pe care să-l decodeze. Scrisoarea furată de pe biroul lui Thornton ori nu era criptată, ori folosise un alt cod.

Din fericire, mintea lui fusese prea ocupată cu alte lucruri... sau oameni. Și când își permitea să se prăbușească în pat o oră sau două, se asigura că era prea obosit ca să viseze. Planul lui merse bine până când se apucă să analizeze Nobilul joc de șah.

Era o treabă plictisitoare să compare literă cu literă, rând cu rând, pagină cu pagină dintr-o carte nemodificată cu notițele făcute după

exemplarul lui Thornton. Nu-și putea permite să-i hoinărească gândurile. Cu toate acestea, la fiecare pagină găsea amintirea unei table de șah, a unei atingeri, a unui sărut. Îi era imposibil să nu vadă ochii scânteietori ai Laurei și să nu audă râsul ei neastâmpărat de fiecare dată când dădea peste o notație pentru rege sau regină. Imposibil să nu se întrebe ce mai făcea și dacă și ea se gândea la el.

Descleștându-și pumnii, încercă să facă gestul să pară că își dădea părul din ochi. Îl lăsase să crească prea mult. Era o minune că colonelul Millrose nu-l mustrase. Mama sigur o va face când îl va vedea.

Dar Laurei păruse să-i placă. Se jucase cu el, chiar și absentă, de fiecare dată când el o cărase și ea își petrecuse un braț în jurul gâtului lui. Dacă închidea ochii, aproape că putea să-i simtă degetele...

– Căpitane Addison?

Doamna Drummond, care se ocupa de treburile interne ale Subteranului și ocazional era vânzătoare în tutungeria de deasupra, fu nevoită să i se adreseze de trei ori înainte ca el să revină din gândurile lui la locul și timpul prezent și să se ridice în picioare, băgându-și mâinile în haină când se ridică.

– Iertați-mă, doamnă!

Era o văduvă frumușică, nu cu mult mai în vârstă ca el. Jumătate din ofițerii din Subteran o plăceau. Rochiile ei etern negre, atitudinea rezervată și ochii de un albastru ca gheața îi țineau însă pe toți la distanța cuvenită.

Făcu o plecăciune cu scuzele, apoi ridică privirea și o descoperi că-l studia, cu o ridicare curioasă din sprânceana creionată. Colonelul Millrose îi ordonase să poarte o perucă, temându-se că extraordinarul ei păr blond ar fi putut atrage prea mult atenția, dar, până acum, din câte își dăduse seama Jeremy, peruca de un castaniu monoton nu-i oferea o deghizare prea bună.

– Sus este o tânără, zise ea. Întreabă de dumneavoastră.

– De mine? Inima-i bătu nebunește și palmele-i transpirară. Eu nu... cine?

Ea înclină capul, egalând scepticismul sprâncenei. Nu spuse nimic. Își marcă repede locul și se apucă să adune cărțile. Codurile și lucrul la ele nu erau niciodată lăsate neprotejate, nici măcar aici.

– Eu doar... Vin imediat.

Când încuie în siguranță hârtiile pe care își notase observațiile, ea era deja la baza scărilor și el se grăbi să o urmeze pe lungimea

holului. La jumătatea treptelor abrupte și înguste se opri când ea deschise ușa spre magazin și lumina soarelui se vărsă pe scări, jucându-i în fața ochilor. Era dimineață? Pierduse noțiunea timpului. Trecând din nou cu o mână prin păr, încercă să-și aducă aminte când își schimbase ultima oară cămașa sau se bărbierise. În sfârșit, intră în tutungerie, inspirând adânc aerul cald, aromat, nefiind sigur pe cine urma să vadă și abia îndrăznind să spere.

Singura clientă din tutungerie admira tabacherele smălțuite, cu capul aplecat în față așa că el nu-i văzu decât vârful bonetei. Vârful unei bonete cunoscute. Una pe care el cheltuise ultimii lui bani.

Deschise buzele ca să vorbească, apoi ezită. Nu-i putea spune Laura. Mai bine să nu insiste cu acea familiaritate. Dar se îndoia că ea i-ar mulțumi să fie asociată cu numele de Sterling sau Hopkins. Nu public. Nu aici. Se hotărî să-și dreagă vocea.

Când ea ridică chipul, oferi cea mai convingătoare interpretare că fusese târâtă fără să vrea de la analiza unei cumpărături importante. Enervare. Ezitare. Surpriză.

Apoi expresia ei se lumină și-i zâmbi ușor.

– Bună dimineața! Mulțumesc, doamnă, strigă ea peste umăr la doamna Drummond, care, în absența altor clienți, scria într-un registru. Laura îi vorbi lui pe o voce mai joasă: Putem vorbi?

El ridică secțiunea cu balamale a tejghelei ce forma trecere între partea vânzătorului și cea a clienților și veni spre ea.

– Da, desigur. Cum ai...?

– Nu acum.

Șoapta ei era tăioasă. Privind pe sub borul bonetei ei, el zări o licărire de îngrijorare în ochii ei gri.

– Thornton știe.

Era posibil ca lordul Thornton să fi aflat multe lucruri, toate periculoase. Înainte ca Jeremy să poată întreba mai multe detalii însă, clopoțelul de deasupra ușii zornăi, semnalizând sosirea unui client. Doi domni, puțind a fum și coniac, intrară – sau, mai bine zis, se împleticiră – în magazin, plecați evident dintr-unul din saloanele de jocuri de pe stradă.

– Unde-i Billy? întrebă unul dintre ei.

– Domnul Millrose este jos, îi informă doamna Drummond.

– Păi, cheamă-l. I-am promis prietenului meu cincizeci de grame din tutunul ăla de calitate pe care mi l-a vândut săptămâna trecută. Dar al naibii să fiu dacă-mi amintesc cum se numește.

– Sigur, domnule, fu răspunsul ei calm. Nu lipsesc mult.

În absența ei, cei doi bărbați se sprijiniră cu spatele de tejghea și începură să speculeze dacă cineva pe nume Kilburn va ajunge acasă cu punga sau fără sifilis. Laura își făcu nerăbdătoare de lucru cu poșeta – nu cea pe care o avusese în Kent și care aparent nu mai conținea ceasul furat al lui Penhurst. Degetele ei trasau acum o formă diferită, lungă și subțire. Un ac de pălărie, dacă nu se înșela Jeremy. Cei doi domni puteau fi recunoscători pentru multe, mai mult decât își dădeau ei seama, când ușa din spatele tejghelei se deschise din nou și apăru domnul Millrose.

Colonelul William Millrose era ajutorul de nădejde al generalului Scott, comandat al Subteranei, și furnizor de tutun de calitate pentru fumat și prizat, în ceea ce privea restul străzii. Când generalul Scott crease această vizuină secretă pentru a-i proteja de bănuieli pe ofițerii de informații și munca lor, insistase să continue să funcționeze ca magazin pentru a continua șiretlicul. Drept rezultat, colonelul Millrose și câțiva dintre locuitorii din Subteran, cel mai recent doamna Drummond, fuseseră obligați să devină experți în produse din tutun.

Pe chipul măsliniu al bărbatului apăru un zâmbet prietenos când se apropie de cei doi bărbați.

– M-ați prins la micul dejun, domnilor, zise el, râzând din inimă. Jeremy se îndoia că era adevărat. Cum vă pot ajuta?

Cât ei își văzură de treaba lor, Laura reveni la analizarea tabacherelor. Jeremy nu-i putea vedea deloc profilul dincolo de marginea bonetei și-și dori să fi optat, în schimb, pentru pălăria micuță și înzorzonată pe care i-o arătase modista.

După câteva minute de du-te-vino, timp în care Millrose fu obligat să adune câteva borcane diferite de pe rafturile înalte aliniate pe pereții magazinului și cei doi domni le mirosiră, dezbătură și aproape se certară, tranzacția fu finalizată și sunetul dur al clopoțelului de deasupra ușii semnaliză plecarea lor.

Abia se închise ușa când Jeremy spuse:

– Știe... ce anume?

– Nu aici, declară colonelul Millrose înainte ca ea să poată vorbi. Cu un ochi la ferestrele mari dinspre stradă, ridică secțiunea de tejghea și gesticulă cu bărbia spre ușa spre Subteran. Domnișoară Hopkins, zise el încuviințând din cap când ea trecu pe lângă el.

Jeremy nici nu știa care dintre ei era mai surprins că acesta îi folosise numele: Laura sau el.

La baza scărilor, Laura ezită și, neștiind ce altceva să facă, Jeremy gesticulă spre sala de lucru. După un alt moment, colonelul Millrose intră cu ei.

– Mă alarmează numărul de femei care au știut să ajungă aici în ultima vreme, zise el, sprijinindu-se de ușă după ce o închise și încrucișându-și brațele peste piept.

Jeremy știa că nu se referea doar la doamna Drummond, care fusese plasată în Subteran pentru propria protecție, ci se referea și la incidentul din timpul verii, în care fuseseră implicați maiorul Stanhope și Lady Kingston. Stanhope, un favorit al generalului Scott, se putea aștepta să fie iertat pentru încălcarea protocolului. Jeremy se îndoia că el va fi așa de norocos.

Cu toate astea, colonelul Millrose fusese cel care o băgase în burta fiarei.

– Cum de o cunoașteți pe domnișoara Hopkins? întrebă Jeremy.

Laura, care se uita fățiș prin cameră, se întoarse cu privirea spre Millrose, de parcă era la fel de curioasă asupra răspunsului.

– Sunteți singura sora a lui Fitzwilliam Hopkins. Mai mare cu unsprezece luni. Locuiți cu mătușa în Clapham și sunteți interesată activ de diverse activități filantropice. E treaba mea să știu punctele vulnerabile ale oamenilor mei, să zicem. Și, înainte să întrebi, Addison, zise el, întorcându-se spre Jeremy cu o privire severă, le știu și pe ale tale.

Toate? se gândi Jeremy, dar nu îndrăzni să întrebe cu voce tare.

Își îndreptă atenția spre Laura.

– Ce nu știu este de ce vă aflați aici.

– Nu Hopkins a descoperit cartea de bucate, explică Jeremy. Ea a găsit-o. A crezut că-i o simplă carte de bucate și fratele ei nu i-a spus niciodată altceva. Mi-am dat seama de legătură în Kent, când ea... de fapt, când noi...

– Și dumneavoastră ați fost în Kent?

Colonelul Millrose se întoarse brusc spre Laura, în timp ce sprâncenele începură să urce de rău augur spre frunte. Ea încuviință din cap.

– Pot să întreb de ce?

– Ea..., începu Jeremy, apoi se întrerupse din povestea pe care ar fi vrut s-o spună, lăsând privirea în podea.

– Pentru că guvernanta copiilor lordului Thornton mi-a scris și mi-a cerut ajutorul. Vedeți domnule, eu sunt cunoscută și ca Lady Sterling și...

– Acea Lady Sterling? Jeremy ridică privirea la timp ca să-l vadă pe Millrose holbându-se. Cea despre care scriu în ziare?

– Una și aceeași. Este evident că generalul Scott al vostru este interesat de munca mea și l-a trimis pe căpitanul Addison să-mi descopere identitatea.

De ce-i spunea lucrurile astea lui Millrose? Nu că secretele n-ar fi fost în siguranță cu colonelul. Dar era ca și cum hotărâse ceva, luase o decizie cu privire la viitorul ei, pe care Jeremy nu o știa.

Desigur, nu că ar fi avut vreun drept să fie consultat. Nu blocase el deja, ca un prost, posibilitatea unui viitor împreună?

– Eu și căpitanul Addison am descoperit că avem un interes comun în a-l vedea pe lordul Thornton adus în fața justiției, chiar dacă pentru crime diferite. Date fiind circumstanțele, am hotărât că ar fi benefic să ne ajutăm unul pe celălalt.

Jeremy ezită doar un moment înainte de a vorbi:

– Thornton crede – sau credea – că suntem căsătoriți. Lordul și Lady Sterling.

Sprâncenele colonelului se ridicară împreună, deși nu neapărat neîncrezătoare.

– Lordul și Lady Sterling, repetă Millrose, uitându-se de la unul la celălalt.

– A fost sugestia generalului Scott, domnule.

Auzind asta, privirea de cositor a Laurei trecu prin Jeremy, uimită, dar chipul lui Millrose se relaxă. Un râset ironic i se umflă în piept și ridică din umeri.

– Normal că a fost.

– Thornton știe ce i-am luat din birou? o întrebă Jeremy pe Laura.

– Nu sunt sigură. Sprijini bastonul de un scaun și scoase o scrisoare împăturită din poșeta ce-i atârna la încheietura mâinii. Domnișoara Godfrey spune doar că a descoperit că nu spuneam adevărul despre identitatea noastră – mai degrabă, a mea – și ne-a urmărit ca o furie în oraș.

– Cum a descoperit asta? întrebă Jeremy, cât Millrose întinse mâna după scrisoare.

După ce o citi rapid, colonelul ridică privirea.

– Ce-i asta, o carte de vizită?

– O, Doamne! zise Jeremy, dându-și imediat seama ce se întâmplase. Cartea aceasta de vizită am luat-o de la Penhurst. A căzut pe podea cu scrisoarea, sub pat? N-am văzut-o...

Laura flutură din degete nepăsătoare la autoincriminarea lui, apoi mai căută o dată în mica poșetă din mătase și-i dădu colonelului o carte de vizită nouă.

– Fete și femei care lucrează ca servitoare o contactează pe Lady Sterling când angajatorul lor crede că are dreptul la... mai mult decât munca lor, să zicem. Fur ceva valoros de la el, ceva ce va acoperi nevoile materiale pentru tânăra femeie – și deseori ale copilului ei – și, de asemenea, mă asigur că domnul nu va mai fi tentat să mai comită asemenea prostii în viitor. Las o carte de vizită ca aceasta, zise arătând din cap spre ea, ca să-i reamintesc că știu ceva ce el ar prefera să nu se afle.

Millrose întoarse un colț al hârtiei tari cu degetul.

– Faceți trafic de secrete.

– Da. Buzele Laurei se curbară în ceva ce nu era un zâmbet. Cam ca un spion.

– Da, fu de acord Millrose, privind din nou de la unul la celălalt. Din scrisoarea asta nu-i clar ce secrete știe Thornton că ați descoperit. Am putea încă să avem acest avantaj. Chiar și așa, continuă el, împăturind scrisoarea și dând-o înapoi Laurei, dar păstrând cartea de vizită, nu-i va fi foarte greu să dea de Addison – sau de lordul Sterling, ar trebui să spun. Un viconte nu se poate ascunde așa de ușor cum ar vrea unii.

Nu se înșela. Thornton avea legături. Câteva întrebări persoanelor potrivite și va ști mult prea multe: numele debitorilor lui Jeremy, locația precisă a unei anumite case din Fulham.

– Mama și sora mea, domnule, zise el pășind spre Millrose. Ar putea să fie deja în pericol. Trebuie să mă duc la ele.

– Doar dacă-ți iei soția cu tine.

Jeremy deschise gura ca să protesteze, dar, înainte să articuleze un cuvânt, Laura zise:

– Nu, nu. Trebuie să mă întorc acasă la mătușa mea. Mi-am lăsat servitorii fără apărare.

– Scrieți-le un bilet dându-le explicații. Millrose îi arătă tocul și hârtia. Îl trimit cu doi bărbați să supravegheze lucrurile, promise el. Dar știm unde se va duce cel mai probabil Thornton. Când va apărea acasă la Addison, vom fi pregătiți pentru el.

– Poți să trimiți jumătate din armata britanică în Fulham dacă vrei, zise Jeremy, dar eu nu aștept aici ca să aflu dacă mama și sora mea sunt în siguranță.

– Absolut, du-te la ele, fu de acord Millrose, dându-se la o parte din fața ușii. Dar vreau ca voi doi – arătă cu vârful cărții de vizită mai întâi spre Laura, apoi spre el – să rămâneți împreună.

– De ce? întrebă Laura.

Jeremy credea că știe și voia să-l trimită la dracu pe Millrose pentru asta.

– Să-i întindem o capcană.

O capcană mai bună decât bănuia Millrose. Jeremy putea să ghicească exact ce vor spune mama și Julia, care nu înțeleseseră refuzul lui de a se însura, când el va intra în căsuța Briar cu Laura la braț și le va explica că ei doi se prefăcuseră căsătoriți.

Millrose înclină capul.

– În parte, da. Dar și pentru că va fi mai ușor să vă protejăm dacă sunteți împreună. Dacă Thornton v-ar separa, s-ar putea să încerce să-l amenințe că-i face rău unuia ca să-l scoată pe celălalt.

Jeremy voia să nege că o asemenea încercare ar funcționa. Dar ar fi fost o minciună și Millrose o știa. „Este treaba mea să cunosc punctele vulnerabile ale oamenilor mei", zisese el.

În ceea ce o privea pe Laura, Jeremy chiar devenise vulnerabil.

Obrajii ei se colorară în roz.

– M-am străduit ca nimeni din casa contelui să nu aibă impresia că țin prea mult la căpitanul Addison.

Millrose ridică din umeri.

– Cu toate acestea, când ați primit acea scrisoare, ați venit fuga aici să-l avertizați.

În mijlocul frustrării și al fricii ce se luptau în Jeremy se ridică scânteia unei posibilități. Colonelul avea dreptate. Laura venise să-l caute de data asta. Și, fiind deosebit de inteligentă, îl găsise.

Putea el să fie suficient de inteligent ca să nu o piardă din nou?

Laura se ridică și-i dădu lui Millrose biletul scris.

– Am scris și numele, și adresa celui care-mi face perucile pentru doamna de sus. Dacă are nevoie să se deghizeze, cum mi se pare că-i cazul, merită una mai bună.

În colțul gurii lui Millrose tresări amuzamentul.

– Mulțumesc, Lady Sterling.

– Bine, atunci. Să mergem! zise Jeremy, pășind lângă ea.

Când ea își puse degetele pe brațul lui, el fu nevoit să-și calmeze valul egoist de regret că ea nu mai avea nevoie să fie luată în brațe.

– Trebuie să ajungem în Fulham înaintea lui Thornton.

Capitolul 18

Laura se prăbuși pe scaunul unei birje care părea obișnuită, deși ea bănuia că nu era. Glezna ei sucită, pe care abia o simțise la începutul zilei, începea să o doară iarăși după tot urcatul și coborâtul scărilor și mersul pe holuri și în trăsuri.

Jeremy urcă o clipă mai târziu, dându-i bastonul mătușii ei.

– Aproape că ai uitat asta.

Ea își înfășură degetele în jurul protuberanței bastonului.

– Mulțumesc.

El se așeză lângă ea, dar nu mai zise nimic și trăsura se puse în mișcare. Priveliștea care defila pe lângă geamuri îi era în mare parte necunoscută ei, cu străzi ticsite de case, care treptat se răreau pentru a lăsa loc unor spații mai deschise. La periferii, Londra ar fi putut trece drept un sat.

– Ai crescut în Fulham? întrebă ea.

– Nu, am fost crescut în Oxfordshire. Când eu... când generalul Scott m-a adus la Londra, am vrut un loc în care mama și sora mea să fie aproape de mine, dar să le amintească totuși de acasă, zise el de parcă era nevoie de o explicație pentru destinația lor. Sigur, cred că Julia ar fi preferat ceva mai animat.

Nu se uita la ea, ci afară pe geam și lumina amiezii, venită din spatele lui, deși nu era orbitoare, îi scotea profilul într-un relief ascuțit. Era izbită de ceva familiar în acel profil, și nu era prima dată. Unghiurile perfecte ale pomeților și nasului.

– Julia, repetă ea gânditoare.

– Sora mea, da.

– Cea căreia îi place teatrul.

Vorbise de așa de multe ori despre ea la conacul Thornton, dar Laura își amintea auzindu-l rostindu-i numele doar o dată.

– Mă întreb... poate îi plac și distracțiile de la Vauxhall?

El întoarse capul spre ea. Nu se îndoia că el știe de ce întrebase.

– Uneori da, recunoscu el după un moment.

– Dumnezeule! Tu erai... În noaptea aia.

Se cutremură, simțind furnicături pe scalp la amintirea strânsorii nemiloase a lui Penhurst, restul corpului ei se furnică la amintirea lui Jeremy ținând-o de braț și ușurarea la decizia lui neașteptată de a-i da drumul.

– Fuseseși trimis să mă găsești, nu-i așa?

– Nu. Acea întâlnire a fost doar... Un colț al gurii lui se ridică. O simplă coincidență, voiam să zic. Abia în dimineața următoare generalul Scott mi-a spus că voia să fie găsită Lady Sterling și că eu eram agentul ales pentru sarcină. Mi-a zis că-l amuză coincidența numelor noastre și eu mi-am zis – privirea lui deveni distantă, expresia mai precaută – că nu cred în coincidențe. Dar, când am vorbit cu Penhurst o oră mai târziu, mi-am dat seama că noi doi ne întâlniserăm deja.

– Coincidență sau nu, cred că ți-ai blestemat norocul. M-ai avut și mi-ai dat drumul.

Ochii lui îi cercetară pe ai ei și ea văzu o învălmășeală de emoții în adâncimile albastre.

– Așa este, nu? Ce prostie! Ești furioasă pe mine că nu ți-am spus mai devreme?

Ea se gândi că poate ar fi trebuit să fie. Dar nu era.

Timp de o săptămână, fusese uimită de propria disponibilitate de a avea încredere într-un străin, ca acum să descopere că-l cunoștea de fapt. Știa ce fel de bărbat era, cel puțin. În întunericul aleilor neluminate din Vauxhall, unde, din ce știa el, ar fi putut să înhațe o prostituată și o hoață, nu fusese de partea lui Penhurst și a tuturor celor care credeau că o femeie merita ceea ce primea. Jeremy o eliberase. Și când se întâlniseră din nou în Kent, o parte din ea – o femeie sentimentală, dramatică, ce ar fi fost tentată să spună că era inima ei – îl recunoscuse și știuse că se afla în siguranță în brațele lui.

Poate că alegerea ei de alias nu fusese o coincidență, ci ceva mai puternic. Poate că fusese soarta.

– Aș putea să mă prefac că sunt supărată pe tine, dacă vrei, îl tachină ea.

El zâmbi și întinse o mână, cu palma spre exterior, de parcă pleda pentru clemență.

– Sub nici o formă. Încă sunt speriat de reprezentația ta de la conacul Thornton.

– Am încercat să mă revanșez, îi reaminti ea cu o privire vicleană, piezișă.

Reacția lui nu o dezamăgi. Îi spuse Laura cu acea voce nehotărâtă între a fi scandalizat sau a o mustra, temperată de un mic zâmbet și pete de culoare peste pomeții lui cizelați.

Înduplecată pentru moment, ea schimbă subiectul.

– Și locuiește în casa Briar?

– Am o cameră acolo. Merg în vizită când pot. În ultima vreme am petrecut tot mai mult timp în Subteran – așa le spun oamenii camerelor de sub tutungerie.

– Cu siguranță, un nume potrivit. O adevărată ascunzătoare pentru un cuib de spioni.

– Ofițeri de informații, o corectă el cu blândețe. Mama și Julia știu foarte puțin despre natura muncii mele.

Laura duse un deget la buze.

– Secretul tău este în siguranță cu mine.

El își ținu respirația, de parcă ar fi vrut să vorbească, apoi se gândi mai bine la ce voia să spună. Între sprâncenele lui apăru o mică încruntare.

– Și al tău cu mine.

Dar, dacă cel mai important secret al ei nu era numele ei de împrumut?

Dacă era profunzimea sentimentelor pe care le nutrea pentru el?

El se întorsese deja la geam pentru a evalua progresul lor pe străzile înguste.

– Devotamentul tău pentru mama și sora ta este fermecător, zise ea, privindu-l.

– Am prea puțin să le ofer.

Nu voia să-i contrazică vorbele, ci să-l liniștească. Să-i spună că era destul. Ea ar fi fost entuziasmată dacă i s-ar fi oferit așa un dar.

Trăsura încetini în sfârșit și el cercetă împrejurimile, aplecându-se întâi într-o parte și apoi în cealaltă, înainte de a deschide ușa și de a coborî. Cu ochii ei mai puțini exersați, ea nu văzu nimic ieșit din comun. Nu se vedea nici un suflet. Strada în sine nu era remarcabilă, casele variau de la dărăpănate la pitorești. Trandafirii

și iedera urcau pe zidurile de cărămidă ale casei Briar, scoasă parcă dintr-o carte de povești.

Acceptă brațul lui Jeremy, sprijinindu-se mai mult pe el decât pe baston când se apropiară de casă. Din spatele unei draperii se ivi o față și dispăru.

– Ai vreun plan în minte, un anumit scenariu pe care să-l urmăm? o întrebă el și se uită la ea când ajunseră la ușă, unde ea se oprise pentru a inspira parfumul dulce al florilor.

– Cred că am terminat cu teatrul pentru moment. Cel puțin cu jucatul rolurilor.

Din nou, senzația că era tentat să vorbească, dar se abținu. Înainte ca ea să-l îndemne, ușa se deschise.

– Jeremy! De ce nu ne-ai spus că vii?

Chipul care fusese la geam aparținea probabil Juliei, al cărei păr castaniu, nu la fel de închis la culoare ca al fratelui ei, încadra un chip rotund zâmbitor. Laura ghici că avea în jur de șaptesprezece ani.

– Și ea cine este?

– Dacă ne lași să intrăm, probabil că îți va spune chiar ea.

Julia făcu un pas în spate, făcându-le loc. Jeremy dădu drumul brațului Laurei ca să o lase să treacă pragul, apoi își dădu jos pălăria și tot fu nevoit să fie atent la pragul de sus.

– Mama este în salon?

Julia clătină din cap.

– În grădină.

– Îi ceri, te rog, să intre?

Laura nu rată privirea aruncată peste umăr de el la strada goală înainte de a închide și încuia ușa în urma lor.

Când Julia ieși să facă ce-i ceruse el, Laura zise cu o voce joasă:

– Sunt sigură că colonelul Millrose va trimite protecția promisă.

– A făcut-o deja. Dacă i-ai putea zări cu ușurință, atunci ei nu și-ar face treaba. Dar tot nu vreau să fiu luat pe nepregătite când sosește Thornton.

Casa era un pătrat perfect, cu o scară urcând prin centru. La dreapta se afla o cameră cu uși închise, în timp ce la stânga o încăpere cu geamuri se întindea cât casa, combinând funcțiile de sufragerie și salon, ticsită de mobilier pentru diferitele sarcini. Oricât de fermecătoare era casa, dimensiunile ei modeste îi aminteau

ceea ce Jeremy îi spusese lordului Thornton despre necazurile lui financiare.

Îl urmă pe Jeremy în camera din stânga și abia se așezase în scaunul indicat de el înainte ca el să-i fi adus un mic taburet.

– Îmi dau seama că te supără glezna.

Ea îi zâmbi recunoscătoare.

– M-am agitat un pic mai mult decât am planificat astăzi.

O clipă mai târziu era iarăși în picioare când Julia intră în cameră cu o femeie, probabil mama ei, care își desfăcea șorțul cu o mână și-și netezea părul cu cealaltă în același timp. Se grăbi să-l sărute pe Jeremy când o zări pe Laura.

– O! Julia nu mi-a spus că avem un oaspete.

Obrajii ei se îmbujorară cu aceeași culoare pe care deseori o văzuse luminându-i pe ai fiului ei și era într-adevăr ușor să vezi de unde moștenise Jeremy trăsăturile sculptate și frumusețea, deși doamna Addison era blondă. Era o femeie frumoasă și, dacă Laura n-ar fi știut că avea în jur de cincizeci de ani, n-ar fi ghicit niciodată.

– Am zis că este o surpriză, răspunse Julia. Fratele meu cu greu se califică drept surpriză – deși s-ar cuveni să ne anunțe data viitoare, mai ales dacă are de gând să rămână la prânz.

– S-ar putea să stau mai mult de atât, doar ca să o chinui pe surioara mea, zise el, zâmbindu-i jucăuș. Dacă te uitai la el, n-ai fi știut niciodată ce multe ascundea sub acel zâmbet. Acum, continuă el, pot să vi-o prezint pe domnișoara Laura Hopkins, care e sora unui coleg ofițer. Se pare că noi...

– Eu, îl corectă Laura, vorbind peste el, i-am provocat o problemă fratelui tău. Sper că mă veți ierta pentru deranj, doamnă Addison, domnișoară Addison.

Făcu o reverență, dar oboseala făcu să-i cedeze glezna. Deși reuși să ascundă asta și să-și înăbușe geamătul care i se ridică pe buze, Jeremy fu din nou alături de ea – un pic cam prea repede ca să treacă drept simplă politețe, dacă era să judeci după privirea bănuitoare schimbată de mamă și fiică.

– Orice prietenă a fiului meu este, desigur, bine-venită, zise doamna Addison în timp ce el o ajuta pe Laura să se așeze din nou pe scaun.

Laura își netezi fustele peste genunchi.

– Mă întreb dacă veți simți la fel și despre soția lui?

Doamna Addison se așeză brusc pe scaunul cel mai apropiat de șemineu. Julia mări ochii și-și înăbuși o exclamație – sau poate un chicotit – cu dosul mâinii înainte de a se așeza lângă mama ei.

Jeremy, care stătea lângă scaunul Laurei, se uită sever la ea, apoi începu să explice:

– Ce vrea să spună domnișoara Hopkins... Ei bine, noi... eu am fost trimis de ofițerul meu superior într-o misiune. Să găsesc pe cineva. Am dat peste domnișoara Hopkins, care era la ananghie.

Laura își mișcă degetele ce se odihneau pe taburet și regretă brusc gestul.

– Și, ei bine, continuă el, un lucru a dus la altul, a devenit clar că, dacă ne prefacem că suntem un cuplu căsătorit, am beneficia amândoi.

Julia își înăbuși un alt zgomot, de data asta un chicotit clar.

– Am explicat că suntem proaspăt căsătoriți și că a dat necazul peste noi...

– Am spus că eu am fugit de tine. Pentru că m-am temut, ca soție a lordului Sterling, că voi fi afectată de asocierea cu femeia care își spune „Lady Sterling", zise ea ca să clarifice cu Julia și doamna Addison.

– Cea din ziare? întrebă mama lui.

Sora lui încuviință dornică din cap.

– L-am tachinat de luni de zile cu ea. Cred că de asta nu s-a căsătorit încă.

Jeremy îi aruncă o privire de avertisment.

– Nu de asta. Acum, îmi dați voie? Deși sora lui nu părea teribil de mustrată, el continuă: Un domn ne-a primit acasă la el și i-a adus un medic domnișoarei Hopkins. Dar acest domn are în general o reputație foarte proastă. Își tratează rău servitorii. Este... ei bine, bănuiesc că s-ar putea spune că-i un nemernic. Descrierea trezi vizibil interesul Juliei, ceea ce-i aduse o altă privire mustrătoare. Și are în posesia lui informații pe care armata britanică și Coroana consideră că nu ar trebui să le aibă.

– Și probabil de asta tu ai fost trimis după el. Pe chipul mamei lui se văzu mândria și Jeremy nu încercă să-i schimbe concluzia. Pare o responsabilitate importantă, dragul meu. Sunt foarte mândră de tine, deși nu pare să fi fost neapărat sigur.

– Nu este, fu de acord Laura. De asta ne aflăm aici.

– Domnul, lordul Thornton, a descoperit șiretlicul la care am apelat pentru a-i câștiga simpatia și pentru a intra în casa lui. Nu știu dacă bănuiește tot ce am aflat despre nelegiuirile lui. Dar sunt sigur că se teme și ar face rău imediat altcuiva, mai ales ca să-și salveze propriul cap. A venit la Londra în căutarea noastră, explică gesticulând de la el la Laura.

– Bine, zise doamna Addison, fluturând nepăsătoare din mână, este puțin probabil să caute aici.

– De fapt, vorbi el pe o voce liniștitoare, apropiindu-se de mama lui, este probabil. Sunt destul de sigur că nu-i va fi greu să descopere că lordul Sterling are datorii, că a fost obligat să accepte banii regelui și că s-a alăturat armatei din cauza asta și că nu poate să-și permită mai mult decât să închirieze o casă în Fulham pentru mama și sora lui.

– Jeremy!

Laura înțelese atunci de unde dobândise talentul de a-i rosti numele și să-l încarce cu șase semnificații în același timp. Auzi exasperare, îngrijorare și iubire amestecate în vocea mamei lui.

– Acum nu-i momentul să discutăm, mamă, zise el.

– Dar de ce, dacă-i așa de periculos, l-ai adus aici? întrebă Julia.

Deși ochii ei nu erau de același albastru strălucitor ca ai fratelui ei, aveau o parte din aceeași inteligență.

– Nu l-am adus. Ar fi găsit inevitabil casa Briar, nu vezi? Ofițerul meu superior a zis că cel mai sigur lucru ar fi ca noi toți să fim împreună, ca să ne pună pază pentru protecția noastră.

Julia se grăbi la geam și trase draperia ca să se uite afară, cum făcuse la sosirea lor.

– Eu nu văd pe nimeni.

– Nu vei vedea, îi spuse Laura. Cel puțin după spusele fratelui tău.

Buzele Juliei se strâmbară a dezamăgire. Se uită la stânga și la dreapta pe stradă înainte de a lăsa jos draperia și de a reveni la locul ei.

– Cât timp vom fi blocați aici?

– Aveai planuri? întrebă Jeremy, cu o duritate neobișnuită. Apoi regretul îi înmuie imediat vocea. Îmi pare rău. Doar că... și eu îmi fac

griji. Una-i ca un soldat să fie în pericol și altceva, cu totul diferit, e să vă pun pe voi în pericol.

– Cred că ofițerul tău superior te cunoaște bine, zise doamna Addison. Mi se pare că acest Lord Thornton nu s-ar da în lături să folosească o amenințare ca să ne ademenească afară. Comandantul tău știe că vei vrea să le protejezi de pericol pe femeile la care ții. Pe toate, adăugă ea și aruncă o privire cu subînțeles spre Laura.

Pentru un moment, Laura crezu că Jeremy, care începuse să se plimbe într-un mod familiar, ratase acea privire. Apoi el se opri.

– Mamă! Înțelegi că eu și domnișoara Hopkins nu suntem de fapt...

– Dar ați putea fi...

– Nu, noi...

– Eu n-am pornit la drum ca să pun mâna pe un soț, doamnă, interveni Laura. Și, spre meritul său, căpitanul Addison a fost destul de clar de la început că nu se poate căsători cu mine, chiar dacă jocul nostru de a ne preface ar putea duce la zvonuri și bănuieli. Ar fi fost o prostie din partea mea să am orice așteptare. Sau orice, ah... Aici, Laura făcu prostia de a se uita la Jeremy, pentru a întâlni acei ochi care aveau un fel de a vedea prin orice rol ar fi ales ea să joace. Atașamente, termină ea jalnic.

Lui i se tăie respirația, deși ea nu se putu hotărî dacă oftatul lui fu unul de ușurare sau de disperare.

– Doar nu vrei să..., insistă el. Nu știi...

– Julia, zise doamna Addison, de ce nu o duci pe domnișoara Hopkins sus? Sunt sigură că i-ar plăcea să...

Făcu un cerc fără rost cu o mână, de parcă căuta un cuvânt, o scuză, să o scoată pe Laura din încăpere.

– Să se învioreze? sugeră îndatoritoare Julia.

– Da. Exact. Să se învioreze înainte de prânz.

Jeremy păru agitat, de parcă nu se putea decide dacă voia să audă ce avea de spus mama lui și Laura deschise gura ca să refuze să plece, pregătită să rămână și să-l sprijine moral așa cum el o sprijinise fizic. Dar înainte să apuce să vorbească, el gesticulă spre ușă cu bărbia, îndemnând-o să-i urmeze sora.

Cuprinzând mânerul bastonului și inspirând hotărâtă, Laura se ridică și ieși din cameră.

Din fericire, scările nu erau abrupte, deși asta însemna că și tavanul de la etaj era jos. Cu siguranță, Jeremy nu ar fi putut să stea drept. Căsuța avea doar două camere sus, una pe câte o parte a casei, băgate sub streșini. Laura era în același timp dornică să se așeze din nou, să-și odihnească glezna, dar îi părea rău că o văzu pe Julia conducând-o spre camera din dreapta, în loc de cea aflată deasupra salonului, unde ar fi fost posibil să audă ceva din conversația dintre doamna Addison și fiul ei.

– Asta-i camera mea, explică Julia. Dacă vei petrece noaptea aici, și se pare că așa va fi, atunci poți să dormi aici și eu mă voi duce cu mama mea în camera cealaltă.

– Ești așa de amabilă. Îmi pare rău că v-am făcut probleme.

– Nu-i nici o problemă, insistă ea, începând să adune două grămezi de haine de noapte, una să o ia cu ea în camera mamei și una pentru Laura, pentru că era evident că nu-și adusese altă geantă în afară de poșetă. Pe lavoar sunt prosoape curate și un pieptăn și pe noptieră sunt cărți, dacă dorești ceva cu care să te amuzi.

În timp ce sora lui Jeremy își vedea de treabă, Laura făcu tot posibilul să se așeze comod pe bancheta capitonată de la capătul patului, întinzând piciorul rănit de-a lungul ei, la îndemnul Juliei, și aranjând la spate una dintre pernele joase.

– Am înțeles de la fratele tău că-ți place teatrul.

– Da. Julia puse pe o grămadă o cămașă împachetată. Mai presus de orice. Dacă nu ar fi așa de scandalos, mi-ar plăcea să devin actriță. Înclină capul și păru gânditoare. De ce oare este scandalos?

Laura nu zise nimic. Teatrul avea o lungă istorie în a perturba granițele între diferite straturi sociale, ierarhii pe care cei care beneficiau cel mai mult de ele voiau ferm să le păstreze. Presupunerea că actrițele erau la un pas de prostituție, vânzând spectacolul corpurilor lor era doar o parte din ea. În ceea ce o privea pe Laura, totul era ridicol. Dacă teatrul oferea o distracție respectabilă pentru doamne, de ce n-ar trebui să le ofere și o existență respectabilă?

Dar nu era treaba ei să vorbească despre asemenea lucruri cu sora mai mică a lui Jeremy.

– Serios, continuă Julia, când te gândești cum fiecare moment din viața unei femei este o reprezentație în beneficiul cuiva, nu înțeleg de ce a juca pe o scenă ar trebui privit mai sever decât a te

preface interesată de opiniile unui domn într-un salon de bal sau a te preface pioasă la biserică.

Laura nu-și putu ascunde zâmbetul. Îi plăcea foarte mult de Julia.

– Bine zis, domnișoară Addison. Sunt de acord. Femeilor li se cere să joace roluri care nu le oferă nici un avantaj și de prea multe ori fără vreo remunerație.

– Nu ar fi minunat să nu trebuiască să te gândești deloc la chestiuni legate de bani? zise Julia cu un oftat. Atunci am putea face ce dorim. Eu aș putea fi actriță și să nu trebuiască să mă gândesc la reputația mea și la opiniile viitorilor pețitori. Și fratele meu ar putea... mă rog. Se întoarse pentru a cotrobăi printr-un sertar, lăsând impresia clară că aproape spusese prea multe. Bănuiesc că el ar putea să facă multe lucruri grozave.

– Cum ar fi să lase armata? Sau să se însoare?

Laura privi peste umăr, cu o expresie de timiditate și surpriză amestecate la cât de directă fusese Laura.

– Îmi pare rău că el și mama au ales ziua de azi pentru o altă discuție despre această chestiune. Sigur au discutat deja de vreo cincizeci de ori, mereu degeaba. Are un sentiment de datorie așa de exagerat, după cum gândesc eu. Hotărât să plătească datorii care nici măcar nu sunt ale lui. Eu chiar am crezut că mama a renunțat să-i mai bage mințile în cap, dar bănuiesc că atunci când ai apărut tu... Oftă din nou în timp ce se întorcea la sertar. Niciodată nu a menționat numele unei lady, nici mamei, nici mie. Bănuiesc că nu a vrut să ne facem speranțe. De asta am început să-l tachinez cu Lady Sterling din ziare. Și apoi am început să cred că era interesat de... altceva.

Laura fu surprinsă să audă o tânără vorbind așa de franc despre asemenea chestiuni.

– Te-am șocat, domnișoară Hopkins? Mama zice că mi se trage de la citit romane și de la mersul la teatru. Bănuiesc că nu se înșală, dar eu... Vreau doar ca fratele meu să fie fericit. Făcu o pauză, cât se ridică și luă mica grămadă în brațe. Fratele tău este la fel de încăpățânat, domnișoară Hopkins?

– Dacă este să-i comparăm, al meu e mult mai rău. Fratele tău a fost excesiv de bun și atent.

–Asta-i destul de ușor de explicat. Ea își reprimă un alt chicotit când o luă spre ușă pentru a-și duce lucrurile în camera mamei ei. Te place – și eu una mă bucur tare mult să văd asta. Deși cred că întrebarea mai importantă este dacă tu îl placi.

Primul impuls al Laurei fu să nege, deși ar fi fost o minciună.

Înșelăciunea înseamnă protecție. Se ghidase după această filosofie așa de mult, încât refuzase să vadă pericolul din ea. Una era să născocești lucruri așa încât mătușa ta să nu-și facă prea multe griji și alta să joci un rol ca să ademenești bărbați precum Penhurst și Thornton să dea informații ce i-ar putea distruge.

Dar, când venea vorba de sentimentele ei pentru Jeremy, era gata să nu se mai amăgească. Voia mai mult decât un mariaj fals cu el, mai mult decât câteva ore furate într-o trăsură care se zdruncina.

După ce pusese întrebarea, Julia nu așteptă un răspuns. Când ușa se deschise scurt ca ea să iasă din cameră, murmurul slab al vocilor se ridică pe scări, deși cuvintele lor nu puteau fi auzite. Mama lui Jeremy va avea mai mult succes de data asta în a-l convinge că își putea permite să atingă fericirea?

În ciuda a ceea ce spusese Julia, Laura simțea că ezitarea lui Jeremy față de căsătorie avea de-a face cu ceva mai mult decât banii. Ce secret mai ținea încă ascuns?

Sau ce secret fusese ținut ascuns de el?

Capitolul 19

Jeremy se așeză pe scaunul eliberat de sora lui.

– Mamă, nu sunt sigur că-i cel mai bun moment pentru o discuție între patru ochi.

– Eu sper doar să nu fie prea târziu, răspunse ea, mai acerb decât îi stătea în fire. Jeremy, dragul meu, oricine poate să vadă din expresia ei că domnișoara Hopkins este îndrăgostită de tine...

Să fie adevărat?

– Eu n-aș zice...

– Și tu, continuă ea, ignorându-l, clar ții la ea. Chiar vă cunoașteți doar de câteva zile?

El se opri înainte de a răspunde. Să-i mărturisească mamei lui că-și dăduse inima unei femei pe care o știa de mai puțin de o săptămână ar fi fost o umilință de care ar fi preferat să fie scutit.

– Prima dată am văzut-o la ultima sărbătoare de Crăciun. Locotenentul Hopkins, fratele ei, a adus-o la balul ofițerilor.

– Dar în această ultimă... misiune, parcă așa i-ai spus, ai ajuns să o cunoști bine? insistă ea.

– Da. Adică... nu. N-ar trebui să pretind că o cunosc bine. Așa-zisa noastră relație a fost doar...

– O iluzie, termină ea pentru el, apoi se opri pentru a cugeta un moment asupra implicațiilor. Și ești sigur că nu i-ai dat speranțe? Oricât a bravat ea, eu nu cred că a fost doar prefăcătorie pentru ea.

– Ce te face să spui asta?

Naiba să-l ia, dar nu-și putea reține nota de speranță din voce.

– Femeile știu lucruri, dragul meu. Îi luă mâna și-o mângâie. Nu totul, desigur. Aș vrea să știu ce te tulbură așa. De ce insiști să pretinzi că o mână de datorii te împiedică să te însori și să te așezi la casa ta... te împiedică să fii fericit.

– Sunt mai mult decât câteva datorii, mamă. De-a lungul anilor încercase să ascundă față de mama și sora lui cât de mare era necazul. Poate că era momentul să vorbească deschis. Concesiunea pe Everham nici măcar nu acoperă ipoteca. Fiecare clădire de pe moșie are nevoie de reparații. Terenul arabil este uzat – uneori cred că domnul Gilly îl dă în arendă din bunătatea inimii lui, pentru că sigur nu poate aduce mai mulți bani decât investiția lui în semințe și muncă. Solda unui ofițer nu-i așa de mare încât să ne poată scoate din gaura aia.

Mama nu păru surprinsă, dar tăcu un moment, de parcă se gândea cum ar putea fi depășită o asemenea problemă.

– Ești frumos, arătos. Un viconte. Te-ai putea căsători cu o femeie cu avere, sugeră ea, nu pentru prima dată.

– Da. Negustori bogați își oferă fetele și zestre suficientă ca să acopere și nevoile celor mai zgârciți nobili, zise el, repetând observația sardonică a Laurei în drum spre conacul Thornton.

Mama încuviință din cap, deși expresia ei era prudentă, simțind clar că acordul lui aparent trebuia privit cu scepticism.

– Bănuiesc că nu pare o rețetă pentru iubire și fericire.

– Ca să nu mai vorbesc de alte datorii, continuă el, ignorând încercarea ei de a se aventura pe un teritoriu tot mai periculos. Datorii făcute în numele Sterling.

– Datorii de onoare, datorii către negustori, zise ea în bătaie de joc. Nu ești obligat să respecți promisiunea unui alt bărbat, a unui străin.

– Și să moară de foame familiile celorlalți bărbați care nu avea de unde să știe ce fel de om era fostul Lord Sterling? obiectă el. Dacă titlul i-ar fi revenit tatei în schimb, s-ar fi purtat el diferit de cum m-am purtat eu?

După cum își strânse buzele, el ghici că răspunsul era nu.

– Dar tatăl tău ar vrea și să fii fericit, sublinie ea. N-ar vrea să încerci să treci prin lume de unul singur.

Jeremy încuviință din cap, fără să fie complet sigur că ea avea dreptate.

– Pentru că abia ai cunoscut-o, nu voi îndrăzni să spun că domnișoara Hopkins este cea care îți va aduce fericirea. Dar cred că tu știi că bărbatul care te-a învățat despre onoare nu ar vrea să te vadă

dezonorând o tânără jucându-te cu afecțiunea ei sau punându-i reputația în pericol.

Neputând să stea nemișcat sub privirea ei de reproș, se ridică și se duse la geam. Pe lângă casă trecu fericit un câine fără stăpân. Nu era nici un semn de fapt de vreun alt suflet de om. El spera măcar să-i fi spus Laurei adevărul despre paznici nevăzuți.

– Din cauza tatei nu o pot cere, zise el în sfârșit.

Mama scoase un mic zgomot în spatele lui, care nu era exact un sunet de surpriză.

– Ce vrei să spui?

– Înainte să moară, m-a luat deoparte și mi-a zis... Se întoarse de la geam, dar nu-i întâlni privirea, deși bănuia că ea știa ce era pe cale să spună. Că nu sunt fiul lui.

– O! Înțeleg. Cu mișcări nervoase, ea își netezi fustele în jurul ei, privindu-și propriile degete apăsând materialul pe picioare. Mă întrebam eu dacă nu cumva a făcut asta.

Pentru un moment, el se gândi că ea se pregătea pentru cuvinte dure din partea lui, să fie judecată. Apoi ridică bărbia și se uită la ea. Cum de se putuse îndoi de forța ei?

– Și pentru că prin venele tale nu curge sângele lui Richard Addison, tu simți această... această vinovăție pentru titlul moștenit? Îți imaginezi că altcineva ar fi dus povara mai bine?

– Aș fi putut să o fac, recunoscu el, când aveam șaptesprezece ani și știam mai puține despre lume. Acum, însă, mă întreb dacă nu mi-a revenit titlul pentru că meritam povara mai mult. În doi pași fu lângă ea și se lăsă într-un genunchi lângă scaunul ei. Îmi pare rău, mamă. Îmi pare așa de rău pentru că am fost cauză, oricât de inocentă, de tristețe și suferință.

Ochii ei fură înconjurați brusc de crevase și-și mișcă lent capul dintr-o parte în alta, confuză și nevenindu-i să creadă.

– Tristețe și suferință? Te-a iubit cu inima unui tată – Doamne ajută ca într-o zi să înțelegi cât poate suferi, teme și iubi un părinte. Îi trasă conturul obrazului cu degetele reci. Era așa de asemănător cu al ei. A fost mândru de tine ca băiat și ar fi fost mândru de bărbatul care ai devenit – bucuros că a avut o influență în a te forma în bărbatul care ești.

– Dar tu, mamă, cum rămâne cu suferința ta? Să te gândești că de fiecare dată când te uiți la mine, îți amintești... Se întoarse de

la atingerea ei blândă. Nu. Sângele lui nu vreau să-l transmit unui copil. Și în ceea ce o privește pe Laura, și-a riscat viața și reputația pentru a răzbuna tinere tratate prost și abandonate ca tine. Cum i-aș putea vreodată propune să se lege de fiul unui...?

– Jeremy? Ea părea și severă, și nedumerită. Ce ți-a spus tatăl tău?

El se ridică în picioare.

– Sunt sigur că nu dorești să retrăiești...

– Cred că trebuie.

Amintirea era mereu cu el, clară și tăioasă de parcă conversația ar fi avut loc ieri și nu în urmă cu mai bine de doisprezece ani. Încă simțea soarele strălucitor al unei după-amiezi din mijlocul verii, incapabil să încălzească casa friguroasă, posomorâtă în care fusese dată sentința morții. Voise să se miște, dar nu putea, închis în spațiul dormitorului părinților lui în mica locuință parohială din piatră, cu tata stând în fund în pat, chipul lui deja sfrijit, dar vocea fermă, vorbind cu aceeași certitudine fermă cu care vorbea de la amvon.

– Prea bine. Mi-a spus că, atunci când aveai vârsta Juliei, locuind în Philadelphia cu familia ta, un soldat britanic... Se întoarse, neputând să se uite la ea. Mamă, trebuie să crezi că aș fi făcut orice în loc să îmbrac uniforma care cred că-ți repugnă, dar ce altă alegere aveam? Legea, biserica – oricare altă cale ar fi luat ani de zile pe care eu nu-i aveam înainte de a aduce suficient venit ca eu să vă ofer un acoperiș deasupra capului.

Când vorbi, vocea ei era liniștită, dar egală.

– Ce anume se presupune că a făcut acest soldat britanic?

El fu nevoit să înghită de două ori înainte de a rosti cuvintele:

– Și-a făcut de cap cu tine.

– Și-a făcut de cap cu mine, repetă ea, de parcă limba era ciudată în gura ei. Adică m-a luat cu forța. Tată tău ți-a spus asta.

Nu erau întrebări, dar Jeremy încuviință oricum din cap.

– Tu-mi spui mie că, în tot acest timp, continuă ea, vocea ei devenind tot mai tăioasă, deși era calmă, tu ai crezut că ești rezultatul violenței și al urii? Nu al... pasiunii? Nu al iubirii?

El se întoarse lent spre ea, simțind că i se congelează sângele.

– Mamă?

– Și tatăl tău nu era... confuz?

Avea mișcările rigide, nesigure ale unei persoane în șoc.

Boala care îl doborâse pe tatăl lui avusese un progres devastator, luându-i până și mințile.

– Nu, o asigură el. Era cu cel puțin o lună înainte de sfârșit.

– O, Doamne! Respirația ei se cutremură. El chiar a crezut...? Își apăsă buzele cu degetele tremurătoare, înăbușind un suspin. Bănuiesc că tata i-a spus – și el n-ar fi întrebat niciodată – și mie nu mi-a dat prin cap să spun... of!

Rosti frazele întrerupte, bâlbâindu-se, condusă de un fel de isterie. Nu le putea chiar uni, dar înțelese suficient cât să întrebe.

– Ce s-a întâmplat în urmă cu toți acei ani?

Pentru câteva momente, ea se uită doar în șemineul gol. Când vorbi din nou, vocea îi era mai calmă, dar distantă, de parcă era pierdută în trecut.

– Locuiam la Philadelphia – partea asta a fost adevărată – când a început războiul. Bunicul tău era medic și loialist. După bătălia de la Germantown, trei soldați britanici au fost cazați în casa noastră. Eu și sora mea am fost instruite să avem grijă de ei. Unul dintre ei, sergentul unui pluton, avea nevoie de supraveghere constantă. O vreme nu am crezut că va supraviețui. Dar era tânăr, cam de vârsta ta acum, și sănătos per ansamblu și și-a revenit, deși a fost nevoie de câteva luni. Și pe durata acelor luni, noi... Se îmbujoră, de parcă tocmai își amintise cine asculta povestea ei. Ne-am îndrăgostit. Când a fost declarat apt să se întoarcă în Anglia, mi-a spus despre planul lui de a lăsa armata și de a se întoarce după mine. Ne vom căsători, a spus el...

– Dar nu s-a mai întors niciodată?

Ea se uită în sfârșit la el, care se sprijinea de polița șemineului.

– De fapt, s-a întors... dar după mai bine de un an. Și la acea vreme, eu eram deja căsătorită. Fără să știm, când el a plecat, eu eram însărcinată... cu tine.

Jeremy încuviință scurt din cap, în semn că a înțeles și o luă iar spre geam.

– Tatăl meu a fost nemulțumit când a descoperit, desigur, continuă ea. Furios ar fi o descriere mai bună. A decis ca toată familia să meargă în Anglia, pentru a ascunde mai bine secretul meu îngrozitor – cel puțin așa îl vedea el. Pe drum s-a împrietenit cu un domn Addison, care tocmai primise o parohie în Oxfordshire și se ducea să o accepte. Căuta o soție și, deși avea dublul vârstei mele, a început

să mă curteze, cum eram cea mai eligibilă tânără de pe vapor. Cu puțin timp înainte să acostăm, a vorbit cu tatăl meu. Probabil că tata i-a spus despre condiția mea – oricum nu mai putea fi ascuns mult timp. Bănuiesc că a simțit că ar fi fost mai acceptabil pentru un domn să-și imagineze că nu eram eu vinovata în treaba asta.

Cât de înspăimântată trebuie să fi fost, să schimbe o lume cunoscută cu una necunoscută, un vis de iubire pentru o căsătorie practică, necesară, aranjată de un tată disperat să acopere ceea ce considera o pată pe onoarea ei.

– Dragul, dragul de Richard, murmură ea, în ochi sclipindu-i lacrimile. Nu mi-a cerut niciodată detaliile, nu a insistat niciodată. Nu mi-a reproșat niciodată. Te-a iubit, zise ea întorcând fața spre Jeremy, să nu te îndoiești niciodată de asta, dar bănuiesc că-l apăsa trecutul. A crezut că aveai dreptul să știi și sunt sigură că a crezut că-ți spunea adevărul. O, îmi doresc să fi știut. Toți acești ani...

– Și tu? începu el, încă chinuindu-se să înțeleagă ce-i dezvăluise, știind că nu avea de ce să pună întrebarea la care voia cel mai mult răspuns. Se opri la raftul din colț, lângă geam, plin cu bibelouri. Trasă cu un deget chipul perfect al unei ciobănițe din porțelan, un vestigiu din viața în casa parohială de acum mulți ani, în ceea ce lui i se păruse un timp mai simplu. L-ai iubit?

– Pe tatăl tău? Ea încuviință atentă din cap, dar nu ezitant. Cu timpul, da. Era prea bun, prea blând ca să nu inspire afecțiune. Nu în felul primei mele iubiri, desigur. Dar poți să crezi că suferința mea la moartea lui a fost autentică.

Jeremy știa că era adevărat; fusese martor la devotamentul unuia față de celălalt. Se apropie, se așeză pe marginea scaunului din fața ei.

– Și soldatul? Pot să-i știu numele?

De data asta, ea încuviință și mai dornică din cap.

– Îl cheamă Arthur Remington.

– Este încă în viață.

– Da. Zâmbi, deși nu spre Jeremy. După ce am încheiat doliul, mi-am permis libertatea de a întreba de el și, spre surprinderea mea, am descoperit că locuiește aici, în Londra. Ne-am reluat... prietenia. Obrajii i se colorară în roz și, din îmbujorarea ei, el ghici că era mai mult decât prietenie. Poate asta explica de ce ea păruse mai întinerită și plină de viață în ultima vreme. Chiar și la lumina

zilei, părul ei blond nu avea semne de fire albe și tenul ei era la fel de neted ca al unei fete. De fapt, mâine-dimineață are de gând să vină în vizită.

Jeremy se uită spre geam, nefiind sigur dacă era pregătit să-l înfrunte pe bărbat.

– Julia știe?

– Nu istoria noastră, desigur. Dar îl cunoaște. Se înțeleg bine. Din nou, acel zâmbet secret. Are un fel de a fi – unii i-ar putea spune șarm, bănuiesc, deși pentru mine cuvântul mereu sugerează ceva fals și el este negreșit de direct. Este și foarte inteligent. Cu tot respectul față de tatăl tău, bănuiesc că unele din talentele tale le-ai moștenit de la Arthur. Cred... sper că vei ajunge să-l placi.

Jeremy reuși să încuviințeze o dată din cap în semn de recunoaștere.

– Mai este în armată?

– Nu, deși a revenit acum câțiva ani să servească în calitate de civil, ca ajutor personal pentru... O, cum îl chema pe acel domn? Se lovi cu un deget peste buze. Maiorul Laurens, cred.

– Ducele de Raynham?

Jeremy recunoscu acel nume. Până în urmă cu șase ani, când renunțase la uniforma de ofițer în favoarea responsabilităților de duce, Raynham fusese unul dintre cei mai buni agenți de teren ai generalului Scott.

Ceea ce însemna că acest Remington avea și aprobarea lui Scott.

– Da, fu ea de acord, așa este. Același. Și înainte de asta, s-a ocupat de treburile marchizului de Ashborough – cel despre care se spune că-i foarte rău, adăugă ea într-o șoaptă care exprima mai mult entuziasm și interes, decât șoc, deși Arthur nu acceptă așa ceva. Și apoi, spune că marchiza își ține bine soțul în frâu acum. E irlandeză, să știi.

– Și o scriitoare faimoasă, adăugă el, fără să-și ascundă surpriza. Domnul Remington al tău se mișcă cu siguranță în cercuri înalte.

Nu o spusese doar cu intenția de compliment. Jeremy fusese mereu un pic bănuitor cu privire la bărbații care se împrieteneau cu banii și puterea, cu atât mai mult după ce petrecuse câteva zile în compania lui Thornton.

– Cum ai putea face și tu, dacă ai accepta că ești un viconte, îi reaminti ea. Apoi se înmuie și-i zâmbi iarăși cu blândețe. Sigur, „căpitanul Addison" sună la fel de bine.

Jeremy își lăsă capul pe spătarul scaunului și studie tavanul. Mintea îi vibra de la revelațiile mamei lui. Zece ani în care își spusese că nu trebuie să se gândească vreodată la iubire, căsătorie, copii, pentru că sângele unui netrebnic îi curgea prin vine, că nu merita onoruri nici în prezent, nici în viitor. Tot ceea ce crezuse el că știa despre cine și ce era, totul fu dat peste cap într-o conversație de câteva momente.

Acum va trebui să hotărască ce să facă cu informația. Să decidă din nou cine era menit să devină.

Mama lui se ridică, îl sărută pe obraz și se întoarse spre scări.

– Te las un pic singur. Ai fost foarte bun că ți-ai făcut griji pentru mama ta în toți acești ani, dar uneori trebuie să te gândești la tine și la ce vrei tu. Nu mi-aș dori să fiu singura doamnă Addison din viața ta. Doar dacă nu cumva - privi peste umăr și în ochii ei licări neastâmpărul - ai prefera o Lady Sterling?

Capitolul 20

Când doamna Addison apăru la prânz cu ochii roșii și Jeremy nu veni deloc, Laura ghici că conversația fusese una dificilă. Era imposibil de determinat cât de dificilă, pentru că doamna Addison se retrase în dormitorul ei după ce mâncă – „o mică durere de cap, nimic îngrijorător" – și Jeremy rămase ascuns.

– Așa face deseori, explică Julia, ridicând privirea de pe broderia ei pentru a arăta din cap spre ușa închisă vizavi de intrarea în salon. Acolo are jumătate din biblioteca tatei și Mary i-a dus o tavă.

– Nu-mi făceam griji, se apără Laura, revenind cu atenția la cartea din poala ei, doar ca să descopere că o ținea cu susul în jos.

Casa Briar era ca o bulă, în care se simțea alternativ protejată și captivă. Dorința de a ști ce se întâmpla dincolo de ușile casei, chiar și în afara salonului făcură ca mintea și privirea să-i hoinărească toată după-amiază.

Până la urmă, doamna Addison coborî să scrie o scrisoare. Jeremy ieși la scurt timp după, părând ușor șifonat – Laura era aproape sigură că dormise și degetele-i tresăriră de la dorința de a-i netezi părul – dar per ansamblu era el însuși. O senzație de normalitate pătrunse în casă, în ciuda amenințării de afară.

Doar Laurei îi căzu cartea când vântul bătu printre frunzele din copacul de dincolo de geam sau se sperie când Mary, servitoarea, anunță că cina era gata. Jeremy îi vorbi pe o voce joasă când o însoți la masă.

– Thornton nu va da buzna peste noi. Ești în siguranță aici. Promit.

Seara trecu cam în același mod ca după-amiaza, toată lumea ocupată cu conversație politicoasă sau vreo treabă domestică confortabilă. Lămpile se aprinseră și draperiile fură trase când amurgul se transformă în întuneric. Până la urmă, doamna Addison anunță

că era pregătită să se retragă și, o clipă mai târziu, Julia sări în picioare ca să o urmeze. Laura nu se prea putea decide dacă mișcările ei grăbite erau rezultatul unui îndemn din privirea mamei sau dacă își imaginase schimbul de priviri. Laura lăsă cartea necitită și vru să se ridice.

– Ce aș putea să fac ca să te tentez să rămâi?

Vocea lui Jeremy era joasă, seducătoare.

Laura se prăbuși la loc în scaunul ei, deși îi era imposibil să se relaxeze din cauza aceleiași tensiuni neliniștite ce-i agitase membrele toată ziua.

– N-am nevoie să fiu tentată. Dacă dorești, cu siguranță rămân.

El se tolănise în scaunul de lângă focul care trosnea vesel în urmă cu o oră, dar acum mocnea. Întinsese picioarele încălțate cu cizme în față, cu gleznele încrucișate și părea însăși imaginea relaxării.

Dar când, în sfârșit, își ridică privirea cu care studiase modelul covorului de lână, intensitatea privirii lui aproape că-i tăie ei respirația.

– Ești amabilă. Mă întrebă dacă n-ar fi trebuit să-mi doresc ceva mai mult decât compania ta?

– Cum ar fi?

Vocea ei abia se auzi peste zgomotul pulsului ei.

În loc să răspundă, el se ridică din scaun, se duse spre un raft din colț plin cu bibelouri și reveni cu o cutie frumos încrustată. De data asta piese obișnuite, făcute din fildeș. Detaliile sculpturilor erau tocite de anii de folosință.

– Eu în continuare nu știu nimic despre joc, îl avertiză ea când el făcu loc pe micuța masă de lângă scaunul ei și începu să scoată piesele din cutie. Am fost pierdută și cu ajutorul lui Stamma.

– De data asta, te învăț eu.

După ce goli masa, deschise larg cutia și lucrătura elegantă din interior se dovedi a fi însăși tabla. Ea privi cum degetele lui lungi aranjează rapid piesele în pătratele potrivite. În sfârșit, el trase unul din celelalte scaune mai aproape de masă și se așeză pe marginea scaunului, ca genunchii lor să se atingă.

Ea se așteptase ca jocul să fie un pretext pentru conversație, dar, timp de un sfert de oră, el nu zise nimic decât ce era relevant pentru mișcarea pieselor, când să capturezi și când să renunți. Așezase

piesele negre în fața ei, pentru a o familiariza cu strategiile defensive, zise el, deși pe moment el părea să fie în spatele unui scut.

Scuturând din cap, el îi captură calul de lângă regină cu unul dintre nebuni și apoi îi ridică piesa, oprindu-se pentru a o studia sub lumina lămpii în loc să o adauge grămezii crescânde de piese negre la capătul îndepărtat al tablei. Nările fremătânde și ochii goi ai calului ieșiră în relief, apoi trecură în umbre.

– Am operat în baza unei neînțelegeri, zise el.

– Despre joc?

– Despre mine. Strânse degetele în jurul piesei care dispăru în palma lui. Am plănuit o apărare elaborată împotriva unui adversar care n-a existat niciodată. Mâna care ținea calul căzu pe piciorul lui. Și acum, că sunt liber să fac alte mișcări, mă simt un pic pierdut. Credeam că știu cine sunt, dar se pare că m-am înșelat.

Ea se întinse instinctiv spre el, strângând ambele mâini în jurul pumnului sprijinit pe coapsa lui.

– Eu nu. Eu am știut de la prima noastră întâlnire că ești un bărbat bun, grijuliu, inteligent. Eu mereu am avut o minte independentă, cum zice mătușa mea.

Colțurile gurii lui se ridicară la acea descriere, deși privirea îi era încă concentrată pe tabla de șah.

– M-am mustrat pentru că am avut încredere în tine, un străin complet. Dar nu m-am înșelat să o fac. Nu m-am înșelat în ceea ce te privește.

Vorbi cu încredere. Sigur, se întreba ce anume îi spusese mama lui mai devreme în acea zi. Orice ar fi fost, cu siguranță părea să-i fi schimbat viziunea asupra viitorului. Dar nu trebuia să audă cu urechile ei ca să știe că bazele lui nu se modificaseră. Știa exact ce fel de bărbat era, genul de bărbat care fusese mereu, genul de bărbat pe care ea niciodată nu visase să-l găsească vreodată.

– Mulțumesc. Puse cealaltă mână peste ale ei. Deși bănuiesc că nu va conta prea mult. Sunt în continuare sărac ca un șoarece de biserică. Și tu ai în continuare... o minte independentă? Acesta era termenul?

Zâmbetul lui se adânci pe măsură ce devenea tot mai autocritic.

Ea își mușcă buza cu dinții.

– Îmi dau seama că genul ăsta de independență este un lux pe care puține femei și-l pot permite.

– Permite, repetă el. Din pieptul lui ieși un sunet batjocoritor. Bănuiesc că n-ai să-mi spui că ești putred de bogată?

– Păi, n-aș folosi termenul putred. Deși din partea mătușii Mildred sunt singura... Oricum, cum spui tu, nu va conta prea mult, din moment ce majoritatea banilor mei sunt legați de zestrea mea și tu mi-ai spus deja că nu voi fi niciodată realmente Lady Sterling.

– Laura! Acea voce minunată, mustrătoare, din nou scandalizată, care adăuga o notă de amuzament în vocalele numelui ei. Ai zis că nu vrei să te măriți.

– Nu. Dacă-ți amintești, am zis că nu cred că voi găsi vreodată un bărbat dispus să mă lase să continui să fiu Lady Sterling – adică un bărbat dispus să mă lase să fiu... eu însămi.

– Cu alte cuvinte, la fel de schimbătoare precum vântul de primăvară.

– Da, cedă ea.

N-avea sens să nege ceea ce el știa deja că era adevărat.

El îi dădu drumul mâinilor doar ca să-și ducă palma spre obrazul ei și să o tragă mai aproape.

– Anotimpul meu preferat, șopti el pe gura ei înainte de a o săruta.

Ea duse mâinile la pieptul lui, apoi urcă cu ele pentru a le petrece în jurul gâtului său. Piesa de șah alunecă din degetele lui, căzu pe podea și scoase un sunet înfundat. Când el întinse cealaltă mână după ea, ea se aplecă înainte, tot mai aproape, până când cel mai natural lucru din lume fu să cadă în poala lui.

– Sunt destul de sigur că asta-i tot o nebunie, îi zise el, trecând cu buzele spre urechea ei.

– De ce? În scurta istorie a mariajului nostru fals, am trecut deja peste principalele provocări: în vreme de bogăție și sărăcie, în caz de boală și în timp de sănătate, zise ea, numărându-le pe degete. Eu zic că am debutat promițător.

– Un mariaj adevărat implică un pic mai multe complicații.

– Și, îl contră ea, jucându-se cu nasturii vestei lui, câteva beneficii în plus.

– Vai, Lady Sterling. Sugerezi ceea ce cred eu că sugerezi?

– Chiar așa.

– Cred că ar fi bine să oficializăm lucrurile mai întâi.

– O! Ea nu-și putu ascunde dezamăgirea din voce. Ai dreptate, sigur. Mai bine așteptăm până când suntem realmente căsă...

– După toate prin câte am trecut, nici măcar eu nu sunt pregătit să fiu atât de încuiat, zise el, după ce-i opri cuvintele cu un sărut. Mă mulțumesc cu răspunsul tău la asta: Laura, vrei să te căsătorești cu mine? Pentru că mi-ai furat inima, așa cum mi-ai furat titlul. Mi-ai întors lumea mea ordonată, logică, studioasă cu susul în jos și eu nu mai vreau altfel. Poate că-i o nebunie să o spun, dar m-am îndrăgostit de tine și nimic nu m-ar face mai fericit decât să-mi petrec restul vieții întrebându-mă ce va urma.

Lacrimile o înțepară în ochi și în gât.

– Jeremy! Asta-i mai frumos decât orice am auzit vreodată în vreo piesă. Da. Da, mă căsătoresc cu tine, strigă ea, presărând sărutări pe fruntea lui, pe obraji, pe buze. Am încercat să nu te doresc, să nu am nevoie de tine. Dar n-am reușit... și acum știu de ce. Pentru că și eu m-am îndrăgostit de tine.

– Parcă ar fi ingredientele unei căsătorii scandaloase, zise el.

Ea recunoscu referința provocatoare la piesa pe care o sugerase prima dată ca model pentru reprezentația lor în Kent – povestea celor doi oameni încercând și nereușind să-și ascundă adevăratele sentimente pentru celălalt.

– Eu anticipez un sezon de succes și critici pozitive chiar și de la cei mai mofturoși critici.

– Între timp, te-ar interesa prologul? Se numește O logodnă scandaloasă. O începă cu un sărut delicat în golul de după ureche. Toată acțiunea are loc în dormitorul de jos al unei căsuțe modeste de la periferia Londrei.

– Interesant. Spune-mi mai multe.

Simți mușchii umerilor și ai picioarelor lui încordându-se când el o strânse mai aproape, apoi se ridică în picioare luând-o în brațe.

– Prefer să-ți arăt.

Jeremy deschise ușa dormitorului lui împingând-o cu șoldul. Singura lumină din interior era cea a lunii, strecurându-se ca argintul viu prin deschizătura îngustă dintre draperii. Când se aplecă să o pună pe pat, mușchii lui tremurau, tensiunea și grija cedând în fața dorinței.

El dădu repede jos haina și cizmele înainte de a i se alătura.

– Ești sigură, Laura? șopti el, aplecându-se peste ea.

După ani de lepădare de sine, autoincriminare, gândul unui viitor cu ea era încă așa de nou, așa de fragil, ca primii lăstari ai unei plante care dormitaseră mare parte din viață, întinzându-se acum cu precauție spre soare.

– Sigură cu ce? Tonul ei era de tachinare. Că te iubesc? Că vreau să mă mărit cu tine? Că vreau să faci dragoste cu mine în noaptea asta? În lumina de la geam, ochii ei scânteiau când ea încuviință din cap: Da. Da. Da.

Își petrecu brațele în jurul gâtului lui și se întinse să-l sărute.

Buzele ei erau fierbinți și dulci – aproape că se convinsese că visase asta înainte, visase ardoarea lor moale, micile sunete scoase de ea, felul în care simpla atingere a limbii ei de a lui îi transmitea un val de dorință direct până în miezul lui.

O sărută mai apăsat, chinuindu-se să-și controleze foamea, un bărbat înfometat care brusc se găsea la un banchet. Devenise a doua lui natură să-și nege dorințele. Dar nu putea, nu va nega ce simțea pentru ea.

– Te doresc, Laura. Am nevoie de tine.

– Da, șuieră ea în întuneric, bâjbâind cu nasturii vestei lui. Și eu am nevoie de tine.

– Dă-mi voie.

Se îndreptă să-și dea jos vesta și cămașa, aruncând hainele încâlcite în timp ce palma ei trecea peste pieptul și spatele lui, apoi începu să tragă de pantalonii lui, devorându-l cu atingerea ei.

– Ușurel, iubito, șopti el, prinzându-i degetele hoinare. Lucrurile oricum vor merge prea repede.

– Atunci o vom face din nou, zise ea, alunecând din strânsoarea lui.

Respirația lui șuieră printre dinți când ea îi atinse erecția în graba ei de a-i desface fanta, plăcerea fiind așa de acută că aproape fu dureroasă.

– Hai să te dezbrăcăm întâi, zise el, îndepărtându-se cât ea să nu-l poată atinge.

Fâțâindu-se nerăbdătoare, ea se ridică și se întoarse cu spatele la el.

– Grăbește-te!

Întunericul era un obstacol, dar, în timp ce închizătorile rochiei ei cedau, își aminti de pielea ei perfectă. Își lipi buzele de vârful umărului ei, sărutând-o în jos în timp ce-i deschidea corsetul și dădea la o parte straturile de muselină și in. Își imagină sânii ei cu sfârcuri roz când îi cuprinse și se întări și mai mult la tremuratul ei de plăcere când el trecu cu degetele mari peste sfârcuri.

Dându-i pe moment drumul cu o mână, îi împinse hainele peste șoldurile suple, ascultând cum foșnesc pe podea înainte de a-și da și el pantalonii jos. Apoi o cuprinse în brațe, lipindu-se de corpul ei, fierbințeala mădularului lui arzând-o pe fundul comparativ rece.

Când ea se cutremură cu un geamăt de nevoie, el își lipi buzele de urechea ei.

– Glezna ta... te doare să stai așa? Buclele ei dansară pe obrazul lui când ea clătină din cap. Bun. Atunci deschide picioarele, zise el, trecând cu palma de la burta ei spre vârful coapsei.

Ea se conformă imediat, invitându-l în căldura și umezeala ei. El închise ochii, ca să-și amintească mai bine cârlionții ei șaten-aurii și pliurile roz și alunecoase, să-și amintească cum ea se atinsese și-i arătase cum să-i ofere plăcere.

În timp ce degetele lui explorau, ea se arcui neajutorată spre el, petrecându-și un braț în spatele lui pentru a se apropia și mai mult.

– Te rog. Te vreau în mine. Vreau să fiu a ta.

– Ești a mea, îi reaminti el, însoțind acea mustrare blândă cu ciupitura unui sfârc. Și știu că simți cât de mult te doresc. Îi tachină miezul cu degetul mijlociu al celeilalte mâini. Dar mai întâi termină pentru mine.

– Da. E așa de bine, suspină ea în timp ce el îi clădea plăcerea.

– Am avut o profesoară excelentă.

Întregul ei corp se cutremură în timp ce punctul culminant se apropia, apoi deveni rigidă de la extaz înainte de a se prăbuși în brațele lui. Cu o ușurință exersată, el o așeză din nou pe pat, apoi își eliberă piciorul de pantaloni și puse un genunchi pe saltea lângă ea.

Orice fantezii avusese el ca adolescent excitat, orice crezuse el că-și refuza în toți acei ani de atunci, niciodată nu fusese așa de aproape de asta, de imaginea Laurei lui, viitoarea lui soție, conturul feței ei, abia vizibil în lumina lunii, somnoros și nevoiaș, căutându-l.

– La ce te gândești? șopti ea.

– Există un moment – bănuiesc că fiecare spărgător de coduri l-a trăit – când ceva ce a fost un mister cu doar un moment în urmă brusc se deschide și toate secretele sunt dezvăluite. Trecu cu degetele peste buzele ei, apoi urcă să dea la o parte o buclă rebelă de pe fruntea ei. Un moment frumos, înspăimântător – cam ca acesta.

El simți mai mult decât văzu fruntea ei uimită.

– Înspăimântător?

– Nu vreau să te rănesc. Nu vreau să te dezamăgesc. Dar mi-e teamă că în nerăbdarea și ignoranța mea le voi face pe amândouă.

Cuta de pe fruntea ei se netezi.

– O, iubirea mea. Singura cale prin care m-ai putea dezamăgi sau răni ar fi dacă ai încerca să-mi spui că n-ai nevoie de mine cum am eu de tine. Brațele ei se ridicară pentru a-i cuprinde umerii, îndemnându-l să se apropie. Te rog.

Alunecă peste corpul ei, sfârcurile ei întărindu-se în frecarea de pieptul lui, în timp ce ea deschise picioarele mai mult pentru a face loc șoldurilor lui.

– Ghidează-mă, murmură ea și degetele ei reci îi cuprinseră mădularul pulsând, ghidându-l prin cutele ei umede, poziționându-l la intrare și ridicând șoldurile ca o invitație.

Pe cât de lent suporta să se miște, împinse înainte în miezul ei topit, exercitând o presiune ușoară, în timp ce corpul ei se pregătea pentru invazie. După un moment, tensiunea ei scăzu și el intră mai adânc, până la capăt.

– O, zise ea, mișcându-și experimental șoldurile. E plăcut.

Plăcut? Chiar și el, care era fluent în șase limbi, nu avea cuvinte pentru senzația de a fi complet în ea, înconjurat de ea. Descoperirea că ceva ar putea fi așa de perfect și de primitiv în același timp.

– Trebuie să...

Șoldurile lui se împinseră înainte instinctiv până să termine gândul.

– Da, șuieră ea, ridicându-se să-l întâmpine. Te vreau cu totul. Să nu îndrăznești să te reții.

El nu era sigur că ar fi putut și cu siguranță nu trebuia să fie impulsionat de două ori. Se predă momentului, dorinței de a o avea, temându-se că actul în sine se va termina prea repede și totuși savurând ideea că aveau o viață împreună să construiască iubirea dintre ei. Un geamăt profund de satisfacție bubui în pieptul lui când o

simți cutremurându-se sub el, pulsul orgasmului ei declanșându-l pe al lui.

După aceea, s-ar fi rostogolit de pe ea, dar ea îl prinse.

– Sper că a meritat să mă aștepți.

Cuvintele se auziră înăbușite pe umărul lui, dar el tot auzi o notă neobișnuită de ezitare în vocea ei.

Se ridică într-un cot ca să o poată săruta pe frunte.

– Iubirea mea, a meritat totul ca să o găsesc pe singura și unica mea Lady Sterling.

Apoi se întinse lângă ea, zâmbind când ea se cuibări lângă el într-o satisfacție somnoroasă. Cu corpurile încolăcite, el își permise să aștipească – cel puțin până își recupera energia să-i arate din nou cât de mult o iubea.

Capitolul 21

Când Laura se trezi, camera era gri de la lumina matinală ce intra pe lângă marginile draperiilor. Întinzându-se cu grijă, ca să nu-l trezească pe Jeremy, se întoarse ca să poată examina ceea ce întunericul ascunsese mai devreme de ochii ei: o cameră mică, mobilată simplu, cu un pat băgat într-un colț ca să fie cât mai mult spațiu posibil pentru un birou, un scaun și biblioteca plină de sus până jos. Își zâmbi sieși, neputând să-și imagineze o mai bună încapsulare a bărbatului.

Dacă s-ar fi apucat să proiecteze un bărbat care să i se potrivească, Jeremy Addison n-ar fi fost acel bărbat. Soarta – în persoana generalului Scott, care-l trimisese pe Jeremy în viața ei într-o toană așa curioasă – avusese alte idei. Încă se încrunta la ideea că o femeie avea nevoie de un bărbat care să o completeze sau să o împlinească. Undeva în ultimele zile însă, descoperise că a avea nevoie de o persoană, de persoana potrivită, nu era un semn de slăbiciune, ci unul de putere.

Fusese întreagă înainte de a-l cunoaște pe Jeremy. Dar cu el alături de ea era mai puternică.

De parcă conștient de locul lui în gândurile ei, el se mișcă un pic, deși nu se trezi. Cuibărindu-se mai aproape, ea puse capul pe pieptul lui doar pentru plăcerea de a-i asculta bătăile inimii. Fiecare dimineață va începe așa?

Fiecare noapte va fi precum cea trecută?

Bănuia că, în decursul vieții lor împreună, vor petrece multe nopți și dimineți în maniere mai puțin plăcute, înfruntând suișurile și coborâșurile vieții. Dar tot era curioasă la posibilitatea ca diminețile și nopțile viitoare să poată fi și mai bune. Că spasmele ocazionale ale primei nopți împreună sau stânjeneală de moment

vor fi înlocuite de corpuri și inimi care se cunoșteau cu un grad de intimitate posibil doar cu trecerea timpului.

Tocmai era pe punctul de a-l trezi pentru a testa cât avansaseră cu cunoștințele într-o noapte când cineva ciocăni la ușă.

Nu la ușa dormitorului, ci la ușa casei. Deși sunetul era înăbușit, era inconfundabil.

– Jeremy, șopti ea, brusc nesigură. Jeremy, dragule, e cineva aici.

El se trezi imediat și alert la sunetul vocii ei, niciodată mai soldat decât în acel moment, ridicându-se, indiferent că era gol și scanând camera după vreun pericol nevăzut.

– S-a ciocănit la ușa de la intrare, explică ea, adunând cearșaful în jurul ei. Bănuiesc că este una dintre gărzile colonelului Millrose, pentru că cine altcineva ar putea...?

El ridică un deget, cerând tăcere, încercând să audă dacă se ciocănea din nou.

Nu se mai auzi.

Urcându-se peste ea, se opri pentru un sărut.

– Probabil că ai dreptate, dar verific oricum. Nu te mișca.

După ce-și trase pantalonii, ieși din cameră, lăsând ușa crăpată.

Deși ordinul de a sta locului era aproape cu siguranță pentru protecția ei, era tentată să asculte pentru posibilitatea ca el să-i ofere plăcere când se întorcea. Dar cum era dimineață și mama, și sora lui se puteau trezi în orice moment, se ridică și ea.

Luând prima haină care-i căzu în mână, cămașa dezbrăcată de el, o trase peste cap și se strecură pentru a privi pe după ușă. Intrarea era încă în umbră, dar ea îl privi cum trage zăvorul și-l ridică.

– E cineva? întrebă el când deschise ușa. O, domnișoară Godfrey! Cum ați ajuns aici?

Laura își reținu o exclamație când auzi vocea guvernantei.

– Îmi pare așa de rău, milord.

Și apoi o voce mai groasă, masculină.

– Lasă-ne să intrăm și ea nu va fi rănită.

Emily Godfrey intră în casa Briar cu contele de Thornton la doar o jumătate de pas în urma ei, cu un pistol în spatele ei.

Laura avu nevoie de toată forța ca să se abțină să nu fugă lângă Jeremy. Instinctiv, știu că avea mai multe șanse să-l ajute dacă reușea să-l ia prin surprindere pe Thornton.

– Ah, zise Jeremy pe o voce remarcabil de plăcută, de parcă se aștepta la sosirea lor. Ce cavaleresc, Thornton! Să iei o femeie ostatică pentru a trece de gărzi.

– Știam că proștii nu o vor împușca. O slăbiciune fatală.

– Una pe care bănuiesc că francezii nu o au?

Răspunsul lui Thornton fu un râs fără umor.

– M-am gândit eu că te-ai prins când ai văzut scrisoarea pe care proasta aia mi-a udat-o cu cafea. Dar doar ca să fie clar, nici mie nu-mi plac broaștele – doar banii lor. Și pentru asta, am nevoie de ceea ce ai furat. Scrisoarea, cartea de bucate, totul.

– Sau bănuiesc că o vei împușca pe domnișoara Godfrey.

– Domnișoara Godfrey trebuie să mă ajute să plec, așa cum m-a ajutat să intru. Dar o împușc bucuros pe curva aia hoață ce s-a dat drept soția ta. Unde-i? întrebă el, împingând-o pe domnișoara Godfrey în Jeremy, făcându-l să-și piardă echilibrul, scanând camerele de-o parte și de alta și mișcând pistolul după arcul privirii.

Ea nu era sigură dacă el o văzuse sau văzuse doar ușa deschisă. Oricum ar fi fost, făcu un pas în direcția ei, apoi se opri și se uită în sus la scări.

Julia țipă din capul scărilor.

– Jeremy, este un bărbat cu o armă!

– Ascunde-te! strigă Laura la ea în timp ce Jeremy profită de neatenția de moment a lui Thornton pentru a o da pe ușă afară pe domnișoara Godfrey cu ordinul de a fugi.

În timp ce ușa se trânti deasupra lor, Thornton se întoarse, îndreptând pistolul spre Jeremy.

– Știu că tu crezi că ai dovada că am trădat. Dar acuzația nu va sta în picioare. Am prieteni foarte sus, căpitane Addison.

Îi scuipă gradul de parcă ar fi fost sub nivelul lui să-i și vorbească.

Ochii lui Jeremy scăpărară.

– Întâmplător, milord, și eu am.

Mișcările lui fură neclare. Laura auzi pistolul căzând pe podea aproape înainte să vadă lovitura care îl trimisese pe podea. Pumnii începură să zboare. Primul pumn al lui Thornton îi lovi maxilarul lui Jeremy și acesta răspunse cu un pumn puternic în burta lui Thornton, lăsându-l fără aer în plămâni.

Jeremy fu mai rapid, mai puternic – văzându-i brațele și pieptul goale, ea nu se mai întrebase cum de o cărase cu așa ușurință. Dar

Thornton era mai greu și mai disperat. Folosindu-se de greutatea lui, îl dărâmă pe Jeremy și se chinui să-și recupereze arma, care alunecase sub scaunul pe care ea stătuse noaptea trecută, chiar în afara razei de acțiune a contelui.

Ea nu-și lăsă timp să gândească. Deschise ușa, ridică primul lucru care-i veni la mână pe care-l putea folosi pentru a-l apăra și traversă podeaua cât de repede putu cu glezna ei. Ridicând bastonul de abanos al mătușii ei, îl coborî în ceafa lui Thornton – o dată, de două ori. Contele căzu cu un geamăt și rămase nemișcat.

– Ești bine? întrebă Jeremy, ridicându-se în picioare și grăbindu-se lângă ea.

Ea nu se putea opri din tremurat, chiar și cu brațele lui care o cuprindeau strâns.

– E m...mort?

– Un drac împielițat ca el? Mă îndoiesc. Dar, când se va trezi, își va dori ca tu să fi folosit acul de pălărie în schimb.

Și apoi ea tremură, râse și plânse, toate în același timp. Soldați, unii în uniformă și alții în civil, intrau pe ușa din față, cu ochii și armele ațintite spre Thornton, cerându-și scuze lui Jeremy. Și Julia cobora tropăind scările.

– Jeremy, nu s-a dormit în patul domnișoarei Hopkins! Nu-mi dau seama unde... O!

Jeremy se întoarse spre sora lui, dezvăluind-o pe Laura în îmbrățișarea lui.

– Bine, zise Julia, privind la Laura, apoi la piciorul gol de sub marginea cămășii fratelui ei și, în sfârșit, la fratele ei. Pare să fie bine.

– Sunt bine, fu de acord Laura, cuvintele auzindu-se înăbușite în pieptul lui Jeremy.

Când Julia se retrase din nou la etaj, el o dădu la o parte pe Laura ca doi soldați să-l scoată pe Thornton. Unul îl apucă de cap, celălalt de picioare și nici unul dintre ei nu părea deosebit de înclinat către blândețe.

În timp ce aceștia ieșeau, doi oameni intrară: domnișoara Godfrey, însoțită de un domn mai în vârstă, sprinten, cu păr grizonant și ochi luminoși.

– O, Arthur, strigă doamna Addison de pe scări, înțeleg că nu ai primit biletul meu. Și cine este ea?

Îi salută cu voce plăcută pe nou-veniți, de parcă era ceva perfect obișnuit ca un intrus să-i intre în casă cu un ostatic la răsăritul soarelui și să fie scos afară de soldați.

Jeremy îi dădu drumul Laurei și făcu un pas în spate. Acum ea îi văzu pielea zgâriată din apropierea bărbiei, semnul lăsat de pumnul lui Thornton și începu iarăși să tremure.

Bărbatul mai în vârstă își dădu jos mantia cenușie și o puse pe umerii ei. Marginea i se târa pe podea.

– Această tânără domnișoară este Emily Godfrey, care tocmai îmi spunea povestea ei, zise el. A fost târâtă aici din Kent de individul ăla Thornton, care a prins-o scriind o scrisoare și s-a gândit că ea îl va conduce direct la...

– Mine, zise Jeremy cu o voce notabil tăioasă.

– Ah, deci tu ești Lord Sterling, zise bărbatul și întinse mâna.

Spre șocul Laurei, Jeremy nu-i acceptă imediat mâna.

– Și tu ești domnul Remington.

Era clar că se măsurau unul pe celălalt, dar Laura nu-și putea imagina cu ce scop. Începu să se întrebe dacă nu cumva urmau să mai fie împărțiți pumni. După un timp care păru o eternitate, Jeremy încuviință brusc și strânse mâna bărbatului.

– Mă bucur să te cunosc, domnule.

Ceva suspect de asemănător cu lacrimile sclipi în ochii albaștri ai domnului Remington.

– Și eu pe tine, băiete. Se întoarse spre Laura. Și ea trebuie să fie...

– Soția lui, zise domnișoara Godfrey, apoi duse mâna la gură, pentru că evident nu intenționase să vorbească.

Doamna Addison o luă de cot.

– De ce nu vii cu mine, domnișoară Godfrey și o să-i cer lui Mary să ne facă un ceai, zise ea, conducând-o prin salon la masă.

– Aceasta este domnișoara Laura Hopkins, zise Jeremy. Petele de culoare din obrajii lui erau aproape la fel de roșii ca maxilarul lui. În curând, Lady Sterling.

Domnul Remington făcu o plecăciune.

– Mă bucur să vă cunosc, doamnă. Apoi se întoarse spre Jeremy, aplecându-se și vorbind încet. Mi se pare că mai bine ai face-o cât mai repede. Poate chiar astăzi.

– Astăzi? strigă Laura. Cum am putea...?

– Cu licență specială, răspunse el, de parcă puteai culege una din cel mai apropiat copac.

– Înțeleg de la mama mea că domnul Remington are relații și printre prietenii săi se numără ducele de Raynham, explica Jeremy.

Domnul Remington plecă capul în semn de aprobare.

– Așa este. Deși în chestiunile legate de posibilitatea unui scandal – pe chip îi apăru un zâmbet cunoscător – veți vrea ajutorul lordului Ashborough.

Laura inspiră. Deși zilele lui de glorie erau trecute, toată lumea auzise de cunoscutul lord Ash.

– Este în oraș pentru o chestie despre cea mai recentă cartea a lui Lady Ashborough și bănuiesc că s-ar bucura de o distracție. Aranjăm lucrurile înainte ca soarele să fie de o oră pe cer.

– O ofertă generoasă, sunt sigură, zise Laura privind pieziș la Jeremy. Dar eu speram să am măcar suficient timp să-mi iau o rochie.

– Mai bine să nu întârziați cu asemenea lucruri, își exprimă opinia domnul Remington, ridicându-se pe vârfurile degetelor pentru a se uita în camera cealaltă unde stătea doamna Addison. Nu veți vrea să regretați mai târziu.

Jeremy se uita cu o expresie ciudată la bărbatul care o privea pe mama lui.

– Mă întreb, domnule, de ce nu te-ai folosit de asistența matrimonială a lordului Ashborough?

Domnul Remington se întoarse și întâlni privirea lui Jeremy. Pe fața lui trecu o licărire de surpriză.

– Asta-i o idee genială, băiete. Crezi că episcopul ne lasă cu două nunți la preț de una? întrebă el făcând cu ochiul. Când Jeremy nu-i zâmbi drept răspuns, domnul Remington redeveni serios. Apoi puse o mâna pe umărul gol al lui Jeremy și-l zgâlțâi. Cu binecuvântarea ta, voi vorbi chiar acum cu ea, zise el și o luă spre doamna Addison.

Probabil că pe chipul Laurei se văzu uimirea, pentru că, atunci când el dispăru, Jeremy veni la ea și trase mantia bărbatului în jurul ei.

– Este... tatăl meu, Laura.

– Ah!

Brusc, ea înțelese natura conversației de ieri cu mama lui.

O suferință cunoscută se văzu în ochii lui Jeremy.

– Contează?

– Pentru mine? Deloc. Dar pentru tine?

Răspunsul păru să aibă nevoie de un moment de reflecție.

– A contat, zise el în sfârșit. Mult. Mulți ani l-am considerat un nenorocit. Dar se pare că am greșit. Se uită spre ușa cealaltă. Și acum mama mea are o altă șansă să fie fericită.

Mâna ei o acoperi pe a lui acolo unde el o luase de reverul hainei.

– Ca și tine. Te iubesc, Jeremy Addison.

Chiar atunci când el se aplecă să-i răspundă cu un sărut, Julia apăru la cotul ei, punând o pătură de lână pe umerii lui Jeremy.

– Dacă și tu o iubești, frate, o lași să stea jos.

– Dumnezeule, da. Îmi pare rău, draga mea.

Ea protestă când el vru să o ducă până în salon.

– Sunt bine, serios. Nu mă mai doare glezna.

Privi precaută spre baston, încă pe podea între camere, așteptându-se să fie pătat de sânge, deși, de fapt, arăta exact ca întotdeauna. Chiar și așa, se cutremură când îl văzu.

– Cred că poți să scapi complet de baston.

Julia îl ridică cu vârfurile degetelor mâinii și-l duse, în vreme ce Laura îl lăsă pe Jeremy să o conducă la un scaun, cel pe care stătuse el noaptea trecută. Tabla de șah era încă desfăcută, deși unele dintre piese căzuseră pe jos în timpul bătăii. El se apucă să le îndrepte, apoi se aplecă și ridică calul ce căzuse din mâna lui și se rostogolise sub masă.

Când se întinse să-l pună la locul lui, încremeni, uitându-se de la piesă la tablă și înapoi.

– Oare se poate?

– Ce să se poată? zise o voce în spatele lui.

Laura ridică privirea și-l văzu pe colonelul Millrose stând acolo.

– Îmi cer scuze că am intrat. Ușa era deschisă și nu cred că m-a auzit cineva ciocănind.

– Domnule, zise Jeremy, speriat din reveria lui. L-am prins pe Thornton.

– Da, știu. Una dintre gărzi m-a alertat că a fost prins.

– Nu, adică, l-am prins, zise el și ridică calul negru. Cifrul pentru scrisoare este Nobilul joc de șah.

Și se apucă să-i explice colonelului Millrose ce descoperise, ceva despre șabloane, mișcări alternative, tabla întoarsă.

Pentru Laura, la fel de bine ar fi putut să fie greacă, dar Millrose părea impresionat.

– Pentru Dumnezeu, înțeleg la ce te referi, exclamă el. Excelentă deducție, Addison. Dar ne-ai făcut să muncim al dracului de – iartă-mă, domnișoară Hopkins – mult în plus. Va trebui să întoarcem biblioteca lui Thornton cu fundul în sus și...

– Mă scuzați, colonele Millrose, zise ea. Dar mă tem că lordul Sterling o să fie ocupat. Ne căsătorim în această dimineață.

– În dimineața asta? Mă să fie! Colonelul întinse mâna. Felicitările mele amândurora! Scott o să-mi ia capul, să știi, zise el și râse când Jeremy îi strânse mâna. Asta înseamnă că ai de gând să renunți la uniformă?

– Nu... știu, zise Jeremy, aruncându-i ei o privire dezorientată. Nu am discutat încă.

Ea îi zâmbi.

– Avem timp pentru această decizie, sper. Dar vom fi în drum spre Bath fără întârziere, dragul meu.

– Da? zise Jeremy.

– Da, să o vizităm pe mătușa mea, Mildred. Cred că merită să audă în persoană anunțul. În drum putem să ne oprim la Everham.

Ochii lui se măriră și mai mult și deschise buzele, dar nu vorbi.

– Dumnezeule, ăla-i Arthur Remington acolo? zise colonelul Millrose. N-am vorbit cu el de secole.

După ce colonelul se îndepărtă pentru a le permite să vorbească, Jeremy se așeză în scaunul opus și se aplecă spre ea pentru a-i spune pe o voce joasă.

– Și de ce mergem la Everham?

Laura ridică emoționată una dintre piesele de șah, dându-și seama că s-ar putea să fi perturbat aranjamentul care dusese la revelația lui Jeremy despre cifru, și puse piesa la loc la fel de emoționată.

– Păi, mi-a venit o idee. De ceva vreme doream să existe un loc unde să pot trimite fetele și femeile salvate de Lady Sterling, un loc sigur, unde să-și poată vindeca sufletele, să zacă dacă-i nevoie, chiar să primească educație pentru a-și găsi poziții noi și mai bune. Și din ce ai spus tu, Everham pare ideal pentru un asemenea scop, stând acolo în mijlocul pustietății, gol...

În vreme ce ea vorbea, el se întinse după mâinile ei și le cuprinse cu ale lui, având articulațiile la fel de rănite ca maxilarul. Frecând

pielea delicată de pe dosul mâinilor ei cu degetele mari, ascultă atent fiecare cuvânt, cu o uimire crescândă pe față.

– Ca o chestiune practică, personalul din casă ar fi numai femei? întrebă el când ea se opri.

– Ah. Păi, nu mă gândisem la...

– Pentru că, continuă el, dacă sunt permiși și bărbați în planul tău, mă gândesc că domnul Remington s-ar putea să cunoască câțiva foști soldați care să aibă și ei nevoie de un loc să se recupereze după rănile de război și să învețe noi meserii în timpul ăsta.

În ochii ei izbucniră iar lacrimile. Nimic din ceea ce auzise, citise sau văzuse vreodată despre îndrăgostit nu o pregătise pentru cantitatea de plâns implicată, pentru revărsarea de lacrimi de bucurie.

– Sună perfect, dragul meu, zise ea, trăgându-și nasul. Orice plan aș avea, tu reușești să-l faci mai bun.

El se întinse ca să treacă cu degetul mare peste pometele ei, dorindu-și să îndepărteze urma de lacrimi.

– Dar această afacere va însemna sfârșitul zilelor tale precum cea care prinde hoți?

Ea reuși să-i zâmbească înlăcrimată la întrebare – nu la solicitare. Chiar voia să o lase să aleagă? Normal că da. Nu s-ar fi putut îndrăgosti de un bărbat care ar fi vrut să o schimbe.

– Nu sunt sigură, zise ea sinceră. Mai am una sau două promisiuni pe care trebuie să le țin. Dar cea mai importantă promisiune este cea pe care ți-am făcut-o azi-noapte, să fiu singura Lady Sterling.

Aplecându-se, el o sărută delicat pe buze.

– Rolul pe care ai fost născută să-l joci, iubirea mea.

Epilog

Câteva săptămâni mai târziu

Jeremy se aplecă înainte, pentru a vedea mai bine ce se afla în față în timp ce drumul coti și peste vârfurile copacilor se iviră primele sugestii că Everham era acolo. Fără cuvinte, Laura își împleti degetele cu ale lui și strânse.

– Nu trebuie să te aștepți la mult, îi aminti el, poate pentru a zecea oară de când trăsura fusese anunțată în acea dimineață și el se ridicase reticent de la micul dejun, din casa din Bath a doamnei Hayes – mătușa Mildred.

– Așa mi s-a zis. El îi auzi zâmbetul din voce, deși nu se întoarse să se uite la ea. Dar nu mă pot abține – vezi tu, mă aștept să fiu foarte fericită aici. Pentru că voi fi cu tine.

Fericirea. În urmă cu o lună, fusese total departe de el sau bine ascunsă măcar, în spatele a ceea ce părea un zid insurmontabil de secrete, dureri de cap și datorii. Răspunse la presiunea degetelor elegante ale Laurei, admirând forța lor surprinzătoare. Ea se prinsese de acel zid, mai mult decât capabilă să-l urce dacă era nevoie. Apoi râsese, dădu o lovitură bine plasată fundației și-l dărâmase, făcându-l praf.

Unde, se temea el, se alăturase la ce mai rămăsese din Everham.

– Linia acoperișului arată în mare parte solidă de aici. El își lungi gâtul până când atinse geamul cu fruntea. În voce i se strecură surpriza. Se pare că încă rezistă. Deși, desigur, nu trebuie să te aș...

Degetele celeilalte mâini a ei se curbară în jurul maxilarului lui, întorcându-l de la geam și oprindu-i restul de cuvinte cu un sărut. Când se retrase, ochii ei erau ca oțelul topit, o mustrare seducătoare.

– Din fericire, știu pe dinafară cea mai recentă actualizare a domnului Remington. Nici o daună structurală semnificativă, începu

ea să recite lista, subliniind fiecare element cu o apăsare rapidă a buzelor ei peste ale lui. Câteva plăci de ardezie pe acoperiș stricate – înlocuite. Geamuri sparte – refăcute.

Nou descoperitul lui tată avea o serie extraordinară de talente. Mai repede decât își putuse imagina Jeremy și imediat după propria nuntă, Remington adunase o echipă de foști soldați – bărbați în putere, dornici să învețe noi meserii și bărbați slăbiți din cauza rănilor, dar care erau încă în stare să învețe și să se pregătească – și pornise cu ei spre Wiltshire. Trimisese actualizări regulate, liniștitoare, insistând că munca la casa principală avansase așa de repede că majoritatea bărbaților se apucaseră acum să reparare casele chiriașilor în care urmau să locuiască. În ultima scrisoare, raportase chiar și că petrecuse ceva timp învățând doi bărbați care se arătaseră interesați să devină valeți pentru domni, capacitate în care și Remington îl servise cel puțin nominal pe lordul Ashborough.

– Tencuiala – în lucru, continuă Laura, apoi se opri pentru un sărut mai apăsat care reuși să îndepărteze îngrijorările lui. Apartamentul pentru lordul și Lady Sterling – gata să fie ocupat.

– Mmm, da. El îi cuprinse obrazul în mâna lui și întâlni privirea ei aprinsă cu propria privire. Acum că ai menționat, îmi amintesc ceva despre asta. Dar cu mobilier puțin. Doar un pat, din câte îmi amintesc...

Simți curbura păcătoasă a zâmbetului ei sub buzele lui.

– Și dacă domnul Remington este așa de inteligent cum îl cred eu, nu va găsi niciodată un altul.

Și brusc, o călătorie interminabilă, una care în urmă cu câteva momente părea plină de spaimă, acum era prea scurtă. Nu avea suficient timp să-i amintească de nenumăratele plăceri pe care le poți avea fără să ai un pat.

Când vizitiul bătu în acoperișul trăsurii pentru a-i anunța de sosirea iminentă la Everham, Jeremy trecu cu mâna peste coapsa Laurei și promise făcând obraznic cu ochiul că nu va uita unde rămăsese.

Apoi inima îi bubui la scrâșnitul pietrișului de sub roțile trăsurii dintr-un cu totul alt motiv. În loc să se uite pe geam, se uită la soția lui.

Obrajii lui erau roz și, deși credea în mod rezonabil că ar putea să fie și meritul lui pentru asta, privirea ei se concentra momentan dincolo de umărului lui, dincolo de limitele trăsurii.

– O, Jeremy. Suntem... În ochi îi sclipiră lacrimile. Suntem acasă.

Nehotărât între dorința de a vedea ce văzuse ea și a se uita doar la ea, el se întoarse treptat, trăgând-o cu el, în timp ce ușa trăsurii fu deschisă și Everham se ridică în fața lor.

Pereți de piatră gri. Stâlpi albi. Ferestre în rânduri pe fațadă. Putea să o vadă doar pe bucăți. Acasă. Casa lor. Și casa pe care o vor construi pentru toți cei care caută adăpost și pace.

Cât o ajută pe Laura să coboare, un tânăr șchiopătând înaintă. Avea partea stângă a chipului plină de cicatrici. Se opri în fața lor și făcu o plecăciune rigidă.

– Bine ați venit, milord! Milady. Îmi pare rău, dar domnul Remington nu-i aici. Vă aștepta abia peste o oră.

– Nu-i nimic..., zise Laura, pauza ei cerând numele bărbatului.

– Babcock, milady.

– O, da. Domnul Babcock, repetă ea și zâmbi. Tânărul, un fost sergent, era acum maistru. Mi-a vorbit de tine în scrisoarea sa.

– Să vă arăt locul? întrebă el.

– Mulțumesc, domnule Babcock, zise Jeremy, întinzându-se după mâna Laurei, dar voi face eu onorul.

Amintirile lui despre Everham erau superficiale; fusese în vizită doar o dată. Dar, când o conduse în interior, emoția dispăru, înlocuită de un amestec curios de recunoștință și mândrie. Fără zestrea Laurei – și fără intervenția generalului Scott înainte de asta –, Everham ar fi fost tot o epavă incoerentă. Dar acum era pe cale să devină...

– Frumoasă, zise ea, ridicând privirea la ceea ce rămăsese dintr-o pictură murală cu cerul de vară, ce împodobea tavanul înalt din holul de la intrare.

Fiecare suprafață posibilă era acoperită cu olandă aspră, cu un strat gros de praf deasupra. Dar era nevoie de foarte puțin ca să-și imagineze cum va fi într-o zi, în curând.

– Vom folosi acest spațiu pentru festivități, prezise Laura când intrară în ceea ce probabil fusese un salon elegant de bal.

– O masă pentru recoltă, fu el de acord. Un zid de ferestre dădea spre o terasă de piatră și spre rămășițele unei grădini superbe la parter, acum plină de buruieni. Când vom avea o recoltă.

– Anul viitor, atunci. Gândește-te. Grădinarii vor putea să muncească. Femeile ocupate în cămară, scriind rețete și remedii, vindecându-se în timp ce învață să-i vindece pe alții.

În timp ce urcau treptele, treceau prin holuri, se uitau în camere pe ici, pe colo, și viziunea ei prinse viață. Agitația oamenilor muncind și odihnindu-se, recuperându-se din traumele trecute, învățând noi meserii, reconstruind o casă, și vieți, care fuseseră abuzate și aproape abandonate.

– Vreau să o angajez pe domnișoara Godfrey, îi zise ea în pragul camerei de studiu.

Știa și el că unele dintre servitoarele tratate rău care vor veni la ei voi fi probabil însărcinate, ca Betty.

– Dar vor trece probabil câțiva ani până când vom avea nevoie de o guvernantă, sublinie el.

– Sunt hotărâtă ca toată lumea care vine la noi pentru ajutor să plece știind măcar să citească, să scrie și să calculeze. Vocea ei fu fermă, de parcă se aștepta să o contrazică. Știu că este controversat să educi servitorii, dar...

– Așa-i corect. O vom pune pe Betty să se ocupe de camera copiilor, atunci, draga mea? întrebă el, gesticulând cu capul de partea cealaltă.

– Ea își dorește cel mai mult să învețe cum să aranjeze părul doamnelor. Ochii Laurei scânteiară când își agită buclele ei scurte. Dar mă întreb ce ai zice să le luăm pe fetele Pratt pe post de bone?

– Pe Dinah? Și pe... Dora?

Încă vedea cafetiera căzând din tavă când alunecase din mâinile fetei.

– Eu nu cred că-i neîndemânatică. Aș avea încredere în ea... chiar cu un copil al meu.

– Al... tău. În pieptul lui înflori entuziasmul și speranță. Nu eram sigur că vrei...

– Nu pot să promit că voi fi cea mai convențională mamă, îl avertiză ea, dar îmi plac copiii. Și te iubesc. Și dacă – obrajii i se îmbujorară – continuăm să ne iubim cum am făcut-o, nu cred că vom mai avea mult de așteptat până să ne fie trimisă o mică binecuvântare.

Senzația de plin care creștea în pieptul lui i se ridică în gât. Va deveni tată? Încă un aspect pe care nu și-l putuse niciodată imagina.

Un copil, copii, alergând pe scări, culegând flori din grădină și jucându-se de-a v-ați ascunselea în spatele statuilor din galerie.

În timp ce ea vorbea, coborau scara largă și intrară în bibliotecă. Își putu imagina rafturile aproape goale pline cu cărțile lui Richard Addison, fiecare volum pe care-l salvase din casa parohială, adevărata lui moștenire de la tatăl lui – o moștenire despre cunoaștere, compasiune și iubire.

– Cea mai recentă într-un șir foarte lung de binecuvântări, îi spuse el, când putu vorbi din nou.

Binecuvântări care, ironic, porniseră cu cuvinte pe care la acel moment Jeremy le privise ca pe un blestem.

„Vreau să te însori cu ea."

Slavă Domnului pentru generalul Scott.

– Și aici, bănuiesc, vei munci tu, se aventură Laura, trasând cu degetul colțul unui birou mare, aflat sub o pânză prăfuită.

– Da. Treburile moșiei. Chirii. Contabilitate.

Acele treburi banale vor fi o plăcere acum.

– Și... spart de coduri? se aventură ea.

– Eu... Lumea din Subterană păruse foarte distantă de la Everham, până când intraseră în această cameră prăfuită, slab luminată. Prea slab luminată ca să-i citească expresia. Nu vrei să renunț la asta?

– Nu este decizia mea. Vrei să renunți?

Își cântări un moment răspunsul, deși știa că nu se va schimba.

– Nu. Nu vreau. El mai făcu un pas spre ea, îi ridică mâna și trecu cu degetul mare peste articulațiile ei. A devenit parte din mine. Dar credeam că poate tu nu vrei...

Ea ridică ochii la el.

– Uiți? Eu m-am îndrăgostit de un ofițer de informații.

El zâmbi deși nu voia.

– Millrose o să fie ușurat.

– Așa mă gândeam și eu. Și ai să fi foarte deranjat dacă... Privirea ei coborî la mâinile lor unite. Dacă uneori va veni câte o scrisoare din Subteran sau de unde sunt trimise asemenea lucruri, adresată nu ție, ci mie?

– Ție, repetă el. Adică ești dispusă să fi de acord cu planul lui Scott?

În tăcere o auzi înghițind.

– Lady Sterling știe... unul sau două lucruri care s-ar putea dovedi de ajutor în efortul de război.

– Încă dornică să joci un rol, văd, o tachină el. Dar ești pregătită, draga mea, să jonglezi cu totul? Casă, familie, treburile tale aici și... O cuprinse în brațe și-și lipi șoldurile de ale ei. Un agent secret lângă tine?

– Pare intriga uneia dintre piesele alea ridicole pe care le adoră mătușa Mildred și Julia.

– Pare un final fericit, zise el, sărutând-o pe creștetul capului.

Generalul Zebadiah Scott închise ochii și murmură câteva cuvinte neinteligibile, dar, când se uită din nou, teancul de corespondență de pe biroul lui nu dispăruse. De fapt, părea să se fi făcut mai mare – sau cel puțin, o parte căzuse într-un fel de avalanșă și acum acoperea mai mult teren. Dacă n-ar fi știut mai bine, ar fi crezut că-i la biroul lui de la Gărzile Călare, și nu acasă.

Așa era pedepsit pentru indulgența de a petrece aproape o lună la mare cu soția lui.

Oftând, se apucă să sorteze scrisorile. Alunecarea de teren – sau mai degrabă de scrisori – stricase ce ordine încercase Highsmith să facă. Dar în timp ce se întindea după ochelari și se pregătea să înceapă, zări o carte de vizită ivindu-se dintre două scrisori groase. Scott o scoase cu un deget.

Lady STERLING
Prinzătoare-de-hoți

Multe se petrecuseră în absența lui. Un curier livrase rapoartele regulate ale colonelului Millrose la Brighton, inclusiv unul despre sosirea neașteptată a surorii locotenentului Hopkins în Subteran și afirmația ei ulterioară că ar fi cunoscuta hoață de buzunare, Lady Sterling. Mai recent, Scott citise cu satisfacție anunțul căsătoriei căpitanului Addison, Lord Sterling, cu domnișoara Laura Hopkins.

Dar nici măcar el nu se așteptase la asta.

Cuvintele prinzătoare de hoți fuseseră tăiate cu o linie. Și cu o caligrafie delicată, cineva scrisese un singur cuvânt pentru a le înlocui: spion.

Luă cartea de vizită cu gândurile pierdute și îndoi un colț cu unghia. Pe buze îi apăru un zâmbet. Apoi băgă pătratul din carton în buzunar și se apucă iarăși de sortarea corespondenței, de data asta cu interes. Următorul articol ce-i căzu sub ochi era un bilet de la un vechi prieten, vorbind despre sănătatea șubredă a bătrânului duce de Harwell. Scott se gândea ce să răspundă când soția lui, Helen, intră în cameră, cu o scrisoare în mână. Evident, și ea fusese ocupată cu același lucru.

– Este de la Lady Chesleigh, îmi mulțumește pentru prietenia noastră pe timpul ședерii la Brighton, explică ea, cocoțându-se pe un colț al biroului și clătinând din cap. Biata fată! Probabil că se simte teribil de singură dacă îi este dor de mine ca parteneră de vist. Vocea ei coborî la nivel de șoaptă confidențială. Mi-a spus că soțul ei este plecat de aproape șase ani.

– Se va întoarce acasă destul de curând, răspunse Scott, întinzând degetele pe scrisoare și întorcând-o ușor ca soția lui să poată citi. Bunicul lui este pe patul de moarte.

Helen mijì ochii.

– Lord Chesleigh este unul de-ai voștri?

– Nu pot să răspund la asta. Nu, se grăbi el, preîntâmpinând protestul ei, pentru că sunt așa de prost să încerc să ascund secrete de tine, draga mea, ci pentru că nu mai sunt sigur de partea cui este lordul Chesleigh. Cândva am crezut că o tânără mireasă frumușică va fi exact ce-i trebuie să-l mai cizeleze un pic, poate chiar să-l țină în Anglia. Dar apoi s-a întors în Franța și...

Ridică din umeri. Soția lui mijì ochii.

– Tu ai aranjat căsătoria lor?

– Este posibil să fi împins lucrurile în direcția aia, da, mărturisi el cu o privire la scrisoarea de la Lady Chesleigh, aflată acum în vârful grămezii de corespondență. Dar se pare că am făcut o greșeală.

– Atunci trebuie să o repari, declară Helen, ridicându-se din nou. Eu aveam de gând să-ți spun că-i pot găsi o tovarășă lui Lady Chesleigh ca să nu mai fie nevoită să petreacă o altă iarnă singură. Dar la cum vorbești despre lordul Chesleigh, mă întreb dacă n-ar avea la fel de mult nevoie de o însoțitoare când se întoarce el.

Generalul Scott încuviință din cap, întâi gânditor și apoi cu nerăbdare.

– O sugestie excelentă, draga mea. Adu o bonetă.

Helen ridică o sprânceană, încă neagră în ciuda firelor argintii din părul ei.

– Dar abia am ajuns acasă. Unde mă duci?

– O, nu departe. M-am gândit la însoțitoarea perfectă pentru Lady Chesleigh, zise el, lăsând ochelarii în timp ce se ridica. Dar voi avea nevoie de ajutorul tău ca să o conving pe doamna Drummond să accepte misiunea.

Mulțumiri

Concentrarea, energie și creativitatea sunt ingrediente necesare pentru a scrie o carte și pentru mine au fost cam puține în această pandemie. Sunt datoare cu multe, multe mulțumiri pentru terminarea acestei cărți mai ales față de editorul meu, Esi Sogah, pentru răbdarea ei; față de Amy, care a scos povestea asta de la mine capitol cu capitol; față de familia mea, mai ales soțul meu, pentru sprijinul și încurajările fără sfârșit; și față de cititorii mei, al căror entuziasm pentru această serie m-a ajutat să continui.

Nota autoarei

Uneori „cercetarea" seamănă foarte mult cu norocul. Când cartea de coduri a fost menționată prima oară în cartea În căutarea iubirii, am descris-o ca pe o carte de bucate franțuzești, am menționat rețetele pentru „prăjituri elaborate" și am crezut că acolo se va termina cu ea. Când mi-am dat seama că detalii din carte vor juca un rol important în Mai bine căsătoriți, am încrucișat degetele și m-am apucat să caut o carte adevărată care să se potrivească cu cea pe care am descris-o. *Le cuisinier françois* (1653) de Pierre La Varenne a fost prima carte de bucate franțuzească publicată în engleză; a introdus o serie de termeni din bucătăria franceză care acum sunt uzuali în engleză și au rămași populari la începutul secolului nouăsprezece – atât de populari încât volumele deseori erau distruse de la atâta folosit (lucru pe care l-am întors în favoarea mea în intrigă). Dar cum rămâne cu referința mea improvizată la prăjituri? Pentru asta, *Le Pâtissier françois* (1653) a lui La Varenne mi s-a părut un model mai potrivit. Din păcate, traducerea sa în engleză, în 1656, de Marnettè nu s-a prea potrivit cu descrierea mea inițială. Din fericire pentru mine, cartea se referă la ea însăși (oriunde, numai pe copertă nu), iar la vremea respectivă oamenii ar fi știut-o drept *Cofetarul francez*.

Pentru că am învățat, măcar temporar, să nu sar fără să mă uit, am căutat ghiduri de șah înainte să adaug acel element în poveste. Maestrul de șah Philip Stamma a inventat notația algebrică în Nobilul joc de șah (publicată întâi în franceză, în 1737 și tradusă în engleză, în 1745). Deși (cum a notat Jeremy în poveste) stilul său de notație nu a mai fost la modă în secolul optsprezece, era foarte similar cu stilul folosit astăzi. Paginile și coloanele de numere și litere (vizibile în Google books) mi s-au părut locul perfect pentru a ascunde un cifru.

Titlurile de cărți din Mai bine căsătoriți sunt adevărate. Piesele de teatru menționate de Laura și Jeremy nu sunt, deși câteva detalii din intrigă se aseamănă cu diferite comedii obscene din perioada restaurației. Poveștile despre iubire și spioni sunt toate inspirate, mai mult sau mai puțin, de serialele de la televiziune din anii '80 și piesele inventate sunt salutul meu către Remington Steele. Eroul șarlatan din acel serial adora filmele noir și găsea mereu o cale de a face legătura între mister și filmele lui preferate. Pentru fermecătoarea mea eroină din 1808, jocul este totul!